"Misericòrdia vull i no sacrificis, i que Déu sia donat a conèixer tal com realment és, millor que no tanta cerimònia" (Osees o Ausiàs 6:6).

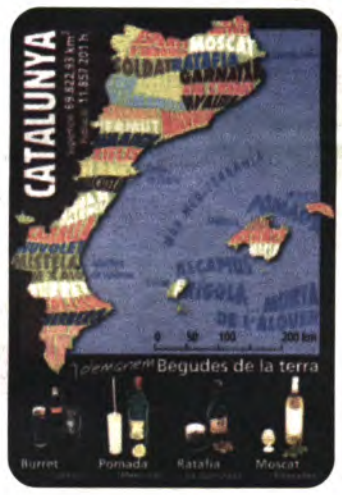

L'ESTEL

PREMSA COMARCAL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ DE PUBLICACIONS PERIÒDIQUES EN CATALÀ

ANY XXIIV. NÚMERO 524 | 1er DE FEBRER DEL 2004 | PREU: 2 €

SA POBLA

Fa 6 anys que en Pere Ramis regenta la Fusteria Artor al carrer del Pintor Picasso,60 de sa Pobla. Son pare va obrir aquesta empresa fa 40 anys. Tel. 971 862 159

Fa 35 anys que en Mateu Fornés regenta el Taller Fornés al carrer de Calvo Sotelo,34 de sa Pobla. És agent oficial Rover. Tel. 971 542 217

SELVA

Fa mig any que na Maria Seguí amb la seva germana Margalida ha obert la botiga Euro ses Germanes a l'Avinguda de Lluc,15 de Selva. Tel. 626 383 944

ÒMNIUM CULTURAL

FINS QUAN?

AEROPORT	INVERSIÓ
Barcelona	1.095.131.477
Bilbao	1.550.948.369
Girona	4.199.441
Lanzarote	2.710.568.085
Madrid	48.579.959.968
Palma de Mallorca	9.779.704.376
Reus	27.689.158
Tenerife Sud	1.699.776.691
Navegació Aèria	6.138.983.396
TOTAL	79.106.600.000

(Inversions d'AENA 1997)

**"Aspera Meseta,
eres como la madre mala,
¿Para qué quieres más hijos
si luego los desamas?"
(Elisa Serna, cantante castellana de los '70).
"España es el Estado que más tiempo ha impuesto la Inquisición –casi 3 siglos-, el último occidental en abolir la esclavitud y el que más grandes genocidios ha cometido –más de 100 millones sólo en América. El PP quiere reforzar semejante nacionalismo totalitario y volver a las andadas con sus manipulaciones sublimales y sus emociones patrioteras".**

CAMPANET

Fa 21 anys que na Margalida Tortellà regenta la botiga ca na Sigala a la Plaça de Campanet. El seu padrí Pere feia de llenyater i la seva padrina Magdalena va anar de dida a Ciutat, amb els doblers que guanyà va obrir una botiga a la barriada de son Pacos, ara fa 90 anys, més tard se mudà a la plaça. Tel. 971 516 685

Fa 13 anys que en Jaume Pons va obrir la Perruqueria de Senyors Jaume al carrer del Rei en Jaume,2 de Campanet. Tel. 971 516 138

Fa 15 dies que en Pere Pons, a qui veiem amb el seu fill Biel regenta el Bar es Club a la Plaça de Campanet. Despatxa les copes i les tapes. Tel. 971 516 048

Fa 6 anys que en Jaume Reus va obrir el Centre de Mecànica R.S. a la Plaça de son Bordoy,6 de Campanet. És especialista en reparació d'autos esportius. Tel. 971 516 926

Des de l'any 1874 les monges Agustines obriren escola a Campanet. Arribaren a fer fins a setè de baxiller. Ara fa 16 anys que només tenen escoleta d'infants de 0 a 3 anys. Tel. 971 516 186

CAT € MAD
el desequilibri

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* Ma Maria Salom d'Inca ha estat designada per encapçalar la candidatura del PP balear a les pròximes eleccions al Congrés de Madrid. Recordem que el PP va desterrar a València al que era aleshores portaveu del seu grup al Parlament Balear, González Ortea ara fa devers dos anys, arrel de l'escàndol que ho va haver devers el xalet de Lluc quan na Catita Ensenyat va trobar el seu marit –González Ortea- amb na Maria Salom. El cas és que ara estaran quasi plegats perquè de València a Madrid hi ha una bona autopista que no és de peatge.

Maria Salom a Madrid.

* Dia 18 de gener hi havia 11 morts a les carreteres balears. Anant a aquest ritme, a final d'any n'hi haurà prop de 300. Les autoritats peperes que comanden a Madrid i a Ciutat de Mallorca hi haurien de fer qualque cosa. Això és el vertader terrorisme que ens assoleix i no el dels bascos.

* El consum de tabac aportat a l'Estat espanyol 6.930 milions d'euróns l'any 2003. El 72 del preu del paquet de tabac va a parar a l'Estat i això està molt be ja que els hospitals estan plens de persones malaltes per causa del tabac, i això ho pagam entre tots.

* Sembla que això d'esbucar illetes senceres de cases per esponjar s'Arenal i fer-lo més habitable no serà res. El Govern Balear comprarà cases i hotels vells a aquells que els vulguin vendre i allà hi feran places i zones verdes, però d'esbucar cases noves, res de res.

* Potser li sortirà malament al Govern del PP això d'atacar el català a les escoles. Els forasters no són beneits i llevat de contades excepcions, volen que els seus fills tenguin les mateixes possibilitats que els fills dels mallorquins de trobar una feina, relacionar-se i viure plenament Mallorca. A s'Arenal, les escoles on se fa immersió lingüística, des de fa molts d'anys són les més sol·licitades. Ω

Agraïment

Aquesta carta d'agraïment fou enviada a El Mundo, no fou mai publicada, però els lectors de l'Estel, si que la podran llegir.

Senyores i Senyors d'EL MUNDO, ara que acaba el 2003, una vegada més moltes gràcies per la progandassa que heu fet del llibre "CONVERSA AMB GABRIEL CAÑELLAS. L'AMO EN BIEL" i del qual en som l'autor. Vull mencionar especialment els noms d'Eduardo Inda, Antonio Alemany, Miquel López Crespí, Joan Pla i Marta Zoreda, amb la col·laboració "desinteressada" dels quals aquest llibre ha estat catapultat al núm. 1 de vendes i s'ha convertit en el llibre més venut a Balears durant el 2003. Guard com un preuat tresor les 6 primeres pàgines, a més dels abundants reportatges, articles i gasetilles, que dedicàreu a la meva humilíssima persona durant el mes de juny i que han contribuït sens dubte a fer-me popular als ulls de la bona gent mallorquina i a fer-me guanyar doblers a camionades. Per part meva, esper i desig que en publicar el proper llibre mantengueu la voluntat de dedicar-me la mateixa atenció i a fer-me igual publicitat. Per tot i això i més, moltes gràcies i que el 2004 ens sigui tan bo en salut i èxit com ha estat el 2003. Ω

Atentament,
Jaume Sastre

'El Mundo' obligat a rectificar per les seves acusacions a independentistes catalans

La sala 53 del jutjat de primera instància de Barcelona ha sentenciat que el diari "El Mundo" haurà de rectificar l'article titulat "El apoyo de independentistas catalanes a ETA", publicat el 28 de setembre de 2002. La notícia feia referència a les detencions de tres independentistes dutes a terme aquell mes a Barcelona. En l'article, "que no correspon amb la realitat" (segons reconeix la mateixa sentència) s'hi feia constar els noms, les edats, els orígens familiars i els antecedents de detencions, a més d'una fotografia explícita d'un dels joves. Ara, s'obliga a "El Mundo" a publicar un escrit tramès pels independentistes a més d'assumir els costos del procés judicial.

La demanda en un principi estava presentada contra Pedro J. Ramírez, director del rotatiu i els empresaris Alfonso Sala i Balbino Fraga. El judici va ser aplaçat deu mesos perquè a la primera citació, el procurador de Pedro J., essent de Barcelona, va al·legar no entendre el català. Finalment, únicament s'ha condemnat a Pedro J., ja que en els altres dos casos no s'ha identificat "legitimació passiva amb referència a la informació que ha de ser rectificada".

Cal recordar que "El Mundo" és el tercer diari que rep una sentència obligant a rectificar notícies ofertes sobre aquestes mateixes detencions. Anteriorment, "El Pais" i "La Vanguardia" també van rebre condemnes per la falsedat en la informació. Ara més que mai, amb l'aval d'aquestes sentències judicials, emplacem als mitjans de comunicació que reflexionin sobre el respecte al Codi Deontològic de la professió periodística. Codi que obliga a contrastar les informacions i a respectar en tot moment la presumpció d'innocència.

L'Esquerra Independentista catalana massa sovint es víctima d'aquests tipus de notícies que tenen més a veure amb les fonts policials que amb una exercici de la professió imparcial i subjecte a la realitat.

Alerta Solidària, 15 de gener 2003. Països Catalans

Alerta Solidària és l'organització antirepressiva de l'Esquerra Independentista. Ω

Si voleu llegir una anàlisi feta per Contrastant.net sobre com la premsa va tractar (o manipular) aquesta notícia la trobareu a:
http://www.contrastant.net/ves/ciubarcelona.htm

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

La canço de les mentides

A questa popular cançó catalana fa un repàs festiu d'una colla de troles i fets impossibles. Poc sospitaria l'autor de la lletra, que els seus disbarats quedarien en un tres i no res davant l'habilitat i enginy dels nostres dirigents del tercer mil·leni.

La guerra d'Iraq i les seves conseqüències són font inesgotable de boles i un absolut desvergonyiment per fer-nos combregar a tots amb rodes de molí. Vam veure, atònits, un somrient George Bush amb un enorme gall d'indi, a Bagdad, per acompanyar les esforçades tropes en el Dia d'Acció de Gràcies. Poc després, resulta que aquell titot (l'au, no ens confonguem) era més fals que un duro sevillà.

L'anècdota esdevé en el fons, una metàfora de la gran mentida que s'ha orquestrat per justificar una guerra il·legal, contrària al dret internacional. Si hom repassés les hemeroteques, constataria que Pinotxo és un passerell al costat del trident de las Açores. Saddam era un perill per la humanitat, les connexions amb el terrorisme internacional eren incontestables, Iraq estava farcit d'armes de destrucció massiva . Fins i tot, unes fotografies aèries de dubtosa procedència i unes converses de pretesos oficials iraquians, eren les proves definitives que el Sr. Colin Powell va portar davant la ONU, setmanes abans de la invasió (ai, perdoneu, volia dir de l'alliberament de l'Iraq). Cal dir que bona part de la comunitat internacional va considerar aquelles proves tan poc concloents com la qualitat de proteïnes de l'indiot de plàstic presidencial.

Dins el context del conflicte, 6 agents espanyols van morir víctimes d'un atemptat. Si Espanya només fa tasques humanitàries, què hi feien espies? La cosa no va ni amb rodes. Però tampoc xuten les contradictòries explicacions del ministre Trillo sobre aquesta tragèdia; de fet, ja està acostumat a explicar sopars de duro des de l'impagable conquesta de l'illot Perejil. Un altre episodi luctuós, l'avió militar estavellat a Turquia, també va anar farcit d'explicacions poc versemblants, que van acabar per sembrar la indignació entre familiars de les víctimes.

Amb la captura del dictador, el dia 14 de desembre, gairebé 8 mesos després de la conquesta de Bagdad, les rondalles i contes fantasiosos han assolit proporcions gegantines. Les declaracions del president espanyol, poc després de la detenció del dictador en el seu zulo demostren una capacitat d'anàlisi a l'alçada del seu servilisme envers els amos del planeta. Aznar es felicitava amb la notícia: "un món en pau, lliure de dictadors i ple de democràcies que respectin els drets humans"; alhora definia Saddam com el "responsable directe de la mort de milions de persones" i de "tortures, assassinats i guerres d'agressió"; cosa que el convertia en una "amenaça per al seu poble i el del món sencer". No prou satisfet amb aquella reflexió, el nostre mandatari sentenciava: "causant de tot el sofriment i la pobresa del poble iraquià, ha arribat el moment que pagui pels seus crims"; amb tot, el final de la seva declaració solemne era d'aurora boreal: "Ha caigut el tirà que va desafiar les Nacions Unides".

Si no fos perquè la capacitat de simplificació del personatge ja era prou coneguda i contrastada, hom creuria que tota aquesta xerrameca era una monumental innocentada, en vigílies dels entranyables dies nadalenc. En aquest caliu, hi ha una propensió a la bonhomia i a deixar-se ensarronar.

Aquest barbut i desmillorat Hussein, agafat com una rata, ben poca amenaça planetària pot ser. Curiosament, quan era aliat d'Occident en la guerra contra Iran dels anys 80, sí que va emprar criminalment armes letals contra població civil kurda i iraniana; però llavors, era un tirà suportable perquè esdevenia peça útil per les exemplars democràcies del món lliure.

Ara bé, la fabulació del Sr. José María, és superada per una perillosa falta de memòria. El govern del PP, fins fa un parell d'anys, impulsava relacions comercials amb aquest règim tan perillós: potser davant del negoci del petroli, qualsevol amenaça mundial era relativa?. La responsabilitat atribuïda al dictador, en exclusiva, sobre els patiments de la població és força dubtosa perquè milers de víctimes (institucions internacionals parlen de 600.000 nens morts des de 1990) ho eren, almenys, d'una comunitat internacional que va permetre un embargament d'anys que no va debilitar el règim, però que va malmetre les condicions de vida de la gent d'Iraq.

Pel que respecta al desafiament a la ONU (no demostrat pels propis inspectors que van demanar endebades més temps per trobar aquelles armes tan apocalíptiques), l'afirmació del president resulta una bola immensa. Cap país com Israel ha desafiat la ONU aquests anys ; però això no mereix cap reflexió del gran líder del PP.

Així mateix, el clam per un món feliç sense dictadors, ja no assoleix ni la categoria de trola infantil. Fa cosa de pocs mesos, el dictador impresentable de Guinea Equatorial (per a més inri, antiga colònia espanyola), Teodoro Obiang Nguema, era rebut a la Moncloa. Més tard, el Dalai Lama, premi Nobel de la pau, era menyspreat per les nostres autoritats, no fos cas que Xina, tot un model de respecte als drets humans i les llibertats polítiques, s'enfadés i algun possible negoci al país de la Gran Muralla (altres tenen una gran barra) se n'anés a can pistraus.

Davant d'aquesta monumental presa de pèl que patim des de fa una colla de mesos, només resta un antídot: la informació contrastada i rigorosa. O els informatius de TVE, tan autèntics com el famós gall d'indi d'en Bush. Ω

Aznar Plora

Autor: terraunida
(—-.libre.retevision.es)

Avui hem presenciat un espectacle penós però també digne de veure. El "generalisimo" don José Maria Aznar s'ha emocionat davant les cameres en una compareixença davant els seus "subdits" a Euskal Herria. Aznar ha dit que li sabia molt de mal acomiadar-se de tots però especialment del PP del país Basc.

Les seves llàgrimes eren d'impotència i de ràbia al veure que en 8 anys l'únic que ha aconseguit és que cada dia, els que no ens sentim espanyols ens refermessim encara més en els nostres ideals!

Gràcies Aznar per fer-me sentir cada dia més català!

Hem de lluitar, per les nostra història, per la nostra cultura, per la nostra llengua i tradicions, pels nostres fills, per la terra que hem construït, hem de combatre les forces d'ocupació que ens amenacen amb aires de repressió i de discriminació.

Diàleg:

-Una actuació teatral digne d'un país on abunda la majoria influenciable, ignorant, de poca memòria, i fàcilment emocionable.

-Aznar i les seves llàgrimes de cocodril. Quin imbècil aquest Sigroner castellanot.

-Jo també li dono les gràcies al "Xarlot"(veure la peli El gran dictador) per haver aconseguit que m'acabés enamorant de la meva terra, la seva llengua i la seva cultura/historia, encara que gent de la meva familia no ho arribi a compendre

-Visca Catalunya independent o lliure de Fatxes amb estanqueres o "E"´s voluntàries a les matrícules devant la lletra provincial.

-Els catalans nets d'immigrants també volem la independència. Estem amb vosaltres

-Plorava? Bé, després del què ens ha arribat a robar ja pot plorar. Per part meva, que marxi i no torni mai més. Per feixista i enemic de tot el que no sigui la seva apaña, ni el seu amo i senyor, en Bush.

Espero de tot cor que aquestes eleccions perdin , perquè em fa l'efecte que en Rajoy és pitjor que el feixista neofranquista aquest.

-Ansar, millor et quedaves amb els teus discursos del 78, en contra de la democràcia i de la vostra constitució. Salut, revolució i Països Catalans! ||*|| Sabadellenc

P.D.: Visqui la nostra terreta de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. ||*||. Ω

GRÀCIA ACOLLIRÀ LA VAGA DE FAM D'ETXERAT

Els familiars dels presos bascos inicien la setmana que ve una vaga de fam a escala europea a ciutats com Barcelona, Paris, Berlín, Brussel·les, Copenhaguen, Milà o Ginebra.

Un Comitè d'Acollida integrat per 15 entitats i col·lectius de la Vila de Gràcia acollirà els 35 familiars que es desplaçaran a la capital catalana. Els familiars es reuniran amb més de 100 entitats, col·lectius i institucions catalanes.

El Comitè promou el manifest "Per dignitat, per drets humans: Així no es por continuar"

A iniciativa d'Etxerat! (associació de familiars dels presos polítics bascos), i entre el 5 i 10 de gener, una vaga de fam de sensibilització social sobre la situació penitenciària recorrerà Europa. A Barcelona, com a d'altres capitals europees (Milà, Brussel·les, Ginebra, Berlín, Copenhaguen o París), el barri de Gràcia acollirà 35 familiars que protagonitzaran la vaga de fam des de dimecres dia 7 fins divendres dia 9 a la Plaça de la Virreina.

A la Vila de Gràcia, aquesta protesta europea té el suport del Comitè d'Acollida, integrat per col·lectius socials i organismes populars del barri com l'Ateneu La Torna, la Coordinadora Popular de Festes, l'Assemblea de Joves, Esquerra Republicana de Catalunya (ERC-Gràcia), La Barraqueta o l'Associació Cultural Diamant.

Durant el tres dies que romandran en vaga de fam a la Plaça de la Virreina, els familiars es reuniran amb més de 100 entitats i col·lectius per traslladar la denúncia sobre l'actual realitat penitenciària.

El Comitè d'Acollida ha organitzat, com acte de cloenda, una concentració de solidaritat el divendres 9 a les 19.30 hores a la Plaça de la Virreina i demà engega la campanya per rebre el màxim nombre d'adhesions al següent manifest que estan promovent:

PER DIGNITAT, PELS DRETS HUMANS: AIXÍ NO ES POT CONTINUAR

Manifest de La Virreina de denúncia de la política penitenciària a l'Estat espanyol i en solidaritat amb els familiars dels presos.

D'acord amb el més elemental respecte als drets bàsics recollits a la Declaració Universal dels Drets Humans, i d'acord amb el Dret Internacional: en coherència amb la pròpia legislació espanyola vigent i per respecte a la voluntat de la majoria social basca, expressada també reiteredament per les seves institucions, les entitats, col·lectius i persones sotasignants exigeixen:

1. La fi de la política de dispersió penitenciària, d'allunyament i d'aïllament dels presos i preses bascos.
2. El respecte escrupulós dels drets que assisteixen a les persones privades de llibertat: el dret a la salut i a la integritat física i psíquica, el dret a l'educació, el dret a la intimitat i el dret a relacionar-se amb el seu entorn social i familiar amb normalitat i sense dificultats afegides de cap mena.
3. La renúncia a la utilització del dret penitenciari com instrument polític per vulnerar els drets humans, restringir drets fonamentals i empitjorar les condicions de reclusió de presos i preses.
4. La fi de l'assetjament i la indefensió que pateixen els familiars dels presos i preses.

Barcelona, gener de 2004
7,8 i 9 de gener
Vaga de fam
Plaça de la Virreina
Gira Europea Etxerat!
Més informació:
vagadefambcn@mixmail.com

Agentes catalanes, incluido ERC, rechazan la dispersión

GARA
BARCELONA

El Comité de Acogida a los familiares de los presos políticos vascos que esta semana realizan una huelga de hambre en Barcelona ha redactado un manifiesto en el que exige «el fin de la política de dispersión penitenciarias, de alejamiento y aislamiento» de los represaliados vascos.

Este comité está integrado por numerosos colectivos del barrio barcelonés de Vila de Gràcia. Entre los grupos que lo conforman se encuentran el Ateneu La Torna, la Coordinadora Popular de Festes de Gràcia, la Assemblea de Joves, ERC, EUiA, Endavant (OSAN), JERC, Liberinfo La Barraqueta o la Associació Cultural Diamant.

Junto al fin de la dispersión, el llamado Manifiesto de la Virreina plaza en la que se desarrollará la huelga de hambre reclama «el respeto escrupuloso de los derechos que asisten a las personas privadas de libertad», entre los que citan el dere cho a la salud, a la educación y a relacionarse con su entorno sin dificultades.

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura (ACAT), Assemblea de Joves de Gràcia, Assemblea Gràcia contra la Repressió, Col.lectiu de Solidaritat amb la Rebelió Zapatista, Els Verds, Esquerra Ecologista, Kasa de la Muntanya, Lluis Companys Batzordeak, Plataforma per Egunkaria, Rescat, SAT Terrassa, Ateneu Rosa de Foc, Assemblea per a la Comunicació Social, Col.lectiu a les Trinx de Lleida, Infoespai, Vocero Disidente, Kaosenlared.net, Dones del Sac de Terrassa y Amics de Josep Sunyol han expresado su apoyo a este documento.

L'Art de la No Violència

Gandhi

"La bondat deu unir-se a la saviesa. Amb la mera bondat no hi ha prou".

LA DEMOCRÀCIA I EL POBLE

El meu concepte de democràcia consisteix que el més feble deu tenir les mateixes oportunitats que el més fort. Això mai pot aconseguir-se excepte mitjançant la no violència.

Crec que la democràcia autèntica només pot originar-se en la no violència. L'estructura d'una federació mundial només pot erigir-se basant-se en la no violència, i la violència deu ser totalment rebutjada dels assumptes mundials.

Per tant, la regla àurea de la conducta és la tolerància mútua, en raó que mai pensarem tots de la mateixa manera i sempre veurem la Veritat fragmentàriamente i des de distintes perspectives. La consciència no és una mateixa cosa per a tots. Si bé és una excel·lent guia per a la conducta individual, la imposició d'aquesta conducta als altres és una insuportable intromissió en la llibertat de consciència de cadascun.

Les diferències d'opinió mai deuen significar hostilitat. Si així fora, la meva dona i jo haguéssim estat enemics irreconciliables. No conec, en el món, dues persones que no sostinguin opinions distintes, i com jo sóc adepte del Gita sempre m'he proposat tractar a tots aquells que difereixen de mi amb el mateix afecte que sent pels més pròxims i estimats.

Si volem evitar que la llei i el capritx de la multitud regeixin el desplegament del país, els qui afirmen dirigir les masses deuen refusar decididament a ser guiats per aquelles. Crec que amb el mer enunciat de l'opinió personal i la submissió a l'opinió de la massa no hi ha prou, encara més, en problemes de vital importància, els líders deuen obrar contràriament a l'opinió de les masses si aquestes no compten amb raons per a sustentar-la.

És inútil un líder quan actua contra el dictat de la seva consciència perquè l'envolten persones que sostenen tota mena de punts de mira. Si manca d'una veu interior que el sostingui i el guiï, navegarà a la deriva com un navili sense timó.

En matèria de consciència, la llei de la majoria no compta. Estic absolutament convençut que cap home perd la seva llibertat sinó per la seva pròpia debilitat.

El veritable demòcrata és aquell que valent-se de mitjans exclusivament no violents defensa la seva llibertat i, per tant, la de la seva pàtria i, en última instància, la del gènere humà.

La democràcia disciplinada i lúcida és el millor del món. Una democràcia plena de prejudicis, ignorant i supersticiosa es debatrà en el caos i fins és possible que arribi a destruir-se a si mateixa.

MISCEL·LÀNIA

No desig preveure el futur. Només em pertoca de preocupar-me pel present. Déu no m'ha concedit domini sobre el que vindrà. L'objectiu sempre escapa de nosaltres. Mentre major sigui el progrés, major la comprensió de la nostra falta de mèrit. La satisfacció resideix en l'esforç, no pas en el resultat. Plenitud d'esforç és plenitud de victòria.

Si en aparença prenc part en política, això es deu exclusivament al fet que en l'actualitat la política ens envolta igual que l'abraçada d'una serp de la qual no podem desprendre'ns-en per molt que ho intentem. Per tant, desig lluitar amb la serp.

Neg ser un visionari. No accept que m'atribuesquin santedat. Estic en la terra... Em sent inclinat a debilitats tan nombroses com les vostres. Però he vist el món. He viscut en el món amb els ulls oberts. He suportat les proves més tremendes que han recaigut en el destí de l'home. He suportat aquesta disciplina.

El que és vàlid per als individus és vàlid per a les nacions. No es pot perdonar massa. El feble mai no pot perdonar. Perdonar és atribut dels forts. Preferiria que l'Índia morís abans que conquerís la llibertat amb el sacrifici de la veritat.

Si no tingués sentit de l'humor m'hauria suïcidat fa molt temps. D'alguna manera sóc capaç d'extreure el més noble de la humanitat i això em permet mantenir la meva fe en Déu i en la naturalesa humana. És un mal costum afirmar que els pensaments aliens són dolents, que només els nostres són bons i que qui sostenen punts de vista distints dels nostres són enemics de la pàtria.

La bondat deu unir-se a la saviesa. Amb la mera bondat no n'hi ha prou. Hom deu conservar el subtil discerniment que acompanya al valor espiritual i al caràcter. En una situació crucial devem saber quan parlar i quan romandre en silenci, quan obrar i quan evitar l'acció. En aquestes circumstàncies l'acció i la no acció es tornen idèntiques en comptes de ser contradictòries.

El que més m'ha sorprès en la vida de Tolstoi és el fet que practicàs el que predicava i que admetés que en la seva recerca de la veritat res no era massa ardu... ha estat el més notable apòstol de la no violència que hagi produït l'època actual.

DONES

Crec fermament que la salvació de la Índia depèn del sacrifici i de la lucidesa de les seves dones. Segons la meva opinió, de la mateixa manera que home i dona són fonamentalment un, en essència també els seus problemes deuen ser-ne un. En ambdós l'esperit és el mateix. Ambdós viuen la mateixa vida, tenen idèntics sentiments. Cadascun és complement de l'altre. Cap dels dos no pot viure sense l'activa ajuda

de l'altre. Però de múltiples maneres l'home ha dominat la dona des d'èpoques remotes i així s'ha creat en la dona un complex d'inferioritat. Ha cregut en la validesa de la interessada prèdica de l'home segons la qual és inferior a ell. Però els profetes de la humanitat l'han reconeguda com al seu igual. Si jo hagués nascut dona, m'hauria rebel·lat contra qualsevol pretensió de l'home que la dona hagi nascut per a ser la seva joguina. Mentalment m'he transformat en dona per a penetrar en el seu cor. No vaig poder penetrar en el cor de la meva dona fins que no em vaig decidir a tractar-la de manera diferent de la qual acostumava, i d'aquesta manera li vaig retornar tots els seus drets despullant-me de tots els suposats drets que em concedia la meva condició de marit. La dona deu deixar de considerar-se a si mateixa l'objecte de la luxúria masculina. La solució està més en les seves mans que no pas en les de l'home... Si la noviolència és la llei del nostre existir el futur pertany a la dona...

POBRESA ENMIG DE L'ABUNDÀNCIA

Deuríem avergonyir-nos de descansar o de disposar d'un menjar complet mentre hi hagi un home o una dona físicament apte sense treball o sense aliment. Li és permès al món... riure's de mi perquè em desprenc de tota propietat. Per a mi aquest despreniment ha estat un guany positiu. M'agradaria que la gent competís amb mi en la meva satisfacció. És el més valuós tresor que posseesc. Per tant per ventura seria vàlid afirmar que encara que predic la pobresa sóc un home ric!

Ningú no ha suggerit mai que l'opressor pauperisme pugui conduir a alguna cosa que no sia la degradació moral. Per al pobre allò econòmic és allò espiritual. No pots oferir altre estímul a aquestes multituds famolenques. Els resultaria indiferent. Però si els lliureu aliments us consideraran el seu Déu. Són incapaços de cap altre pensament.

Àdhuc en un món més perfecte fracassaríem en l'intent d'evitar les desigualtats, però podem i devem evitar la rivalitat i l'amargor.

La idea de la guerra de classes no m'atreu. En l'Índia una guerra de classes no sols no és inevitable sinó que fins i tot pot ser evitada si hem comprès el missatge de la no violència. Els qui parlen de la guerra de classes com d'alguna cosa inevitable no han comprès les implicacions de la no violència o les han compreses només arran de pell. No pot acabar-se amb l'explotació del pobre per mitjà de la destrucció d'uns quants milionaris, sinó eliminant la ignorància del pobre i ensenyant-li a no cooperar amb els seus explotadors. Això també convertirà els mateixos explotadors. Fins i tot he suggerit que en última instància això col·locaria ambdós en una situació de camarades iguals.

El capital en si mateix no és un mal; el que està malament és el seu ús injust. El capital, d'una o altra manera, sempre serà necessari. L'absolut renunciament a totes les possessions personals és alguna cosa que molt pocs, encara entre la gent comuna, són capaços de posar en pràctica. Tot quant legítimament podem esperar de la classe rica es redueix a deixar-los conservar la riquesa i el seu talent en dipòsit i que els usin per a servir a la societat. Demanar més significaria matar la gallina dels ous d'or.

AUTODISCIPLINA

La civilització, en el veritable sentit de la paraula, no consisteix en la multiplicació de necessitats sinó en la deliberada i voluntària restricció. Només això suscita felicitat i satisfacció reals i augmenta la capacitat de ser útils.

He après mitjançant amargues experiències l'única i suprema lliçó per a preservar la meva ira, i així com la calor preservada es transforma en energia, d'igual manera nostra còlera, controlada, pot esdevenir un poder capaç de moure el món. El fet no consisteix que no m'enfellonesca sinó a retenir la còlera. Conree la qualitat de la paciència com la falta de còlera, i normalment tinc èxit.

La perfecta salut només pot aconseguir-se vivint en obediència a les lleis de Déu i desafiant el poder de Satanàs. La veritable felicitat és impossible sense veritable salut i la veritable salut és impossible sense un estricte control del paladar. Tots els altres sentits automàticament són controlats quan el paladar ha estat controlat. I aquell que ha conquerit els seus sentits, en realitat ha conquerit el món íntegre...

És equivocat i immoral intentar escapar a les conseqüències dels nostres propis actes. Està bé que una persona sobrealimentada pateixi dolors... Està malament que alimenti el seu apetit i que després escapi a les conseqüències prenent medicines...

La meva resolució ja està presa. En el solitari camí de Déu en el qual m'he internat, no necessit companys terrenals. Per tant, deixem que qui el desitgin m'acusin de impostor, tal com ells imaginen que ho sóc, encara que no ho diguin de manera tan explícita. Això podria desil·lusionar milions de persones que insisteixen a considerar-me un Mahatma. Dec confessar-ho: la perspectiva que em baixin del pedestal em complau extraordinàriament.

AHIMSA O EL CAMÍ DE LA NO VIOLÈNCIA

La primera condició de la no violència és la justícia en absolutament tots els aspectes de la vida. Per ventura això sia molt esperar de la naturalesa humana. No obstant això, no ho crec així. Ningú deuria dogmatitzar sobre la capacitat de la naturalesa humana per a degradar-se o elevar-se.

Així com hom deu aprendre l'art de matar en l'aprenentatge de la violència, de la mateixa manera deu aprendre a morir en l'aprenentatge de la no violència. Si merament estimem a qui ens estima, això no és noviolència. Només existeix la noviolència quan estimem els que ens odien. Sé com és de difícil practicar aquesta gran llei de l'amor...

L'amor al que odia és el més difícil. Però, per la gràcia de Déu, àdhuc això tan difícil es torna fàcil de complir si volem fer-ho.

Comprenc que les nacions, igual que els individus, només poden formar-se per mitjà de l'agonia de la Creu i no d'altra manera.

L'alegria no procedeix de les penes que infligim als altres sinó de les penes que suportem voluntàriament.

Alguns amics m'han dit que la veritat i la no violència estan fora de lloc en la política i en els assumptes mundans. No hi estic d'acord amb ells. No les he utilitzades com a instruments per a la salvació individual. La aplicació d'aquelles a la vida quotidiana ha estat la meva ininterrompuda pràctica.

El principi fonamental de la noviolència es basa a abstenir-se de l'explotació en qualsevol de les seves formes. La història ens ensenya que aquells que, sens dubte per motius honests, han empaitat els famolencs a la força bruta contra ells, alhora s'han transformat en presa de la malaltia dels conquerits.

Si jo no puc tenir res a veure amb la violència organitzada del govern, encara molt menys tindré a veure amb la desorganizada violència del poble. Preferiria que entre ambdós m'aixafassin.

Objecte la violència quan sembla obrar bé; aquest bé és només temporal; el mal que infereix és permanent.

Jesucrist i Sòcrates van representar la forma més pura de resistència passiva o força espiritual. Per a tots aquests mestres el cos no significava res en comparació a l'esperit.

No m'opòs al progrés de la ciència en si mateixa. Per contra, l'esperit científic d'Occident suscita la meva admiració, i si aquesta admiració té restriccions, això es deu al fet que els homes de ciència occidentals no respecten la creació inferior de Déu. Avorresc la vivisecció amb tota la meva ànima.

RELIGIO I VERITAT

Quan parl de religió no al·ludesc a la formal ni a la ritualista, sinó a aquesta religió que es troba per sota de totes les religions i que ens enfronta cara a cara amb el nostre Creador.

Sé... que mai no hagués conegut Déu si no hagués lluitat contra el mal àdhuc a costa de la vida mateixa. M'esforç per veure Déu a través del servei prestat a la humanitat perquè sé que Déu no està en el cel, ni aquí baix, sinó en cadascun de nosaltres.

Si un home arriba al cor de la seva pròpia religió, també ha arribat al cor de les altres. Les religions són distints camins que convergeixen en el mateix punt. Què importa que prenguem distints camins sempre que arribem a la mateixa meta? En realitat, hi ha tantes religions com individus. Que ningú, ni per un moment, passi temor que un estudi reverent de les altres religions pugui afeblir la seva fe en la pròpia. El sistema hindú de filosofia considera que totes les religions contenen en si elements de veritat i prescriu i imposa una actitud de respecte i reverència cap a totes. Crec en la veritat fonamental de totes les grans religions del món.

DECÀLEG DE GANDHI

Dir la veritat (Satyagraha)
Practicar la no violència (Ahimsa)
Practicar la castedat (Brahamacharya)
Menjar frugalmente i l'indispensable
No posseir el superflu; sols el necessari
Guanyar-se la vida amb el propi treball
Servir el proïsme (Swadeshi)
Tots els homes són iguals
Tots els nens són iguals
No témer a res ni a ningú.

BIOGRAFIA

Gandhi, Mohandas Karamchand (Porbandar, 1869-Nova Delhi, 1948). Líder polític-religiós hindú cridat el «Mahatma» (l'ànima gran). va Néixer en el si d'una família pertanyent a la casta vaisya, casta comerciant baniana, però que des de feia dues generacions havia ocupat càrrecs polítics importants en Kathiawar. Gandhi va estudiar lleis a Londres (1888-1891). Posteriorment va exercir l'advocacia a Índia i a Sud-àfrica (1891-1893), país on va començar el seu famós moviment de resistència passiva contra els abusos del govern colonial anglès. va Organitzar un cos d'ambulàncies en la guerra anglo-bóer (1899-1902). El 18 de desembre de 1913 es va signar el Pacte Smuts-Gandhi entre el cap del govern de Sud-àfrica Smuts i el propi Gandhi, que abolia les injustícies més escandaloses. En Índia, en 1917, Gandhi va portar a terme la seva primera campanya en favor dels productors d'indi del districte de Champaran, en el nord de Bihar. En 1920 va assumir l'adreça del Partit Nacionalista i va obtenir del seu congrés l'adopció d'un programa de no cooperació i boicot de les institucions colonials i dels productes europeus. A aquest programa es va sumar una crida en favor del filat i del teixit a mà. La no violència, certa hostilitat cap a la indústria i una concepció naturista de la forma de vida són els trets més característics del «gandhinisme». Condemnat a sis anys de presó (1922), va ser indultat (1924) i nomenat president del Congrés Nacional indi (1924-1934, 1940-1941). En 1929, després d'un any de retir i de meditació, va reprendre la seva campanya de desobediència civil, va ser capturat cinc vegades més i indultat altres tantes. En 1931 va participar en la conferència de Londres, on va reclamar la independència de la Índia. va Arribar a ser objecte de la veneració del seu poble. Amenaçant amb dejunar fins la mort, va aconseguir el triomf de les seves reformes i idees humanitàries. Va ser assassinat per un membre del Rashtriya Svayamsevak Sangh, moviment extremista hindú. Ω

PARLAR A LA PORTUGUESA

A conseqüència de la meva primera feina, quan tot just el postfranquisme despuntava, diàriament tenia contacte amb un motorista discret d'una cinquantena d'anys, de cabell negre intens i ben cepat, que em parlava amb un deix castellà que sovint em costava d'entendre. Desconcertat perquè el seu aspecte era el d'un llatí, no aconseguia relacionar-lo més que com un de tants andalusos arribats els anys 60 a Catalunya. Per eliminació m'imaginava que el seu era l'accent d'un llogarret remot de l'Andalusia d'antany. Va ser un company d'empresa qui em va fer sortir de dubtes quan m'explicà que aquest senyor era fill d'Olivença i que, per tant, si em sonava estrany aquell castellà era perquè el pronunciava un lusoparlant.

Olivença i rodalies és l'únic punt de l'Estat espanyol on es pot sentir parlar portuguès, encara que ara ja només sigui entre els més vells. I és que aquesta és la llengua que des de temps immemorials es parla en aquest bocí fronterer d'Extremadura. A 24 km. al sud de Badajoz, sense deixar mai les ribes del Guadiana, hi ha aquesta vila de 10.700 habitants, que en època medieval fou fortalesa militar.

Si bé fou presa als sarraïns pel rei castellà Alfons X, uns anys més tard (1297) Olivença fou cedida al reialme de Portugal. I, salvant un breu període (1640-1657) d'annexió a Castella, continuarà com a portuguesa fins a la Guerra de les Taronges (1801). A partir de llavors la vila és unida a Espanya, malgrat que l'article 105 de l'Acta Final del Congrés de Viena (1814-1815) i el Tractat de París (1815) obligaven el govern espanyol a retornar aquesta possessió.

Tot i el compromís inicial de Madrid en favor de la devolució d'Olivença a Portugal, han passat més de 200 anys sense que mai s'hagi fet efectiva per part d'Espanya. A més, les diferents prohibicions contra la llengua portuguesa a l'administració i a l'escola, en el curs dels segles XIX i XX, han provocat un lingüicidi en benefici del castellà. Aquest procés de substitució lingüística també ha preocupat ben poc la Junta d'Extremadura des que existeix, malgrat que el govern del president Rodríguez Ibarra es declari socialista i sensible a la pluralitat. I quan l'executiu de Mèrida s'ha decidit a fomentar el portuguès a Olivença, sempre ho ha fet com a llengua estrangera, és a dir, igual com ho fa a d'altres indrets castellanoparlants de la regió. Tampoc el govern autonòmic fa gaire cabal de la situació terminal de l'astur-lleonès de la Serra de Gata.

«La meva mare sempre m'ha parlat en castellà llevat de quan em renya, que no li surt d'altra manera que en portuguès. Si no hi havia ningú a davant, és veritat que la meva mare i la meva àvia es parlaven a la portuguesa, que és l'expressió que tenim per referir-nos a la nostra llengua», em comenta Servando Rodríguez, ensenyant de portuguès a la Universitat Popular d'Olivença. Així mateix m'ho confirma un cambrer del poble quan em diu, com si es tractés d'un fenomen paranormal, que els seus clients de més de 60 anys acostumen a fer servir el portuguès entre ells i amb els portuguesos que transiten per Olivença. L'esmentat cambrer no s'està de confessar-me que si mai Olivença es reintegrés a Portugal «agafaria els trastos i marxaria 300 km Espanya endins. A més, a l'escola ens imposen el portuguès malgrat que la major part de l'alumnat no en vol saber res».

El govern de Lisboa no ha renunciat mai als seus drets sobre Olivença fins al punt que no ha volgut participar recentment en la reconstrucció de Puente Ayuda, un pont transfronterer sobre el Guadiana, perquè seria una forma de reconèixer que Olivença és espanyola. Paral·lelament, col·lectius de la societat civil portuguesa (Grupo dos Amigos de Olivença i Comité Olivença Portuguesa) fan mans i mànigues per tal que el conflicte continuï viu. I fan bé: molt abans que Olivença fos ocupada pels exèrcits espanyols de Godoy, el 1713 Gibraltar va passar sota sobirania britànica i no per això el govern espanyol ha deixat mai de reclamar el penyal, a voltes amb una agressivitat desmesurada, malgrat que la majoria dels gibraltarenys se senten britànics. D'això se'n diu doble moral. Ω

QUIM GIBERT, ENSENYANT.

ESTADISTA MUNDIAL!

No puc sostraurem a la sospita que les nostres constants i fonamentades queixes contra el fanàtic i antidemocràtic nacionalisme espanyol només circulen entre nosaltres. Som com aquelles societats que contracten les professionals del plor, perquè lamentin la mort d'una persona encara de cos present. Ens esbravem a base de queixar-nos entre nosaltres mateixos, entre els que ja ho tenim prou clar; els lectors de publicacions nostrades, a les nostres pàgines "web" i els nostres llistats de correus electrònics, canals i emissores s'omplen de laments. Però.., què fem, per a denunciar la involució de l'Estat de les autonomies i la regressió democràtica fora del nostre context geogràfic? Em temo que ben poca cosa. Ara, a New York, han premiat la interessada fidelitat d'Aznar nomenant-lo "estadista mundial" Quina ignorància i quina "conya" La societat nord-americana no sobresurt pel seu nivell d'informació, ells, naturalment, són el melic del món i cada dia se l'admiren. La informació que la societat civil catalana pot transmetre a l'exterior seria una de les maneres més efectives de posar obstacles a l'agressor. Malgrat la complicitat corporativa dels estats, és molt possible que la nostra denúncia trobés ressò en la nombrosa gent —de totes les nacionalitats- que encara estan disposats a lluitar per la democràcia a qualsevol lloc on estigui amenaçada, també a revistes i a diaris. Ignoren que l'actual partit del govern espanyol, a l'igual que Hitler, ha guanyat les eleccions a les urnes, però està imposant un renovat feixisme. És urgent crear l'orgue, el mitjà que reculli i trameti les denúncies fora, al marge de la informació oficial dels mitjans mercenaris d'aquest l'Estat. Ens juguem la poca llibertat que hem conquerit.

Enric Padrosa
Associació Josep-Narcís Roca i Ferreras

Aquests anglesos no s'assabenten de la pel·lícula (perquè estan convençuts que "Spain is a democratic country"), mireu que diuen del que ha passat a Austràlia; segons ells l'himne era de l'època d'en Franco. Si hagués estat així, i haguessin cantat el "cara al sol" segur que no s'haurien queixat i a mes d'un l'hi hauria caigut una llagrimeta nostàlgica..

"Spanish and Australian tennis relations hit a new low today after officials played the wrong Spanish national anthem - one from the infamous Franco dictator era - at the Davis Cup opening ceremony. Cup organisers were forced to make an official apology after an irate Spanish Sports Minister, Juan Antonio Gomez-Angulo, informed them of the mistake.

The acrimony between the two countries was first prompted by the harsh treatment dished out to Australian tennis star Lleyton Hewitt by Spanish fans and players in Barcelona three years ago. "We don't know exactly at this stage what the tune was, but it wasn't the correct Spanish national anthem," a Tennis Australia spokesman said this morning.

"As a mark of respect we have made a formal apology," he said. He said it was not immediately clear that the incorrect anthem had been played. "We believe it was played in its entirety and the correct national anthem was played following that a few minutes later when the error was drawn to our attention." "He (Mr Gomez-Angulo) has given a press conference that we are having translated at the moment, and we have made a formal apology to him and to the Spanish people." The spokesman said he was not aware of any reaction from the Spanish players yet. "John Fitzgerald did come out and formally apologise as well on behalf of the Australian team," he said. It was a gesture that seemed to go down very well with the players. Mr Gomez-Angulo waved furiously and yelled from the stands as the pre-civil war republican anthem was played. Mr Gomez-Amgulo was fuming at a press conference afterwards claiming the error was an insult not only to the players and Spanish delegation but to the entire nation. There were rumblings amongst Spanish supporters in the crowd as soon as the wrong anthem began but Australian captain John Fitzgerald quickly apologised to the crowd after learning of the mistake.

He said the correct national anthem would be repeated before tomorrow's play as "a mark of respect."

He could not say if it was the first time the anthem had been used in Australia.

Lleyton Hewitt won the first rubber against Juan Carlos Ferrero in five sets.- with AAP "

http://campanyes.org

http://www.personal.able.es/cm.perez/

http://www.aznar.net/

http://storm.prohosting.com/extraofi/

"Misericòrdia vull i no pas sacrificis, i que Déu sia donat a conèixer tal com realment és, millor que no pas tanta cerimònia" (Osees o Ausiàs 6:6)

"L'Esperit del Senyor és damunt de mi, per això m'ha ungit per donar la bona notícia als pobres; m'ha enviat a proclamar als captius l'alliberament i als cecs la recuperació de la vista, a deixar en llibertat els oprimits; a proclamar l'anyada de gràcia del Senyor" (Lluc 4:18-19). Ω

http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm

ELS GUANYADORS DE LA GLOBALITZACIÓ

Amb tots els seus problemes, la mundialització redueix la pobresa absoluta, rebaixa la desigualtat i, al contrari del tòpic que defensa l'espanyolisme madrileny, afavoreix la creació de nous estats

JOSÉ LUIS GÓMEZ
Periodista

A Espanya hi ha obert un debat sobre el futur del marc de l'Estat. Es parla i s'escriu molt, però no tot el que es diu està ben argumentat; possiblement des dels dos costats que discuteixen. Un mer exemple: el corrent espanyolista sol desqualificar els nacionalistes perifèrics ja que en un món globalitzat podria no tenir sentit polític i econòmic fragmentar els estats, en lloc d'agrupar-los o enfortir els que ja hi ha en aquests moments.

Res més lluny de la realitat.

Els que defensen aquesta hipòtesi n'hauran d'anar buscant una de millor, que segurament la trobaran, perquè més aviat és just al revés, com ho demostra algú tan poc sospitós de ser nacionalista com l'economista madrileny **Guillermo de la Dehesa**.

Dades sobre la taula: en un període de clar avanç de la globalització, com el comprès entre el 1946 i l'actualitat, el món ha passat de 74 estats al final de la segona guerra mundial a gairebé 200; és a dir, se n'ha multiplicat el nombre per dues vegades i mitja.

Segons The Economist, al món hi ha 85 països amb menys habitants que Catalunya, dels quals cinc tenen menys de 2,5 milions d'habitants i 35 menys de mig milió. Doncs bé, aquests petits països no només aconsegueixen sobreviure, sinó que tendeixen a ser més pròspers que els països grans; tant més quan dels 10 països amb més de 100 milions d'habitants, només dos —els Estats Units i el Japó— són realment rics.

Dit més clarament: en contra del que es propaga des de Madrid, la globalització tendeix a afavorir els processos de separatisme.

Vegem el tema encara amb més amplitud. A Globalización, desigualdad y pobreza, llibre editat per Alianza Editorial, **De la Dehesa** es planteja la globalització com un procés de canvi, positiu en conjunt, que té, en tot cas, efectes econòmics, socials, polítics i culturals positius i negatius.

En el que sembla una lectura socialdemòcrata del capitalisme derivat en globalització —"competència tanta com sigui possible, intervenció tanta com sigui necessària", deia **Willy Brandt**—, l'autor conclou que els guanyadors de la globalització són més nombrosos que els perdedors i que la globalització redueix els desnivells de desigualtat i pobresa. No obstant, així i tot planteja la necessitat d'una xarxa de seguretat i d'ajuda per als principals perdedors.

El segle XX seria, amb enorme diferència, el més pròsper dels dos primers mil·lennis de la nostra història, i actualment, en un món en el qual viuen ni més ni menys que 6.100 milions de persones, encara que hi ha molts problemes, continua creixent l'esperança de vida i millora la renda de pobres i rics, encara que la d'aquests últims creix més.

La globalització va arribar amb el progrés tecnològic i es va accelerar els anys 80 del segle XX, després de diversos alts i baixos deguts a les polítiques dels governs i dels grups d'interès. Però ja se sap que el progrés, a més de més benestar, també tendeix a produir més desigualtat.

El grau més alt o més baix de globalització existent fa que els descobriments tecnològics triguin més o menys a difondre's a la resta dels països. ¿Com? Doncs a través del comerç, la inversió estrangera i l'emigració.

I un apunt final: l'Europa presentada sovint com a panacea, vàlida per combatre els nacionalistes, per sobre del bé i del mal, no és en realitat tan benefactora. Entre altres coses, perquè la seva política més important, l'agrícola comuna, frena les exportacions dels països en desenvolupament, alhora que origina ineficiències pressupostàries a la mateixa Unió Europea.

I si els països rics no ajuden els menys afavorits a encarrilar el seu futur —començant per deixar-los vendre aquí el poc que ells saben produir—, la immigració portarà problemes encara més greus. Ω

Fòrum enverinat

Diario de Mallorca ha obert un fòrum enverinat amb el títol "¿Está de acuerdo en que los padres elijan el idioma en que aprenderán sus hijos?". Evidentment la pregunta és un parany perquè no hi ha tal "elecció", des del moment que un mallorquí a Madrid no pot triar ensenyament en català, ni un marroquí, xinès o alemany no el poden triar en la seva llengua a Mallorca.

Convé que inundem el fòrum amb missatges de condemna a la política lingüística del PP. Jo n'he enviat un avui migdia i no l'han publicat (a les 17,45 només n'hi havia un d'un foraster, enviat després del meu, a favor de l'ensenyament en espanyol). Per altra banda la notícia sobre la Junta Avaluadora de Català no recollia la decisió d'aprovar tothom amb excel·lent, cosa que ratifica l'hostilitat de DM cap al català.

Per anar al fòrum, l'adreça és:

http://servicios.renr.es/servicios/foros/dma/ver_foro.jsp?

pIdForo=187&p

IdPortal=9

o bé anau a www.diariodemallorca.es i després a la plana de fòrums.

No deixeu d'enviar la vostra opinió!! S'ha declarat la guerra i no podem consentir que DM faci el joc al PP com si res!! Coratge i endavant!

Una abraçada, **Pep Palou**

Jo ja he votat i he enviat un escrit i tampoc aquests poca-vergonyes de DM no l'han penjat. Mal rebentin ara mateix. Llenya i branca a qui ens vol mal! Ω

Jaume Sastre

UN PROJECTE TÈTRIC I ESPOLIADOR

El Sr. Aznar argumenta que les propostes fetes pel PSOE en matèria judicial, com les de restar competències al Tribunal Suprem a favor dels tribunals superiors autonòmics trencarien l'esquelet d'Espanya. De fet el PP i més concretament l'aznaritat compulsiva, són la pura representació de l'Espanya tètrica i espoliadora, que espanya tot el que toca.

Perquè, és clar, la tan anomenada solidaritat interterritorial, a la pràctica no és més que una actitud espoliadora cap als Països Catalans. A més a més, el pitjor del cas és que aquests diners que ens pispen, majoritàriament, es dilapiden en el "forat negre" de la Comunitat de Madrid, a través de les inversions directes dels diferents ministeris del govern espanyol.

Per altra banda, a aquesta força política neocentralista (neofalangista) , que tant li preocupa que s'accentuïn les diferències entre els diferents territoris de l'estat, és la que té, i aplica, el programa econòmic més antisocial de tota la Unió Europea . Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

Anem a veure... OI que tu no votaràs als TIRANS-INVASORS-OPRESORS-AGRESSORS-NEGRERS- tu no eres BOTIFLER (el delicte més repugnant de la capa de la terra) però els teus veïns ho saben això? el VOT dels veïns SÍ que serà a favor d'aquesta casta de gent? els votaran amb ple coneixement del que fan? Ara que si ningú els fa obrir els ulls... seran culpables? perquè es veu que també els Mallorquins no estan per la llavor d'ensenyar al qui no sap, encara que sia en perjudici d'ells mateixos, és el que jo no comprenc.

ES ETARRA VOSTÉ? NO!!! i se suposa que ho diu ORGULLOSAMENT!. també ho pot dir ORGULLOSAMENT que no és un TIRÀ?, que no és un INVASOR?, que no és un OPRESOR?, que no és un AGRESSOR?, també pot dir molt ORGULLOSAMENT que no és BOTIFLER? Segur que tampoc és un MENTIDER? afirma que el seu VOT no afavorirà a cap dels esmentats? Te seguretat d'això?.

Llàstima, per culpa del rentat cerebral no podrà fer servir aquestes VERITATS, ni tampoc propagar-les. Ω

JOVENTUT I VELLESA

1ª PART: SENY I EXPERIÈNCIA

RECULL D'EN

RICARD-JOAN COLOM

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana).

A TOMB DE LA SAVIESA, SENYS I IDEES.

"El jove coneix les regles, però el vell les excepcions" (Oliver Wendell Holmes, 1809-1894, escriptor estadounidenc).

"Els joves pensen que els vellards són faves. Els vells saben que els joves ho són" (John Lyly, 1554-1606, escriptor anglès).

"Que els joves d'ara no es facin il·lusions; nascuts cinquanta anys arrere, haurien pensat i obrat exactament igual que llurs avis, és a dir, que tot el món de llavors" (Jules Renard, 1864-1910, escriptor i dramaturg francès).

"La joventut és el moment d'estudiar la saviesa; la vellesa, el de practicar-la" (Jean-Jacques Rousseau, 1712-1778, escriptor i filòsof francosuís).

"Els joves no poden ensenyar les tradicions al vell" (Refrany Ioruba, Golf de Guinea).

"La joventut camina més ràpid que les persones majors però les persones majors saben el camí" (Refrany nilòtic).

"La vellesa és assenyada, però no per ço és sàvia. La saviesa és la joventut d'esperit que ens posa en condicions de comprendre que la veritat no és per a desar-la dins l'arca dels principis, ans és quelcom viu i lliure"(Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

"Les velles idees són prejudicis; les noves, capricis" (Ximenès Doudan, 1800-1872, escriptor francès).

"El problema no és mai com tenir unes idees noves i innovadores al cap, sinó com fer fora les velles" (Dee Ward Hock, fundador de la Visa).

DEE W. HOCK.

EXPERIÈNCIA

"L'única cosa bona en l'home són els seus joves sentiments i els seus vells pensaments" (Joseph Joubert, 1754-1824, moralista francès).

"En la joventut aprenem, en la vellesa entenem" (Marie von Ebner-Eschenbach, 1830-1918, escriptora austromorava).

"En la vellesa hom aprèn millor a amagar els fracassos; en la joventut, a suportar-los" (Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof alemany).

"Si poguéssim ésser dues vegades joves i dues vells podríem esmenar totes les nostres errades" (Eurípides de Salamina, 484-406 a.C., dramaturg grec).

1) EN POSITIU PER ALS VELLS.

"-Sóc tan jove com vull –digué-. Això és també cosa de poder personal. Si vas aplegant poder, el teu cos pot realitzar gestes increïbles. En canvi, si dissipes el poder, et fas vell i gras de la nit al matí" ("*Viatge a Ixtlan*", 1972, Carlos Castaneda).

"Les campanes, com els vins anyosos, s'afinen en envellir. El càntic dels tocs s'esdevé més ample i subtil; perden els tons agres i verds" (Joris Karl Huysmans, 1848-1907, escriptor francès d'origen germànic).

"*Vinc de molt lluny* i vaig lluny encara
que m'empenyen designis de goig i llum.
Vinc, i el vent de tants anys m'ha colrat la cara,
però duc la flama als ulls.
No hi ha cap recança que m'aparti del meu llarg camí,
tot el que vull és davant meu
i el temps m'acull al seu llit.
Vinc a dur-te amb la veu un cant d'esperança
si amb mi el vols compartir.
Tot el que m'espera és el misteri d'un gran mar llunyà
i un horitzó sempre distant
que amb tu serà molt més clar".
("Vinc de molt lluny", cantat per Xavier Torra a "*Germanies 2007*", de Miquel Martí i Pol, gran poeta català de finals del s. XX).

MARTÍ I POL.

F. BACON.

"La vella fusta s'encén fàcilment, i més que les verdes branques, s'inflama i brilla" (Pietro Metastasio [Pietro Buenaventura Trapassi], 1698-1782, poeta italià).

2) EXPERIÈNCIA EN POSITIU PER ALS JOVES.

"Un home jove en anys pot ser vell en hores si no ha perdut el temps" "Els viatges són en la joventut una part d'educació i, en la vellesa, una part d'experiència" (Francis Bacon, Baró de Verulam, 1561-1626, filòsof i polític anglès, precursor de l'empirisme).

"Les iniciatives de la joventut valen tant com l'experiència dels vells" (Josephine Knorr, 1827-1908, novel·lista austríaca).

3) EXPERIÈNCIA EN NEGATIU.

"Molt he tardat a descobrir ma falta,
Per joventut, qui em negà experiment.
En un cas nou, l' home és mal coneixent
I encara més havent raó malalta
Per gran esforç de folla voluntat (...)
Qui son camí vertader ha errat
Per anar on ell vol sojorn haver,
Li és forçat que prenga mal sender
I mai venir a son lloc desitjat".
(Ausiàs March, senyor de Beniarjó, falconer reial i cim de la poesia catalana, *1397 ó 1400- +1459, València).

"Si la joventut sabés...! Si la vellesa pogués...!" (Henry Estienne, 1531-1598, impressor i hel·lenista francès).

"Els vells desconfien de la joventut perquè han estat joves" (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa).

A. BIERCE.

"L'experiència és una revelació en la llum del que renunciem a les nostres errades de joventut per les de més edat" (Ambrose Bierce, 1842-1914, escriptor i periodista nord-americà).

"L'experiència és un avantatge magnífic. El problema és que quan l'atenyeu, sou massa vells per a fer-hi res" (Jimmy Connors).

4) CONSELLS.

"Com de lluny aneu en la vida depèn de com siau de tendres amb els joves, compassius amb el vells, simpàtic amb l'esforçat i tolerant amb el feble i el fort. Perquè algun dia en la vida haureu estat tots aquests" (George Washington Carver, 1864-1943, educador i científic agrícola afroamericà).

G.W. CARVER.

A. MAUROIS.

"Els consells de la vellesa són com els raigs del sol hivernal: allumenen, però sense escalfar. Com voleu que l'edat madura persuadesca l'adolescència que l'amor és fugisser?" (*André Maurois*, pseudònim d'Emile Herzog , 1885-1967, escriptor francès).

"Una joventut que no conrea l'amistat amb les persones majors és com un arbre sense arrels" (Refrany Ntomba, Àfrica negra).

"Cerca consell en els vells, car ells ja veieren els rostres dels anys i ja oïren les veus de la Vida. Presta'ls atenció per més que llur consell et faci nosa" (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès). Ω

Foraster en pròpia terra

Aquest sentiment és el que tenc quan passeig pels voltants de la Plaça d'Espanya, Avingudes, carrer de sant Miquel, Via Sindicat, Porta de sant Antoni, Barriades de son Gotleu, La Paloma, Reis Catòlics, etc.

Influeix, de manera decisiva, en aquesta perfecció, el fet que a cada passa que don i al creuar-me amb gent que en petits o grans grups parlen entre ells. Ho fan en idiomes estranys. Potser en senegalès o en àrab. o potser polonès, romanès o búlgar. Per altra part, tampoc me compensa en absolut l'escoltar guturar, farfullar, cridar, en espanyol. Per regla general, els grups que utilitzen en les seves converses, l'idioma de l'imperi som els més cridaners, i són els que segons sembla estan formats per colles d'energúmens, salvatges i mancats de qualsevol forma de comportament civilitzat i respectuós amb el medi que els envolta.

Tenir sentiment de sentir-me estranger a la meva terra no és solament una percepció dels sentits. No, avui en dia, a Mallorca, al realitat que se va imposant és que la tremenda allau d'immigració que estam patint va deixant en minoria a la població autòctona.

La població de les Balears ha crescut en 101.731 habitants en sols tres anys, arribant el passat primer de gener del 2003 a les 947.361 persones, segons el cens oficial aprovat pel Consell de Ministres. Durant els darrers dotze mesos, la població ha crescut en 30.000 persones més" (El Mundo,24-12-03

El sentiment de sentir-me foraster a la meva pròpia terra no és en absolut una broma. No. No ho és per a mi, que rebuig la construcció d'una autovia entre Inca i Manacor, o la construcció del segon cinturó de Ciutat. O la massificació del turisme, o l'embrutiment de les relacions cíviques i socials. O la destrucció massiva el medi ambient, o la demencial construcció de vivendes, O la pèrdua de la seguretat ciutadana que teniem antany, al prevaler entre els ciutadans i veïns el sentit del respecte i la solidaritat. No crec equivocar-me, al pensar que la victòria electoral del PP en les darreres eleccions, influí i molt el vot dels acabats d'arribar, especialment els equatorians, colombians, argentins i demés sud-americans, sense descartar el vot pepero dels magrebins.

Segurament, els acabats d'arribar, si que volen la construcció de vies de cintura. autovies, construccions massificades, turisme de masses...

El sentiment de sentir-me foraster a la meva terra, Mallorca, me fa reflexionar . Arriben a la meva ment pensament curiosos. Perquè sentir-me estranger a la meva terra, automàticament me converteix en turista.

Tots, a Mallorca, som turistes, i molt més ho són aquells que així s'hi senten de manera voluntària. Tots aquells que essent mallorquins renunciaren a ser ho i s'abraçaren a l'os madrileny. El meu consol, és que jo som turista a la força, empès per la cretinesa de milers de votants que guanyaren les eleccions, i la ineptitud d'aquells que essent mallorquins de veritat, són incapaços, encara que estiguin en primera fila i amb altes responsabilitats, de conscienciar als nostres compatriotes mallorquins que hem de lluitar per no ser turistes, per no ser forasters a la nostra pròpia terra.

No deixa d'assaltar-me la idea que l'actual invasió demogràfica provocarà molts de problemes d'ocupació a tots: als nous emigrants i als vells, i fins a tot als mallorquins més antics, als de la meva generació, preocupats mes que res pels seus fills i nets.

Me deixen bocabadat les actuacions dels sindicats obrers per incoherents, per no defensar els interessos dels treballadors, per ajudar a l'abaratiment del jornal dels assalariats, per la seva culpabilitat, per omissió de la creixent precarietat en l'ocupació. A res d'això és aliena la creixent immigració que patim i que és aplaudida pels sindicats.

La realització d'un pecat du, automàticament, la penitència. Pens que l'actual massificació demogràfica, atreta pel negoci turístic, acabarà, precisament amb aquest negoci. No sembla que puguin resultar atractives unes platges plenes de treballadors equatorians, colombians, senegalesos, magrebies, polonesos, espanyols i les seves famílies, a l'estiu hi ha vacances escolars.

En les meves reflexions veig el creixement de l'atur i per això l'impagament de les hipoteques, la qual cosa rebaixarà la construcció de noves vivendes i per això mateix la creació de més atur. Si se dona el cas, veurem a qui afectarà i quins seran els més forts i millor preparats. En aquestes circumstancies, els millors preparats seran els magrebins, els senegalesos (gent lluitadora i de fortes conviccions). I els sud-americans que saben organitzar-se, o els polonesos, búlgars u romanesos que estaran protegits per ser ciutadans de la Comunitat Europea.

Segur que aquests grups ètnics i socials sobreviuran qualsevol crisi. Els qui ho tenen més problemàtic són els fills de la primera emigració espanyola. Ells no estan preparats per a patir. No estan preparats per ser competents, ni laboral, ni cultural ni socialment. A ells sols els queda el PP. A nosaltres, els mallorquins, ni això. A nosaltres ens queda la nostra història, la nostra cultura, la nostra llengua i les ostres tradicions. També la nostra covardia, la nostra ignorància i el nostre egoisme.

Tan de bo, aquest any 2004 sia el que il·lumini els nostres representants polítics. Als dels mallorquins i mallorquines. I siguin capaços d'emprendre el camí que ens doni la oportunitat d'aconseguir, al manco, que no ens puguem sentir forasters en la nostra pròpia terra. El camí passa primer per aconseguir integrar en un projecte polític totalment mallorquí als nostres partits nacionalistes. Lo segon serrà derrotar a les urnes no sols al PP, sinó també a qualsevol partit que anteposi Espanya als interessos polítics, econòmics o lingüístics dels mallorquins. Ω

PERE FELIP I BUADES

Fets i no paraules!

Esperar els resultats de les eleccions espanyoles i, mentrestant, concedir cent dies benevolència al nou govern tripartit de la Generalitat de Catalunya, és letal pel país.

Primer, perquè el transvasament de l'Ebre sembla que és imminent i, més enllà de les bones paraules, encara està per veure què faran el President Maragall i el conseller de Medi Ambient, Salvador Milà, per oposar-s'hi.

Segon, perquè la consellera d'Interior, Montserrat Tura, no ha tingut cap escrúpol per anunciar-nos que pensa afavorir la integració de guàrdia civils i policies espanyols al cos de la policia autonòmica.

Tercer, perquè el conseller de Governació, Joan Carretero, en una entrevista a El Periódico (8/1/04), arracona la reivindicació de la província única i reclama set províncies per a Catalunya, les set vegueries que el nou Executiu vol implantar, sobreposades a l'administració de l'Estat espanyol, perquè, segons diu, "Hem de procurar que tot vagi en una mateixa línia". Des de quan un independentista defensa la divisió provincial espanyola, amb les Audiències provincials, les delegacions provincials dels ministeris i les diputacions de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona? Increïble!

Quart, després d'estrenar-se amb una visita llampec a Sevilla per aplaudir Els Joglars, la consellera de Cultura, Caterina Mieres, apareix per televisió i ens aclareix, en un català de pa sucat amb oli, que "era una cosa que tenia que fer". Però es veu que no en tenia prou i a l'entrevista que li va fer La Vanguardia (9/1/04), ha desempolsat el lerrouxisme dient que no li faria res que el Premi Nacional de les Lletres Catalanes es lliurés a un escriptor en espanyol, perquè "la meva filosofia no és d'exclusió" alhora que criticava la identificació de la llengua amb la cultura de Catalunya.

Davant d'aquests mals auguris, moltes independentistes som del parer que calen fets i no paraules que els desmenteixin. Després de 23 anys de pujolisme, les paraules amables fan nosa i no és bo caure en el mateix parany. Ω

Juli Cuéllar i Gisbert
(Mataró)

C I U T A T

Fa 3 anys que n'Eduard Rodríguez de Saragossa regenta la Cafeteria Encant al Passeig de Mallorca,14-A de Ciutat. Tel. 971 722 201

Fa 11 anys que en Llorenç Bravo és el Secretari General d'UGT a les Balears. Fa 33 anys que feia feina a l'Hotel Taurus de s'Arenal i anava a l'acolliment d'en Jaume Santandreu on feiem política a l'empara de l'Església Catòlica (hi havia un concordat entre el Vaticà i l'Estat Espanyol, i la policia no podia impedir les reunions dins locals de l'Església). A la foto amb en Miquel Cervera, secretari de normalització lingüística d'UGT. Tel. 971 764 488

Fa mig any que n'Aldo Valiant, la seva filla Viola i el seu gendre Albert regenten el bar Woody Nero al carrer de Bonaire s/n de Ciutat. Despatxen la lassanya, la pizza, les amanides, tot italià. Son de Milano. Tel. 680 983 052

Fa 2 anys que na Carme Nadal ha obert la Cafeteria Central Parc al carrer del Pintor Guillem Mesquida,5 devora la Plaça de la Reina de Ciutat. Tel. 971 724 433

Fa 28 anys que en Pere Caimari de sa Pobla regenta el Bar can Domingo a la Plaça de sa Drassana, just davant l'edifici del Govern Balear. Despatxa les tapes i els entrepans. Tel. 971 726 215

Fa 20 anys que na Marga Cervera va obrir la botiga de complements de moda Romaní al carrer de Santiago Russinyol,13 de Ciutat. Tel. 971 718 905

L'arquitecte Guillem Mates te l'estudi al carrer de can Ribera,3 de Ciutat. A la nostra pregunta de si viutriem millor independents d'Espanya ens diu que si, que independents no hauriem d'aguantar la uniformació que ens imposa Espanya. Que Espanya no ens respecte ni la cultura ni la llengua. Tel. 971 728 289

Fa 2 mesos que n'Anna Sánchez ha obert la botiga De Coses al carrer Juan de Cremona,3 de Ciutat: bisuteria i regals. Tel. 971 227 815

Fa un any que na Juanita Bonilla ha obert la botiga Kaskai al carrer Brondo,7 de Ciutat. Despatxa la moda de senyora. Tel. 971 228 251

N'Aloi Jiménez és l'amo jove de la Sastreria Charly al Passeig de Mallorca,14 de Ciutat. Fa trajes a mida i en ven de fets. Tel. 971 721 000

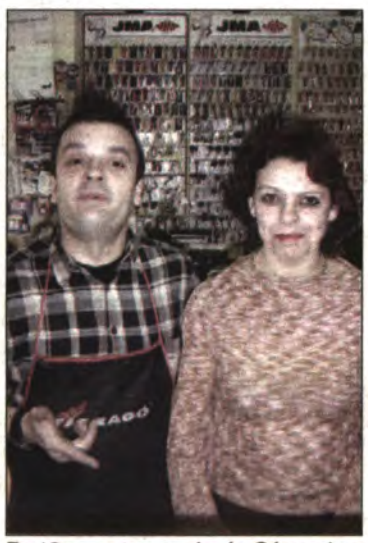

Fa 13 anys que en Jesús Gómez i na Manoli Abaurea regenten el Taller de reparació de sabates i de duplicar claus al carrer de Gregori Sallambe,2 de Ciutat. Tel. 971 715 614

Fa 30 anys que en Jamil Misagian de l'Iran regenta la botiga Persèpolis a l'avinguda de Jaume III,23 de Ciutat. Antiguitats i catifes. Tel. 971 724 539

Fa mig any que n'Antoni Mas ha obert el bar La Riba cafè i natura on abans hi havia el cafè La Seu amb entrada a l'avinguda d'Antoni Maura i també al carrer de la Mar de Ciutat. Hi van els afeccionats a la muntanya, i al senderisme. Al bar hi ha una biblioteca de les nostres muntanyes i especialment dels Pirineus. Els mesos que ve organitzarà xerrades col·loqui sobre aquestes tema. Despatxa el pa amb oli, les amanides i més coses. Tel. 971 227 682

Fa un any que na Iolanda Vaquer ha obert la botiga Undecolors of Benetton al carrer Brondo,3 de Ciutat. Na Iolanda que és model, vos pot assessorar sobre la vostra vestimenta. Tel. 971 711 103

Maria Alberdina
• Centre de dia per a Persones Majors
• Assistència a Domicili
• Serveis Assistencials
• Activitats
Tel. 24 H 667 447 947
C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

Autos Llamas
COMPRA - VENDA DE COTXES USATS
C/ Cardenal Rossell, 1 • 07007 Ciudad Jardín • Coll d'en Rabassa
Tels. 661 183 674 • 658 842 040 • 971 262 027

BAR - RESTAURANTE
Sol y Nieve
Ramonell Boix esq. Segura • Es Molinar • Mallorca • Tel.: 971 27 28 32

CIUTAT

Fa un any que na Susanna Merodio ha obert la botiga de bisuteria i complements Divina al carrer dels Guixers,4 de Ciutat. Tel. 629 361 385

Fa 32 anys que en Vicent Hernández de Valladolid va obrir el restaurant Moby Dick a l'Avinguda Antoni Maura,24 de Ciutat. Despatxa el menú a 10 €. Els vespres a la carta per una vintena d'euróns. A la foto amb l'encarregada Mari Carme López. Tel. 971 726 420

Fa 32 anys que N'Antònia Gomis de Petra regenta la botiga de records Seleccions Palma al carrer Palau Reial,21 de Ciutat. Tel. 971 726 509

En Carles Morell i Orlandis és pintor. Te l'estudi i l'exposició al carrer Morey, 7 de Ciutat. Pinta surrealista o simbolista a l'oli. Tel. 971 721 656

ENQUESTA

Que viuriem més be independents d'Espanya?

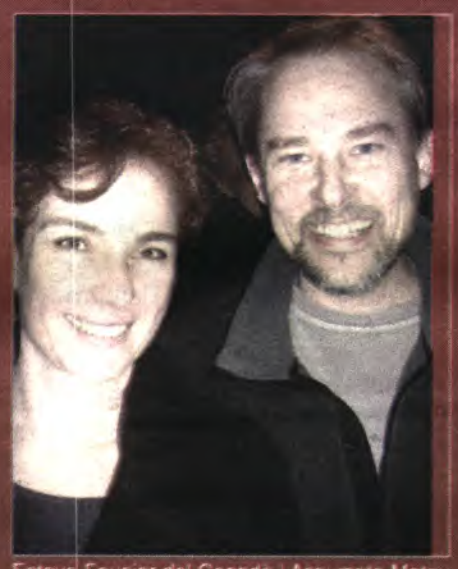

Esteve Fournier del Canadà i Assumpta Mateu de Barcelona.
Confederació dels Països Catalans independents d'Espanya. De totes maneres la independència s'ha de fer sense violència. Tel. 971 616 051

Antoni Vidal i Maria Eugènia Martínez.
Si. Tenim una cultura i una identitat que els espanyols no mos respectes. Tel. 971 602 980

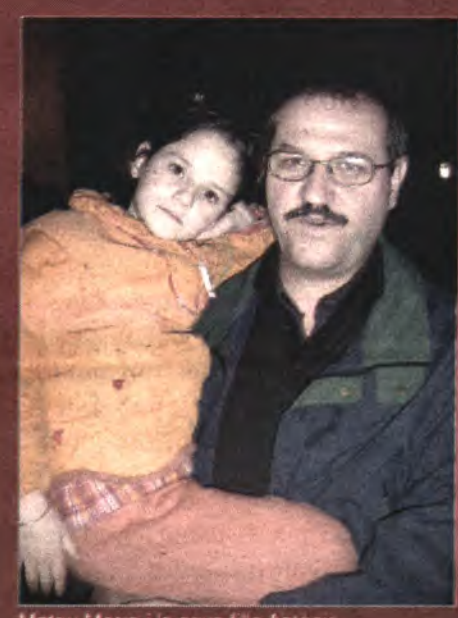

Mateu Morro i la seva filla Antonia.
És clar que sí. Un poble viu millor si és lliure. Tel. 971 140 567

Elaborada pel Col.legi de Farmacèutics de Barcelona

Primer prospecte sobre l'ús terapèutic del cànnabis

ANNA GARCIA (laMalla.net)

Tot i que al nostre país no està permès l'ús del cànnabis amb finalitats terapèutiques, el fet és que molta gent l'utilitza. Per això, el Col·legi de Farmacèutics de Barcelona ha presentat un prospecte que intenta explicar en quins casos pot ser útil i també quins riscos pot tenir el consum de la substància. El Col·legi ha justificat la necessitat del prospecte perquè consumir la substància amb finalitat terapèutica pot comportar riscos "per la carència de control metge i la variabilitat de principis actius de la planta.

En el text de presentació, el vocal del Col·legi, Rafael Borràs, afirma que "en cap moment estem efectuant apologia del cànnabis, ni pretenem incitar-vos-en al consum". L'objectiu és, segons afirma, oferir "informació per a un ús responsable, sense entrar en valoracions" tot i que sí afirma que esperen que les autoritats sanitàries facin un "pas de normalització i assumeixin que la millor manera de eliminar riscos i controlar tant la qualitat de la planta com l'actuació dels pacients és ubicant-la en els circuits sanitaris legalment establerts i sota control mèdic i farmacèutic".

Per a què pot ser útil

El prospecte del Col·legi recorda que el cànnabis no cura però que pot pal·liar o alleugerir els símptomes de determinades malalties. També recorda que sempre cal consultar amb el metge si es vol consumir la substància. El cànnabis es pot prendre amb infusió, inhalació o ingestió i, segons el Col·legi, és molt difícil establir una dosi recomanada perquè es tracta d'una substància molt variable.

Segons les indicacions no enregistrades legalment, però recollides en el prospecte, el cànnabis és útil en casos d'esclerosi múltiple i problemes de medul·la espinal, ja que actua contra el dolor, els espasmes i els estiraments musculars.

Així mateix, pot reduir el dolor en malalts de càncer i Sida, o disminuir-los els vòmits i les nàusees que provoquen, sovint, la quimioteràpia, la radioteràpia i la medicació antiretroviral. Per aquests pacients també pot resultar un bon estimulador de la gana. Així mateix, el cànnabis és útil en dolors crònics d'origen nerviós, i davant la Síndrome de Guillis de Tourette ja que ajuda a aturar els tics que aquesta patologia causa.

Els efectes secundaris

Depenent de la qualitat del cànnabis, de l'usuari, del seu estat d'ànim o de la manera com es consumeix, els efectes secundaris psicològics poden ser molt diferents. El més habitual és que després de consumir-lo es tingui una sensació d'eufòria que, poc a poc, va canviant per una més propera a la calma i a la tranquil·litat. En alguns casos, però, la persona que l'ha pres pot tenir una percepció canviada que, segons el prospecte, "pot comportar sensacions de por, pànic i confusió. I en pacients que no es troben bé, utilitzar-lo pot comportar una reacció negativa pitjor".

Així mateix, és important tenir en compte que el consum diari pot afectar la memòria i la capacitat de concentració. També, en determinats casos han aparegut episodis d'intranquil·litat i insomni. En el cas que el cànnabis es fumi sempre és bo recordar que fumar irrita les vies respiratòries i que poden aparèixer les malalties que habitualment s'associen al tabac com la malaltia pulmonar obstructiva crònica o càncer de pulmó.

Interaccions amb determinades malalties

El consum de cànnabis pot tenir determinades interaccions amb d'altres fàrmacs que s'estiguin prenent per indicació mèdica. Això pot passar amb alguns antidepressius, amb alguns antiinflamatoris, amb alguns barbitúrics, amb opiacis, etc. En alguns casos redueixen els efectes d'alguns principis i, en d'altres, els augmenten o poden tenir conseqüències per a la salut. Sempre cal, doncs, consultar amb el metge. Ω

RS SPORT CAMPANET
REPARACION DE AUTOS DEPORTIVOS
Pza. Són Bordoy, 6 - Tel. 516926

MANCOR DE LA VALL

Fa 2 anys que els germans Vallés d'Inca regenten el Bar Pentagona al carrer de Massanella, de Mancor de la Vall. Tel. 971 883 223

Aquest Article va sortir publicat en euskera al diari "Berria", l'autor ens envià la traducció castellana i ara l'hem traduïda al català. Eneko Landaburu és un metge i escriptor que ha publicat un llibre "Cuidate compa!", un manual per l'autogestió de la salut del que se n'han fetes moltes edicions. Si qualcú te interès en comunicar-se amb aquesta persona, ho pot fer mitjançant l'adreça que apareix al final de l'article.

COM AJUDAR-NOS PER AJUDAR A LA INFÀNCIA

Moltes escoles compten amb una aula de psicomotricitat per a facilitar la maduració emocional del nin. Mitjançant jocs espontanis, amb moviments, pintures, fang o la construcció amb blocs de fusta, els nins exploren les seves angunies i desitjos. La finalitat és preservar i potenciar la seva salut mental, fonamental per la resta de les seves vides.

Fa unes setmanes varen tenir lloc a Bergara (Euskal Herria) les VI Jornades de Pràctica Psicomotriva que va reunir més de 400 professionals del món infantil. El president de l'Associació Europea d'Escoles de Psicomotricitat, el professor francès Bernard Aucouturier, qui parlà dels orígens, passat i present de la pràctica psicomotriva. El psiquiatre infantil Alberto Lasa tractà la relació de la psicomotricitat amb la psiquiatria i els trastorns del desenvolupament motor i de l'esquema corporal.

A mi em va tocar contestar l'enginyosa pregunta que me llançaren els organitzadors: Com ajudar-nos per ajudar a la infància? A continuació te'n faig unes pinzellades i llavors tu ho segueixes rumiant.

La pregunta ens insinua que els al·lots rebran millors atencions si els adults reben ajuda. Que la salut mental dels petits depèn de la salut mental dels majors. Que, per a donar, necessitem rebre, necessitem un espai i un temps on recuperar-nos de les frustracions de la vida quotidiana i de les ferides que arrosseguem de la nostra infància.

El bon desenvolupament psicològic d'un nin necessita de unes circumstàncies adequades. Som ex-nins que varem ser criats en circumstàncies més o menys adverses, que no permeteren un desenvolupament ple de la nostra psicologia. Això va ocórrer en part perquè als majors que cuidaven de nosaltres les va ocórrer el mateix a la seva infància. Els grans portam a dins un petit dolgut, que està demanant a crits atenció i que, si no n'hi donam, no farà més que molestar i complicar la nostra vida.

Plantejar-nos com ajudar-nos i com ajudar a la infància suposa enfrontar-nos a una civilització basada en la anti-ajuda, en la competència, la conquesta i l'explotació. No és res de nou, però tampoc "de tota la vida". Només han estat aquests darrers 5.000 o 10.000 anys, quan la humanitat s'ha vist posseïda per aquesta forma de relació basada en el domini. Comença amb el mascle dominant a la femella i es va anar estenent a la relació dels adults contra els nins, de una classe social rica contra la classe desposseïda, a uns pobles contra d'altres, a una raça contra d'altres, fins i tot contra la mateixa naturalesa.

Martin Luther King (1929-1968) va dir que "hem après a volar com aucells, a nedar com els peixos; però no hem après el senzill art de viure junts com a germans". Aquesta és l'assignatura pendent que ens queda. Si els humans, aplicant el nostre enginy, hem aconseguit fer reals les utopies de Juli Verne de volar fins a la lluna i de nedar per el fons de la mar, si ens encaparra-te'm, podem fer reals les velles utopies de solidaritat i fraternitat. Avui tenim més possibilitats perquè tenim més coneixements sobre la ment i el comportament humà.

Perquè les futures generacions surtin més enginyoses i solidaries, haurem de millorar les condicions de vida i laborals de qui cuida dels nins. Essent la criança la feina més digna i delicada, no hi ha dret a que mares i pares ho hagin de fer sense rebre salari, ni capacitació, ni suport psicològic i a més se'ls culpi del mal comportament dels seus fills. Mares i pares són un altre grup social oprimit, que necessita ajuntar-se, adonar-se del tracte injust que rep, elaborar un pla d'alliberament i cercar suport d'altres grups per a aconseguir les seves reivindicacions. Qualque cosa semblant podríem dir dels professionals del món infantil.

Cuidadors dels nins del món, uniu-vos!

El físic Edwin Schrödinger (1887-1961) ens assenyalava que "l'experiència ensenya que podem ferir-nos els uns als altres física i psíquicament, i que podem també ajudar-nos i fernos contents mútuament, malgrat només sigui escoltant-nos els uns als altres". Si volem sobreviure, ens urgeix desenvolupar aquesta altra potencialitat de cooperació i de solidaritat. Comencem per escoltar-nos.

Quan ens sentim malament, pensem i actuem malament. Necessitem expressar com ens sentim, per a recuperar les nostres facultats. "Hem de treure tot a defora, com la primavera, perquè a dins neixin coses noves". Expressar-nos amb la paraula i amb el cos: amb el gest, la postura, el crit, la plorada, etc. Això ja ho sabíem en néixer, però llavors ens confongueren fent-nos creure que expressar sentiments era de mala educació, mostra de debilitat o de bogeria. Els nostres mecanismes de auto curació mental han estat reprimits, i se'ns ha derivat cap al consum compulsiu. No necessitem consumir alcohol, tabac i altres substàncies psicoactives per a sentir-nos bé. No necessitem tractar de ofegar les penes anestesiant-nos. Necessitem l'escolta respectuosa per a poder desfogar-nos i així recuperar el benestar que ens deixi pensar i actuar bé.

No tenim la costum ni d'escoltar ni d'expressar les emocions. Necessitem de un temps i un espai adequat on recuperar aquesta bona costum. En la vida quotidiana els humans tractam de satisfer aquesta necessitat de esser escoltats i rara vegada funciona.

Ens emparellem tractant de satisfer aquesta ànsia de ser escoltat íntimament. Tot d'una que coneixem a la nostra parella, ens pega per contar-li tota la nostra vida. Però, com diu l'acudit, "al principi, parla l'enamorat i escolta atenta l'enamorada; parla l'enamorada i escolta atent l'enamorat; i quan duen anys de convivència, parlen els dos a la vegada i escolten els veïnats". Necessitem tenir un temps i un espai on ajuntar-nos amb el ferm propòsit de parlar de la cosa que més ens dona angúnia i d'escoltar amb respecte, sense interrompre amb consells, comentaris o sermons.

L'actual desordre social ens enfronta: homes contra dones, posseïdors contra desposseïts, colonitzadors contra colonitzats; enfrontaments entre mestres, pares i alumnes; entre vells, adults, joves i nins; entre metges, infermeres i pacients; etc. L'enemic és el desordre social, no l'esser humà. "Per unir, primer s'ha de separar". Per llavors escoltar-se i comprendre's millor entre grups enfrontats, és bo primer ajuntar-se per separat per a que cada grup s'escolti, aprofundeixi i aclareixi la seva problemàtica.

Ningú ha de quedar a un costat. Perquè els al·lots frueixin de bona salut mental, necessitem la col·laboració de professionals, mares i pares, oncles, germans majors, cunyats i veïnats. I parar esment a les nostres arrels. Escoltar als nostres ancians per a conèixer en quines condicions foren criats els que ens criaren.

Veniu a adorar al nin! Al nin de carn i os i al petit dolgut que els grans duem dedins. Ω

Dr.Eneko LANDABURU PITARQUE
C/ Lic.Poza, 54 -7º
E-48013-BILBAO (Europa)
Tel: (+34) 94- 4417252
C/e: enekolan@arrakis.es

Un diari ben foraster

DIARIO DE MALLORCA, diari propietat del grup foraster PRENSA IBÉRICA i dirigit pel també foraster JOSÉ EDUARDO IGLESIAS censura, minimitza i silencia les veus mallorquines que defensen la llengua pròpia de Mallorca al seu FORO DEL LECTOR. DM, com a bon diari foraster, segueix el corrent de l'espanyolisme d'Aznar i dóna suport a les mesures de l'extrema dreta del PP en contra dels mallorquins a qui volen convertir en una minoria ètnica i lingüística dins ca nostra. Ací teniu les adreces i telèfons on com a bons mallorquins podeu descarregar la vostra indignació i la vostra fúria.

e-mail personal J.E. <Iglesias: joseiglesias@epi.es

e-mail del Foro del lector: foro.dm@epi.es

Telèfon centraleta: 971170300

Fax redacció: 971170301

Cartes del lector: cartas.diariodemallorca@epi.es

¡Que sonin els tams-tams electrònics de la tribu!

Guerra a l'invasor!

Subscriptors i anunciants mallorquins de DIARIO DE MALLORCA, donau-vos de baixa, bombardejau de missatges i col·lapsau els telèfons del diari. Tothom a la una!

¡Feis córrer aquest missatge de banda a banda de Mallorca!

¡Trameteu-lo als vostres familiars i amics!

Amb les herbes molles s'hi torquen el cul i ja ha arribat l'hora de plantar.se i dir: JA N'HI HA PROU! FINS AQUÍ HEM ARRIBAT! Ω

Més atacs del PP contra el català a les Illes

Diumenge, 18 de Gener
Informa: Pinyolvermell Societat

El PP torna a atacar la nostra llengua de front amb pretextos incoherents. El conseller d'Educació i Cultura de l'Executiu Balear, Francesc Fiol, presentà una llista de sis punts encaminats 'a impulsar les modalitats' illenques en l'ensenyament i 'a protegir els drets individuals i les llibertats en l'ús de la llengua' dels ciutadans.

Des de la seva majoria absoluta han decidit que 'a partir del curs vinent', els centres escolars que vulguin augmentar les hores lectives de català hauran de tenir el vistiplau de la majoria de pares i mares.

D'altra banda, el màxim responsable de l'Educació a les Balears anuncià que els progenitors també podran decidir de manera individual en quina llengua volen que els seus fills aprenguin a llegir i a escriure. De moment, tothom aprenia en català i ningú es moria. Amb aquest canvi, ja sabem quina llengua té les de perdre.

Una iniciativa particularment perillosa és també la creació de l'àrea de filologia dins l'Institut d'Estudis Baleàrics, organisme que 'impulsarà les modalitats' de les Illes i les introduirà als llibres de text. Fins ara l'Institut era una entitat cultural depenent de la Conselleria i era la Univeristat de les Illes Balears (UIB) qui tenia les perrogatives en matèria de llengua, perfectament coordinada amb l'Institut d'Estudis Catalans. Fiol va assegurar que en cas de divergència amb els criteris lingüístics de la Universitat de les Illes Balears, prevaldran els que tengui aquest institut, ja que 'qui s'encarrega de l'educació obligatòria és el Govern'.

O sigui, no faran el què diguin els filòlegs de la UIB sinó el què opinin els savis... del PP. Estam arreglats. La jugada és evident. Ara tindran tot el dret a decidir que la suposada llengua balear desenvolupi la seva pròpia ortografia. Els falta un pèl per dir que és una llengua diferent del català (cosa que de moment no poden dir perquè l'Estatut de PSEUDO-Autonomia de les Illes parla de "català"). Per acabar, les famílies podran rebre la informació del centre i de l'alumne en la llengua que s'estimin més.

Esperem que la reacció, les manifestacions i les campanyes no es parin. És totalment indignant.

Llamp

Com podem lluitar contra això? Com es pot ser tant descarat? Admetrien els populars que no s'ensenyés àlgebra, o que els pares triessin si volen àlgebra o prefereixen pintura?

Poden justificar "fefaentment" els populares com i de quina manera han defensat -de fet i obra i omissió- els seus "parlars"? De quants parlars estem parlant exactament? Abogaran els andalusos de les Illes Balears i Pitiüses per el seu parlar primigeni?

Perquè no, si ara es temps de rebaixes, saldos i altres jugades mercantils? S'està anant contra la Ciència o no? S'està sent terrorista o no? Un avió lingüístic s'ha estavellat contra el World Trade Institut of Estudis Catalans. On és el Bin Laden que hem de perseguir?

Noicat

No t'hi escarrassis, benvolgut llamp, la lògica no pot explicar la prostitució de la raó. De vegades jugo a imaginarme per esbrinar quin és el límit que els catalans tenim per a reaccionar ni que sigui un mínim quan ens agredeixen.

POBRES CATALANEROS...¿ATRA VEGA HAN ATENTAT CONTRA EL CATALÀ? SI VOS PASEU TOT LO DIA PLORANT...

Pinyolvermell

Insistesc, s'ha de passar a l'acció ja. Vegeu el que ha passat avui a la Junta Avaluadora del català: http://www.diaridebalears.com/segona.shtml?-1+3+112614 I després llegiu el manifest de la Junta: http://www.diaridebalears.com/opinio.shtml?-1+6+112617

El que no va aconseguir Franco ho faran els del PP. ... que al cap i ala fi són els mateixos. O els seus fills al menys. Imagineu-vos, doncs, si l' "estatut" de les illes no parlés de català!!!! ll*ll. Ω

Veu de Sóller

Benvolguts amics:

Com ja deveu saber, l'Associació Cultural Veu de Sóller organitza per al proper diumenge dia 1 de febrer una nova edició de la **Marxa per la Pau**. És tracta d'una iniciativa que ja vàrem promoure temps enrera i que d'ençà fa dos anys hem recuperat, perquè ens sembla que els esdeveniments actuals la fan tan necessària com sempre.

Una vegada més, ens agradaria comptar amb el vostre suport i, sobretot, amb la vostra presència. Per a tal motiu, us convocam per a diumenge dia 1 a les 11 hores a la Plaça de la Constitució de Sóller on, després de donar lectura a un manifest, es donarà la sortida a la Marxa, que evidentment no és competitiva. Enguany, el recorregut es cobrirà caminant, al darrera d'una pancarta amb el lema 'Fes passes per la pau'. Igualment, qui vulgui podrà cobrir el recorregut corrent a ritme suau, al darrera d'una pancarta portada per esportistes locals.

L'itinerari que seguirà la Marxa per la Pau és el mateix de l'any passat: Plaça de la Constitució – Carrer Bauzà – Rectoria – Quadrado – Volta Piquera – Isabel II – Santa Bàrbara – Plaça Antoni Maura – Sant Jaume – Moragues – Batac – Lluna i final al davant de l'Ajuntament. Un cop acabat el recorregut, hi haurà una berenada popular per a tots els participants.

Per tal de fer una crida a la participació, hem elaborat un Manifest que us adjuntam. Ens agradaria que la vostra empresa s'hi adherís, però sobretot ens il·lusiona la idea de comptar amb la vostra presència diumenge dia 1 per poder compartir així un matí de festa cívica que reivindiqui la Pau. Perquè volem la Pau! Per poder gaudir dels seus fruits. Ω

Agraïm per endavant la vostra col·laboració.

Ben cordialment,

Jaume Casasnovas Sastre
President de l'Associació Cultural Veu de Sóller

HI HA QUI NO TÉ MALA VISTA

A Donya Letizia fins ara periodista
de la televisió que serà
el proper maig Princesa
Ho diré d'una manera diplomàtica
ja que la fesomia no m'és antipàtica
i servidor no vol ésser mal interpretat
per qui mon comentari va destinat;
ara jo crec que és prou evident
i no cal ser gaire intel·ligent
per un adonar-se que ha tengut bona vista
aquesta senyora d'Ovicola que és periodista
especialitzada en servei informatiu
la qual serà, si Déu vol i Maria, el proper estiu
oficialment Reial Altesa;
de la seva terra asturiana, princesa,
a l'acceptar per legítim home i marit
a tot un respectable senyor
que té per nom i cognom –
ell ben corrent i normal –
Don Felip de Borbó.
No és cada dia ni tampoc tothom
que tengui la sort de trobar un bon partit
així com el seu propi "príncep" reial i real. Ω

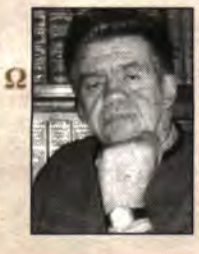

JOAN ANTONI ESTADES
DE MONCAIRA I BISBAL

"Europa a Debat" desapareixerà!

Aquí us copio la noticia que he vist avui a Vilaweb, no te nom, segur que te més subscripcions que qualsevol altra llengua! Només ha sortit un numero i ja el treuen...

Segur que volien posar l'excusa: no, es que no s'ha subscrit gaire gent... però em sembla que s'ho hauran de empassar, estic molt indignat.

'Europa a Debat', amb més de 35.000 subscriptors en català, desapareixerà. L'èxit de la subscripció en català a la revista Europa a Debat, del Parlament europeu, sembla que no servirà de res. Josep Maria Ribot, representant del Parlament a Barcelona, ha confirmat a VilaWeb que, tot i que encara no s'ha anunciat oficialment, la revista trimestral deixarà d'editar-se. Els motius de la desaparició són econòmics, per l'ampliació de la UE, segons Ribot. L'oficina del Parlament a Barcelona ha dit que més de 35.000 ciutadans s'havien subscrit a la revista en català, la primera d'aquestes característiques que el Parlament europeu feia en la nostra llengua. La revista es va editar en català a petició d'eurodiputats del nostre país i la proporció de subscriptors en relació amb les altres llengües era molt alta. http://www.elguaratou.tk

Diàleg:

-Doncs jo m'hi havia subscrit i mai no n'he sabut res de res. Deixant això de banda, es torna a posar de manifest la necessitat d'assolir la independència perquè coses com aquesta s'acabin d'un cop.

Venjarem la sang dels patriotes morts en combat; lluitarem amb orgull per als patriotes que ja no hi són: per honorar llur nom esdevindrem soldats de la llibertat.

-Hi estic d'acord, noicat. Això no diu res més que: La Unió Europea és dels ESTATS, i dels seus idiomes oficials majoritaris. La resta és pura molèstia i cal ELIMINAR-LA. Aquesta revista era una petita prova que l'Europa dels estats és un fracàs per a molts milers i milions de persones, i per tant, calia ELIMINAR TAMBE LA REVISTA.

Quan tenia 15 anys, em passava les estones estudiant Europa, les seves regions i els seus pobles, la seva història, les nacions que hi havia i que ningú del meu entorn coneixia. Mai no hauria pensat que diria això, però SI AQUESTA EUROPA ES LA QUE HEM DE TENIR, JA SE LA PODEN CONFITAR. JM

-JM, també em decep la noticia, precisament no fa gaire en parlavem aquí mateix de que no rebéssim el número corresponent (l'operació es va fer aproximadament quan sortia el nº de juliol, i ara tocaria el de desembre). S'ha intentat. Però no és la seva Europa. Com tampoc és la seva Catalunya. Es creuen poderosos, segurs. Això sempre es bo. Els hi farà cometre un error tard o d'hora. I aleshores haurem d'estar preparats per reaccionar i entrar per la bretxa. El que hem d'aconseguir és evitar el seu foc de distracció. Anar solucionant-los els problemes que ens plantegin i deixar-los davant dels que plantejem nosaltres (tampoc som els únics en aquest cas). No sé ben bé el que estic dient, però deu anar per aquí.

Tenia quatre banderes,
tres les vaig perdre en combat;
la bandera que fa quatre
l'he desada en un calaix.
(fragment de Les Quatre Banderes d'en Miquel Martí i Pol)

-O sigui que aconseguim una publicació del Parlament Europeu en català. Ens hi subscrivim. No en sabem res fins que ens diuen que ens la treuen. Molt bé. Ara veurem quines raons donen per explicar-ho, perquè realment no és un problema de manca de suport. Si aquesta és l'Europa que volen construir, de debò, n'hi ha per plantejar-se ser australià.

Déu nos do ser catalans,
gent de bella anomenada...

-Jo també vaig pensar que era una fal·làcia, tot i que et podies baixar el document d'internet, tothom vinga va, a subscriure's i mira, passen de tu i després quan ja n'estàs fart que no te l'enviïn va i diuen que no la poden pagar, que costa massa diners fer una revista en català, doncs cony que treguin la d'espanyol que jo no la vull i total la enviaven més o menys a la mateixa penya. No sé potser es pensaven que només la volien els 4 diputats i punt, res que suant del tema a votar massivament no a la constitució imperialista estatalista jacobina i fastigosa europea, i amb sort els inútils espanyols també votaran en contra i s'hauran de replantejar-ne una de nova, no se potser l'Europa dels pobles? igual s'enfaden amb ecspanya i es posicionen a favor de la independència d'Euskal Herria... i dels Països Catalans jeje no m'ho crec ni jo. Puta Europa capitalista, puta Espanya imperialista, puta ciu i puta psc.

-Sembla ser que no existim... Jo tampoc la he rebut -la revista- i m'hi vaig subscriure ja fa temps. Suposo que es tractava de poder argumentar que ningú no la demanava. No ha estat així però... no importa. Si ha fallat el primer argument, ja en cercaran un altre.

Estic fastiguejat; la paraula "genocidi" sempre m'havia semblat exagerada pel nostre cas. Des de fa un cert temps, ja la començo a considerar seriosament.

-Quina merda! 35000! El que haurem de patir... M'he quedat amb ganes de saber un parell de coses: - Quanta gent s'havia subscrit de les altres llengües "majoritàries" de la UE. Quantes d'aquestes 35000 subscripcions no eren des del principat, es a dir quin percentatge de subscriptors en català era de la resta del territori...supose que serà secret d'estat això últim. ejem. Castelló de la Plana - La Plana Alta (País Valencià - Països Catalans)

-A Europa que van planejant no hi haurà lloc per als pobles i encara menys per als homes, només per als consumidors ignorants sense cultura sense tradició sense valors. Ja us vaig avisar fa temps al fòrum "com voleu Europa?" recordeu? Per a mi, esteu massa preocupat per els pactes de aquest partit amb aquell més aviat que amb l'altre, i no us adoneu que ens estan privant de la poca llibertat que ens queda. Espero errar-me, però crec que no.

Tristissims saluts a tothom

Persa a lingua, persu u populu (refrany cors).

-Bé, ja em disculpareu però jo no em vaig subscriure a la revista. De tota manera hauria preferit que la revista hagués reeixit.

Europa funciona en base a la legalitat i no en base a la il·lusió dels que volem ser però no som.

Aquestes accions de trinxera i resistencialistes, molt honorables d'altra banda, crec que no tenen cap eficàcia si no estan canalitzadas, liderades i potenciades, en el nostre cas pel nostre govern o per algú amb significació. Ningú pot nedar contracorrent en un riu durant un tram llarg, i això és el que fem els catalans a nivell personal. Sempre estem a la trinxera. Ens pensem que avancem una mica i després el riu se'ns torna a emportar mentre els nostres governants miren com passa l'aigua riu avall i diuen que defensen Catalunya. Senyors si l'aigua del riu no baixa per on nosaltres voldríem el que hem de fer no és tirar-nos a l'aigua i nedar contracorrent. El que hem de fer és una obra d'enginyeria i desviar el trajecte del riu. Es a dir, la independència pura i dura. Fotre el camp!!! Tocar el dos!!! Guitllar!!! I això ho hem d'exigir als nostres governants com a prioritat. Sense condescendències. Sense retards. Sense excuses de que ara no toca o de que ja vindrà. Fa 23 anys que els catalans estem instal·lats en la comoditat nacional i em temo que hi seguirem instal·lats amb aquest nou govern. I ho estem en tots els sentits: llengua, tecnologia, renda per càpita, etc. Heu vist el debat d'avui dijous de l'Àgora sobre temes econòmics? En Sala Martin, l'Enric Tintoré i en Xavier Roig han posat en evidència que no estem posant els fonaments correctes per a crear benestar a Catalunya els propers anys. Vejam si despertem d'una puta vegada del somni de pujolàndia.

Em sembla sorprenent o, millor dit, patètica, l'actitud de les institucions europees. Acaben de donar pel sac a milers d'europeus, entre els quals 35000 catalans. Crec que seria oportú en aquests casos, que el govern de Catalunya doni la cara i exigeixi la publicació d'aquest butlletí. Ara ja només per una qüestió de dignitat. Per cert, jo també m'hi vaig subscriure i m'agradaria saber si ens arribarà alguna resposta o si ens enviaran la versió en espanyol. Si és així, contractaré un hacker si cal per petar-los els servidors. Però què s'han cregut! PD-Entre la constitució que volen fer, i les accions que estant duent a terme últimament, estic veient que amb Europa TAMPOC hi ha res a fer.

SALUT i CUP!! Ω

NuvaRing, un nou anticonceptiu revolucionari

S'acaba de presentar NuvaRing, un nou mètode anticonceptiu que podria deixar en segon terme a la píndola i que, segons els seus creadors, es tracta del mètode anticonceptiu més revolucionari des dels anys 60.

El NuvaRing és un anell de plàstic flexible que s'introdueix a la vagina. La humitat i l'escalfor del cos fan que s'activi produint un alliberament continu d'estrògens i progesterona que eviten l'ovulació.

L'anell és més segur que la píndola, ja que necessita dosis hormonals més baixes degut a què l'alliberament d'hormones es fa de forma continuada.

Les primeres dones que l'han utilitzat asseguren que és molt còmode de portar i que pràcticament ni es nota durant el coit.

El nou contraceptiu ja es pot comprar a Austràlia i és molt probable que a finals d'any es comercialitzi a la Gran Bretanya. Ω

TV AUTONÒMIQUES I ESPAI COMUNICACIONAL CATALÀ

Hem rebut amb preocupació les notícies que s'han anat desgranant, al llarg de les últimes setmanes, en relació a la planificació d'una futura televisió autonòmica per a les illes Balears. Existeixen, en relació a aquest projecte, moltíssims motius de preocupació, i en aquest article ens limitarem a mostrar-ne alguns dels més importants:

a. Preocupació per la llengua de la futura Televisió balear.-Des del Govern de les illes Balears se'ns ha fet saber, en diverses ocasions, que la futura televisió balear serà "bilingüe", és a dir, que seguirà el model de la Televisió valenciana, de funcionar -teòricament- en català i en castellà, d'una manera més o manco aleatòria i gairebé indistinta (és a dir, confusa). Tenint en compte que rebem les dues cadenes de la Televisió espanyola i unes quantes privades íntegrament en espanyol, és bo d'entendre que l'oferta televisiva en aquesta llengua, a les illes Balears, supera àmpliament l'oferta que hi ha en llengua catalana. Quin sentit té, doncs, que la televisió autonòmica hagi de ser "bilingüe"? Per què no podem contribuir a la normalització de la llengua catalana amb una nova cadena de televisió que funcioni íntegrament en la nostra llengua?
b. Preocupació pel model de llengua de la Televisió balear.-Sabent que la part que funcioni en castellà ho serà en castellà estàndard plenament normatiu, podem assegurar això mateix per a la programació que vagi en llengua catalana? O més aviat hem de témer que se'ns imposi un català "balear" (és a dir, mallorquí, seguint unes indicacions més o menys contràries, de fet, a la unitat de la llengua catalana)?
c. Preocupació per l'espai que ocuparà aquesta TV, és a dir, per les freqüències.-Han corregut rumors, des de l'anunci de la creació de la Televisió autonòmica de les Balears, que, igual que ja es va fer amb la Televisió Valenciana, aquesta ocuparia les freqüències que actualment ocupa TV3. Al País Valencià, el govern va usurpar tota la xarxa de les cadenes de Televisió de Catalunya per establir-hi la nova televisió "autonòmica". Vist el precedent valencià i la valencianització -en el mal sentit de la paraula- de la política comunicacional balear, pens que tenim raons per estar amatents pel que fa a aquest assumpte.

Existeixen molts més motius de preocupació. Extern a tot allò que es vulgui perpetrar des del govern presidit per Jaume Matas -tot creïble i pensable, i segurament encara ens quedaríem una mica curts- tenim un retret a fer a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió: que no s'hagi decidit, efectivament, per la construcció d'un espai comunicacional català que abasti de Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer. Si TV3 es decideix a ser la Televisió Nacional de Catalunya, i Catalunya Ràdio es planteja de ser efectivament la nostra ràdio nacional (com proclamen en les seues emissions), es vertebraria un espai televisiu d'allò més normal i més d'acord amb el que funciona a la nostra part del món: Televisió de Catalunya i Catalunya ràdio serien les nostres cadenes nacionals, mentre que TVV o TVB esdevindrien les televisions "autonòmiques".

Molt ens temem, emperò, que, encara, dins la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, hi ha molta gent que veuen TV3 com una "televisió autonòmica" i Catalunya Ràdio com una ràdio, així mateix, també "autonòmica". Si no es trenca aquesta dinàmica, poc podem pensar en un espai comunicacional comú, absolutament imprescindible per a la nostra reconstrucció nacional. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Quan els infants molesten

La família és el principal referent dels infants. Tanmateix, hi ha moltes famílies que viuen amb neguit la presència a casa dels nens i les nenes. Suposen una càrrega o un entrebanc per una intensa vida social o per determinades opcions de lleure, i no cal dir-ho, un esforç econòmic que redunda en detriment d'altres opcions.

Això no passa, en general, en el si de la família natural, una unió d'un dona i un home, tot i no tenir, recentment, el suport que es mereix. Pel fet de constituir una institució amb arrels en temps immemorials, ningú presta gaire atenció a la seva situació actual. No obstant això, el cert és que té dificultats per adaptar-se als nous reptes, i fer possible que esdevingui entorn privilegiat de convivència, pels infants i els seus pares.

Tant des de Catalunya, amb el Grup d'Entitats Catalanes de la Família, com des d'Espanya, amb el col·lectiu PROFAM, des de fa uns anys, s'han iniciat treballs per impedir l'oblit general sobre els afers familiars.

En primer lloc hi ha la lluita per evitar el desprestigi creixent de la institució matrimonial, base de tota família estable. La protecció jurídica del matrimoni es veu amenaçada amb les noves regulacions de les unions de fet, sobretot si són homosexuals. És un debat que encén passions, però el cert és que el plantejament familiar, amb infants, passa pel matrimoni, estable i consistent, de caràcter heterosexual.

Les unions de persones homosexuals que reclamen el dret a poder adoptar infants, normalment només s'exposen a un únic fill, sense solució de continuïtat, construint un àmbit de convivència que no té res a veure amb el familiar. És cert que formen una unitat de convivència, com la que es pugui formar durant un viatge en grup o en una estada de colònies, però això no és fer família.

El que més sorprèn és la màxima urgència del polítics per voler regular les unions de fet, de varis sexes o d'un sol sexe, com si fossin famílies. Sense el compromís matrimonial d'una dona i un home, obert a la vida, no hi ha autèntica família: caliu de comprensió i coixí de decepcions, a més de bressol d'alegries de tota mena.

Com va fer Unió Democràtica de Catalunya, des de CiU, al Parlament català, ara el Partit Popular, també vol regular per llei les parelles de fet, incloses les homosexuals, al Congrés espanyol. Aquestes dues formacions polítiques de dretes, no han sabut mantenir-se al marge d'aquesta minoritària influència social, i al revés del que hauria estat desitjable, s'han prodigat a l'hora de regular l'amenaça més greu que té la família avui: la confusió general sobre la seva pròpia concepció.

Des de la dreta independentista catalana sempre s'ha dit que l'estabilitat de la família és l'estabilitat de la societat. Fins i tot en un entorn revolucionari, com succeeix ara a Palestina, la família és l'autèntica valedora en la lluita diària davant les més dispars dificultats. El trinomi família, matrimoni i fills és un conjunt rotund i complet que no admet fissures de cap mena. Per això, el bloqueig de qualsevol dels seus elements va en detriment de la riquesa d'un país, sigui per l'esperit de les seves persones sigui per la confiança en el futur que s'hi respira.

Pensem, per un moment, com seria una societat sense infants. Arreu dels Països Catalans la població, imbuïda de les llums mediterrànies, mai ha fet la cara llarga davant la nova vida d'un infant. Ha estat recentment que hom s'ha tancat en la nit fosca provocada per nous interessos i estranyes propostes. I s'ha dilatat, esperat i condicionat tot nou naixement, fins al punt de que ja són més que comptades les noves famílies numeroses. Sembla com si els infants nasquessin per molestar. Sembla com si el matrimoni no estigués preparat per poder viure entre varis nens i nenes. Sembla que la família no és el més important, si no, una cosa més entre tantes altres.

Unes recents declaracions de l'Arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, home lúcid entre pocs, en relació a les parelles de fet, han matisat que no hi ha darreres oportunitats per ningú, i molt menys per les parelles de fet, si no tot el contrari. Ha recordat que precisament els que creuen fermament en els valors familiars no tenen motius sòlids per caure en el desànim general dotats com estan de l'esperit de tota llar: il·lusió per la vida i pels infants, i fer així possible que d'altres persones i unions s'hi adhereixin fent família. Ω

@ Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

NOTA DE PREMSA

"CORREOS" espanyols i 70.000 belgues

Els serveis postals de Bèlgica reconeixen més drets lingüístics a 70.000 ciutadans belgues de llengua alemanya que els serveis postals espanyols a més de 16 milions de ciutadans que viuen a les àrees lingüístiques del gallec, el català/valencià i el basc.

Monolingüisme espanyol i multilingüisme belga

Organització pel Multilingüisme, en el context de la campanya "Correus plurals", ha enviat aquesta carta www.om-plural.org/carta_correus_plurals.pdf (1,5 MB) a 10.000 actors polítics, institucionals i socials de la Comunitat Valenciana, entre els quals tots els regidors de tots els municipis, tots els membres de les Corts Valencianes i tots els centres docents. En les properes setmanes rebran la mateixa carta més de 20.000 destinataris de Catalunya i les Illes Balears i prop de 10.000 destinataris, en una carta en basc i castellà, del País Basc i Navarra.

La carta compara, mitjançant una taula i amb tota mena de detalls, el règim lingüístic dels correus belgues amb el règim lingüístic dels correus espanyols. A Bèlgica tots els serveis postals són proveïts en neerlandès (www.depost.be), francès (www.laposte.be) i alemany (www.diepost.be), una llengua que només compta amb 70.000 parlants a tot l'Estat. El nom de l'empresa és en neerlandès (De Post), francès (La Poste) i alemany (Die Post) i apareix en la versió corresponent en els impresos, els rètols, les oficines, els vehicles, les bústies, els uniformes, les webs, etc. de cada regió lingüística. A Espanya, per contra, malgrat que més de 16 milions de ciutadans tenen el gallec, el català/valencià o el basc com a llengua oficial, els serveis postals espanyols funcionen quasi exclusivament en castellà (www.correos.es) i, recentment, en el context d'un canvi d'imatge corporativa, han adoptat una nova denominació només en castellà, "Correos". Organització pel Multilingüisme ja porta uns mesos denunciant aquest fet, ja que durant prop de 20 anys els serveis postals havien emprat una denominació en castellà (Correos y Telégrafos), català/valencià (Correus i Telègrafs), gallec (Correos e Telégrafos) i basc (Posta eta Telegrafoak).

La carta enviada també il·lustra profusament els usos lingüístics dels servis postals de Finlàndia (en finès i suec), Suïssa (en alemany, francès, italià i romanx) i el Regne Unit (en gal·lès i gaèlic escocès a Gal·les i Escòcia, respectivament).

Organització pel Multilingüisme espera que amb aquesta carta els ciutadans, les entitats, els municipis, les formacions polítiques i les institucions emprenguin mesures cíviques, legals i polítiques contra el flagrant incompliment per part de l'empresa estatal Correus del mandat constitucional de "protegir i respectar la diversitat lingüística espanyola" i que forcin l'empresa pública a continuar usant una denominació plurilingüe i a emprar les llengües espanyoles diferents del castellà de forma íntegra en tots els seus serveis, començant pel nom de la companyia.

Organització pel Multilingüisme atorga a la campanya "Correus plurals" la màxima prioritat i la farà durar tot el temps que calgui fins que s'assoleixin els seus objectius.

Manlleu, dimecres, 3 / desembre / 2003

****

Organització pel Multilingüisme
Apartat de correus 107
08560 Manlleu

Telèfon: 93 851 28 41
Fax: 93 744 71 40

om@om-plural.org
www.om-plural.org

L'explotació del treball assalariat

Tenc raó o no, si afirm que al supervivència del capitalisme descompost condueix de manera inexorable la humanitat a la ruïna?

El passat 2003 hi ha hagut una guerra imperialista contra el poble iraquià. L'espectacle actual de l'Iraq –una nació dislocada, indústries desmantellades, un poble afamegat, i, evidentment, cap forma de sobirania ni de democràcia- no mostra al món sencer el futur que ofereix l'imperialisme?

L'Informe Mundial sobre el Desenvolupament Humà, publicat el juliol del 2003 pel Programa de les Nacions Unides per el Desenvolupament, dona estadístiques que són un acte d'acusació. Hi pogut llegir que *"de no produir-se una millora, a l'Àfrica subsahariana haurà d'esperar el 2129 per a garantir l'accés de tots a l'escola primària, a 2147 per a reduir a la meitat la pobresa extrema, i a 2165 per a suprimir dos terços de la mortalitat infantil"*. Segons aquestes dades oficials, 54 països són avui *"més pobres que l'any 1990"* . A 21 d'ells, *"una proporció major de la població avui pateix fam"*. Això es refereix, en primer lloc, a l'Àfrica, on *"la pobresa extrema afecta a la meitat dels africans, i la fam a la tercera part d'ells, mentre que al voltant d'una sexta part dels nins mor abans d'arribar als cinc anys"*. Però afecta també a l'Europa Central i Oriental, marcada per *"l'augment de la pobresa i la disminució de l'esperança de vida"*. Precisió: *La pobresa s'ha més que triplicat i afecta ja a prop de 100 milions d'individus. O sia, al 25% de la població d'Europa Central i Oriental"*.

És obvi que no puc assumir la manera en que s'han elaborat aquestes estadístiques. Però tractant-se d'un organisme oficial de la ONU, és obvi que no haurà estat una exageració. I solament una anàlisi d'aquestes xifres tals com són, és que no plantetja molts d'interrogants?

Perquè Àfrica, que pels seus recursos naturals és, sens dubte, el Continent més ric del món, veu la seva població sotmesa a un genocidi vergonyant? Se deu a alguna fatalitat?

Perquè l'Europa Central i Oriental, a la que fa dotze anys els apòstols de la "economia de mercat" prometien un futur radiant, pateix igual que Àfrica aquest fenomen increïble de que torni enrera l'esperança de vida de la població?

Que tenen en comú Àfrica i Europa Central i Oriental? Res, com no sia que ambdues regions pateixen el saqueig i l'escorxament organitzats per les multinacionals en una època en que el capitalisme, incapaç de desenvolupar les forces productives, sobreviu gràcies a la seva destrucció massiva, començant per destruir tot allò que constitueix a la classe obrera com a classe.

És exagerat dir que els processos que operen a l'Àfrica, a l'Europa Central i Oriental, se donen també en altres formes i en condicions distintes a totes les regions del món, inclosos els països capitalistes més desenvolupats?

L'Àfrica maçolada, mutilada, exangüe, mostra a la humanitat la imatge del futur que li depara l'imperialisme descompost?

Estaria l'Àfrica crucificada per una guerra rera l'altra si del Congo a Serra lleona, de la Costa d'Ivori a Libèria, en tot lloc, les grans potències imperialistes –a l'hora que liquiden les indústries, les agricultures, privatitzen els serveis públics, s'apropien de les riqueses naturals, encoratgen el desguàs dels codis laborals i les proteccions colectives- no fomentassin les guerres, no armassin als beligerants, a afuassin suposats conflictes ètnics?

I aquestes polítiques de saqueig i de destrucció, per ventura tenen altra arrel que la supervivència d'un règim social històricament damnat, basat en totes les latituds en la destrucció de la plusvalua mitjançant l'explotació del treball assalariat?

I, és possible donar a aquesta situació una resposta conforme amb les necessitats vitals de la humanitat sense plantejar la necessitat d'acabar amb el règim d'explotació capitalista de lluitar en cada país i a escala internacionals per la independència de les organitzacions obreres, sense la qual els treballadors no poden actuar com a classe?

No falten avui a tot el món sirenes que suggereixen que està superat aquest mode de plantejar els problemes. No faltes sirenes que, en nom de l'"altermundialització", pr4oposen substituír la lluita de classes pel consens dels "foros socials" i transformar les organitzacions obreres mateixes en mers apèndix d'aquests gegantins foros interclassistes, finançats (és a dir, controlats) pels governs i les institucions internacionals.

És obvi, per això, que la lluita de classes és més actual que mai. Ω

Pere Felip i Buades

Cordialment i amb dolor

Ricard.: De tota manera, un ateu estudiant aquests temes de la creença, etc. té prou paregut amb un blaver estudiant un llibre de Pompeu Fabra: amb prou feines hi entendrà gaire cosa. Normalment els ateus se'n foten de tot el que els puguis dir. Joan J.: >**Gràcies per la comparació.

R.: Sovint faig aquesta mena de comparacions, no pas per fer nosa a cap ateu o progre o tal, sinó perquè he comprovat manta vegades en la pràctica real que la cosa és així. Si et pareix malament, tira les culpes a la trista realitat. En realitat sols vinc a dir el que ja deia Tolstoi (pedagog socialitzant, cristià dissident i noviolent radical) fa més d'un segle:

L'ARREL DE L'AMOR.

La història dels pobles antics (que durà mil·lenis i desembocà en la història de Roma) és la d'un canvi des de la comprensió personal i animal de la vida cap a un model social i estatal. Tota la història, des de la Roma imperial i el cristianisme (història que és encara la nostra) és la de la transformació de la comprensió social de la vida en comprensió divina.

Aquesta comprensió divina, i l'ensenyament cristià que s'hi basa, governa la nostra vida i es troba a la base de totes les nostres activitats pràctiques i científiques. Els homes de pretesa ciència, per no examinar sinó pels signes exteriors d'eixa manera divina, el jutgen anacrònic i creuen que no pot tenir per a nosaltres cap sentit (...).

Hi rau, majorment, la font de les més grosseres errades humanes. Les criatures del més baix esglaó de la comprensió de la vida entren en contacte amb les manifestacions d'un pla superior. Però en lloc d'esforçar-se per copsar-ne el sentit i abastar el pla on podrien meditar el problema més intel·ligentment, el tracten amb llur més baixa comprensió prèvia. I llur decisió agosarada és tant major com que no comprenen de què estan parlant.

Molta gent de ciència estudia l'ensenyament del Crist sense superar el nivell de comprensió social de la vida. I tal ensenyament no els sembla sinó una fusió indeterminada i incoherent (...) No la jutgen sinó per les manifestacions externes: catolicisme, protestantisme, dogmes, lluites contra els poders civils. Talment són com sords que jutgen els sentits i les qualitats de la música només pels moviments que veuen fer als músics.

Alguns pretenen que l'ensenyament moral del cristianisme és bo, però exagerat (...). Repeteixen el que els jueus afirmaven i no podien deixar d'afirmar; en no comprendre les paraules del Mestre, el crucifixaren.

Així, al parer dels entesos d'avui, la llei jueva "ull per ull i dent per dent", la del just càstig, formulada fa 5.000 anys, fóra més racional que la llei de l'amor (...).

Els predicadors de la fraternitat positiva, comunista, social, proposen, per auxiliar l'amor humà que s'esgota, l'amor cristià. Llur positivisme es fonamentava en l'amor a si mateix. Tal amor, en passar del jo a la família, i a la tribu, país...no cessa d'afeblir-se. Proposen, com a remei, un amor a la Humanitat sense amor a Déu: uns efectes però sense els fonaments originals.

Tal amor és impossible. On manca la comprensió cristiana de la vida, no hi ha amor cristià; per al qual, en efecte, el sentit de la vida rau en l'amor i en el servei a Déu".

Lleó Tolstoi.

R.: >>Sobretot perquè no voldrà entendre-hi gran cosa: fos tota una deshonor per a tan alts cavallers.

Gent així prefereix reorganitzar prejudicis que no pas ser lliure i ficar-se a treballar de debò. Sense prejudicis perdrien l'identitat i descobririen on estan vivint: en la fotesa més absoluta i en la indigència mental més aclaparadora. I això, gent amb el propi orgullet, no ho pot tolerar mai dels mais. Cordialment, R.

**Cordialment?

R.: Cordialment sí, perquè és el que n'hi ha normalment cals progres (no pretenc pas dir que sia així en tots els casos, clar, car no els conec, però molt sovint sí és així), i perquè no pretenc fotre, sinó mirar de desmbossar una situació caòtica i catastròfica des de fa ja prou.

Quan afirm alguna cosa mir de comparar primer moltes voltes lectures amb realitats quotidianes que veig. I després en trac les conclusions. Ja sé que moltes coses poden sorprendre, indignar, coure...Per això molta gent sol callar-les i així no fer-se de malvoler. Però ja duia massa anys callant, jo, i veig que la cosa cada vegada anava i va a pitjor.

Per tant, no m'ha quedat més remei que utilitzar, molt a pesar meu i des de fa uns anys, l'artilleria pesant que no gosava abans utilitzar contra la progressia fossilitzada, altrament amics meus de tota la vida, però que han demostrat a bastament llur volada curta.

Ja m'ha costat actuar així i ja em dol, i ja em fa patir, un panorama tan eixorc i desolador com el de la fòssil progressia catalana.

Qui diu les veritats... Però en aquestes altures preferesc perdre semblants amistats a fer-me còmplice d'un desastre i una calamitat tan espantosos.

Insistesc: Cordialment i amb molta dolor al cor, però amb fermesa i sense voler mixtificar el que veig, que és ben dur.

Record del Creador i la vellesa

1 I recorda't del teu creador,
ara que ets jove,
abans no vinguin els dies dolents
i arribin aquells anys
en què ja no dóna gust de viure;

2 abans no s'apaguin el sol i la llum,
la lluna i els estels,
i, després de la pluja,
encara torni la nuvolada.

3 Aquells dies, tremolen els homes que abans guardaven la casa,
els més vigorosos s'encorben;
les dones que abans molien
són poques i deixen de moldre,
les qui guaitaven per les finestres
ja només veuen foscor;

4 i es tanquen les portes del carrer
mentre s'apaga la remor de la mola;
l'home es lleva amb el cant dels ocells,
però totes les cantúries es perden. Llavors, una pujada espanta
i es té por de fer camí.

5 L'ametller floreix, la llagosta s'engreixa
i la tàpera madura,
però l'home se'n va al seu estatge etern,
i les ploraneres ja ronden pel carrer.

6 Sí, recorda't del teu creador
abans no es rompi el fil de plata
i el llantió d'or s'esberli,
abans no s'esmicoli la gerra a la font
i la corriola del pou es trenqui,

7 abans la pols no torni a la terra,
el lloc on era,
i l'alè de vida retorni a Déu,
ell que l'havia donat.

8 Vanitat i més vanitat, diu Cohèlet, tot és en va.

(Cohèlet -o Eclesiàstès-12:1-8, llibre de la Bíblia que significa Home d'Assemblea, ca. S. V-IV a. C.). **Ω**

http://campanyes.org

http://www.personal.able.es/cm.perez/

http://www.unitat.org/

http://www.aznar.net/

http://storm.prohosting.com/extraofi/

http://www.kalegorria.net/cgi-perl/

http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html

http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm

http://www.smscatala.com/

http://www.edu365.com/diariescola/

http://www.1eebs.com/Ibec/index.htm

AMICS, ENEMICS

RECULL DE CITACIONS A CÀRREC D'EN RICARD-JOAN COLOM

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana).

TENIR-NE I ESCOLLIR-NE.

"Qui no té enemics, tampoc no sol tenir amics" (Baltasar Gracián, 1601-1658, jesuïta i escriptor castellà).

"Que n'és, de desagradable d'escaure a la gent que no t'escau" (Jaume Perich Escala, Barcelona, 1941-1995, humorista català antifranquista).

SPIKE MILLIGAN.

"Els diners no poden comprar les amistats, però pots tenir enemics de millor pasta" (Terence Alan Milligan "*Spike Milligan*", còmic britànic nat a l'Índia el 1918).

IÀSSIR ARAFAT.

"Tria els teus amics amb compte, que els teus enemics ja et triaran ells a tu" (Iàssir Arafat, *1929 Jerusalem, cap palestinià, de pares egipcians).

"Jo escull els meus amics per llur bona aparença, als meus coneguts per llur caràcter i als meus enemics per llur raó" (Oscar Wilde, 1854-1900, escriptor dublinès).

EN EL CONFLICTE

"L'amistat del llop amb el gos la paga el xai" (No en consta l'autor).

"Qui no té amics tem els enemics" (No en consta l'autor).

"Entre la de l'amic que et lloa i la de l'enemic que et vitupera, està la teva qualificació vertadera" (No en consta l'autor).

"..també moriríem tots un dia o altre encara que no hi hagués guerres; el mal no és, doncs, que ens matem els uns els altres, sinó l'odi. Matem-nos, ja que és el nostre deure, però sense odi. És allò que deia una vegada en Soleràs: matem-nos com a bons germans" ("*Incerta glòria*", 1956, brillant novel·la sobre la guerra civil, censurada pel franquisme, escrita per l'exiliat Joan Sales, 1912-1983).

"Els amics van i vénen, però els enemics es van sumant" (Thomas Martin Jones, *1916).

MOIXE DAYAN

"Si vols fer la pau, no parlis pas amb els teus amics; parla amb els teus enemics" (Krixnamurti, 1895-1986, inclassificable pensador de l'Índia, extraordinàriament clar, senzill i antisectari, i també Moshe Dayan, 1915-1981, ministre i general israelià).

"Nosaltres els anglesos som bons per a perdonar els nostres enemics; això ens deslliura de l'obligació d'agradar als nostres amics" (Phyllis Dorothy James White, "*P. D. James*", *1920, Oxford, autora anglesa de misteri)

P. D. JAMES.

ELS AMICS PODEN DONAR MÉS MALDECAPS QUE ELS ENEMICS

"Al final, recordarem no pas els mots dels nostres enemics, sinó el silenci dels nostres amics" (Martin Luther King, Jr., 1929-1968, líder negre pacifista i pastor evangèlic estadounidenc).

"El millor dels teus amics pot fer-te sofrir més que el pitjor dels teus enemics" (Proverbi àrab).

"No hi ha res pitjor que una guerra civil, car els vençuts hi són destruïts per llurs propis amics" (Dionís d'Halicarnas, ca. 68-ca. 8 a. C., retòric i historiador grec).

"L'enveja de l'amic, pitjor és que la malícia de l'enemic" (No en consta l'autor).

"Realment no tenim enemics. El que passa és que alguns dels nostres millors amics intenten matar-nos" (No en consta l'autor).

"No té cap enemic al món –però tots els seus amics li tenen malícia" (Edward Israel Iskowitz, "Eddie Cantor", *1892-+1964, comediant novaiorquès de pares russojueus).

E. CANTOR D. DE POITIERS

"Per a tenir un bon enemic, tria un amic: ell sabrà per on atacar-te" (Diane de Poitiers, 1499-1566, astuta i culta noble de la Cort francesa).

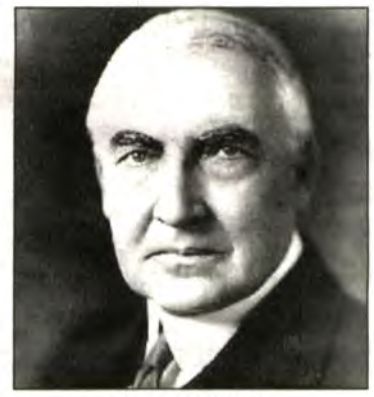
W. G. HARDING.

"No tinc problemes amb els meus enemics. Ja prenc mesures davant d'ells en una lluita. Però els meus amics, els meus refotuts amics, són els qui em tenen amunt i avall despert en la nit" (Warren G. Harding, 1921-1923, 29è President dels Estats Units, republicà).

FALSOS AMICS

☑ "Amic és qui et diu la veritat, enemic aquell qui t'adula" (Napoléo Bonapart, 1769-1821, General cors esdevingut emperador francès).

☑ "-Tinc a muntó d'amics a Casablanca, però pel fet que tu em menysprees sols confie en tu" (*Ugarte* -Peter Lorre- a Rick -Humphrey Bogart-, al film "Casablanca", 1942).

UGARTE & RICK EN "CASABLANCA"

☑ "No parlis malament de tu mateix, els teus amics sempre en diran prou sobre aquesta matèria" (No en consta l'autor).

☑ "Amic és el qui et diu la veritat, enemic el qui t'adula" (No en consta l'autor).

☑ "No conesc major enemic de l'home que el qui és amic de tothom" (Jean Jacques Rousseau, 1712-1778, escriptor i filòsof francosuís).

☑ "Els retrets d'un amic són lleials; són traïdors els besos d'un enemic" (Proverbis 27:6, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d'Israel).

ELS VEÏNS

◆ "Si vols saber de debò què pensa de tu el teu veí, baralla't amb ell" (Proverbi de Zaire)

◆ "Nosaltres ens fem els nostres amics; nosaltres ens fem els nostres enemics; però Déu ens fa el veí del costat" "La Bíblia ens diu d'estimar els nostres veïns, i també d'estimar els nostres enemics; probablement perquè són normalment els mateixos" (Gilbert Keith Chesterton, escriptor catòlic, * 29.5.1874, Kensington – + 14.6.1936, Londres).

FER BÉ I DONAR GRÀCIES A TOTHOM, TAMBÉ ALS ENEMICS

■ "Feu el bé als vostres amics i enemics, perquè així conservareu els uns i us serà possible atreure als altres" (Cleòbul de Lindos, ca. 560 a. de C., un dels Set Savis de Grècia).

■ "Si et bufeteig la galta esquerra i tu em galteges també, el pacte de lluita quedarà al punt signat. Però si m'ofereixes l'altra galta i em dius: "Et deix colpejar-m'hi també, amic meu; accept voluntàriament aquesta dolor per fer-te comprendre que vas errat", llavors els braços se me'n vindran avall, la sorpresa reemplaçarà la ira i la reflexió vindrà després de la sorpresa". "Es prou fàcil de ser amics dels propis amics. Però afavorir aquell que consideres enemic és la quintaessència de la vera religió. L'altra manera d'actuar és sols negoci" (Mohandas K. *Mahatma* Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

VITTORIO DE SICA.

■ "La Biblia ensenya a amar els nostres enemics com si fossin els nostres amics, possiblement perquè són els mateixos" (Vittorio de Sica, 1901-1974, director italià de cinema).

NACH SCRATCH.

■ "Gràcies amics, per fer-me descansar, gràcies enemics, per fer-me reaccionar" ("*Poesia difusa*", de Nach Scratch, Mc/cantant de rap alacantí).

■ "Qui bé fa al seu enemic, Déu tindrà per amic" (Adagi).

■ "Si no pots viure amb qui vols, vol el que viu amb tu" (No en consta l'autor).

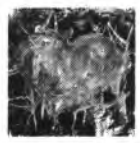

ENVERS DÉU

◆ "Hom tindria per culpat aquell que no amàs qui se l'estima...D'ací neix aquell plany i lament quan mor algun amic...; d'ací tenim el cor afligit i tornem en amargor la dolcesa de què abans gaudiem, i ací la mort dels qui viuen, a causa de la vida que han perdut els qui moren. Sortós qui Us ama, i s'estima en Vós el seu amic, -i el seu enemic per amor de vós. Perquè sols és lliure de no perdre'n cap, entre els seus estimats, aquell qui se'ls estima tots plegats en Aquell qui no pot mai perdre's ni mancar. I ¿qui és aquest sinó nostre Déu, i un Déu que féu el cel i la terra... ?" (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà, a *"Confessiones"*).

MICHAIL V. LOMONOSOV.

◆ "Carles V, l'emperador..., solia dir que la llengua espanyola semblava feta per a conversar amb Déu, el francès amb els amics, l'alemany per als enemics, l'italià per al sexe femení" (Mikhail Vasil'evitx Lomonosov 1711-1765, primer gran naturalista rus). Ω

ERC i les arrels de l'esquerra independentista

ERMEN LLOBET MARTÍ

Enginyer. Membre de la Plataforma Catalana contra la Llei de Partits

Una bona part del bagatge polític d'ERC té el seu origen en dos fenòmens polítics sorgits ara fa vint anys mal comptats: la Crida a la Solidaritat i el Moviment de Defensa de la Terra

Les dues forces polítiques perdedores de les darreres eleccions (en termes relatius), CiU i PSC, són directament hereves de les acomplexades cultures polítiques derivades del pacte postfranquista. ERC ha doblat resultats i ha estat el guanyador (relatiu), sense renunciar -almenys formalmental- al seu discurs independentista i de progrés social. Ho ha fet de forma desacomplexada, cercant remoure noves il·lusions. I una part important dels electors ha volgut dir prou als vells complexos paralitzants. Cansats de pujolisme i d'antipujolisme. Cansats de pactisme, de victimisme, de tebior i d'anar a remolc, els uns i els altres. Estimulats per la dinàmica realitat basca. Farts de les agressions d'un PP radicalment reaccionari. Seduïts per una feina que s'ha fet bé. ERC no és hereva de la transició i això és clau. A partir del 16-N, s'està esberlant ràpidament un sistema polític de 25 anys. En aquest moment que molts anomenen històric, cal recordar que tot això no surt del no-res. Una bona part del bagatge polític d'ERC, així com l'estat d'opinió creat per molts sectors fora del partit, tenen el seu origen en dos fenòmens polítics sorgits ara fa vint anys mal comptats: la Crida a la Solidaritat i el Moviment de Defensa de la Terra (MDT). La Crida, que ha estat recentment recordada, fou un ampli moviment d'agitació sociopolítica, sorgit contra la involució derivada del cop del 23-F.

Políticament parlant, la Crida fou una important vàlvula social d'escapament, relativament controlada pels partits de l'statu quo, que donà lloc, més tard, al grup de gent que inicià la renovació d'ERC. Amb més capacitat d'agitació social que d'actuació política, Àngel Colom remogué decisivament el partit, però aviat arribà al seu sostre. En paral·lel, al voltant de l'MDT, s'elaborà per primer cop un discurs polític explícitament independentista, d'esquerres i clarament bel·ligerant amb el pacte de la transició. El corrent creat per l'acord entre franquistes i antifranquistes va ser tan fort que calgué recórrer a la propaganda armada de Terra Lliure per intentar sacsejar una situació que es vivia sota la impotència del «desencís».

El moviment, sobretot compost per gent molt jove, tingué una incidència remarcable fins a mitjan anys noranta i donà lloc a altres organitzacions com Catalunya Lliure, l'Assemblea d'Unitat Popular, Maulets o Endavant. Centenars de persones patiren presó -inclosa la «garzonada» del 1992- i uns quants joves hi donaren la vida i tot.

Fou llavors quan es començà a parlar de l'independentisme «sociològic». Però la terrible desigualtat de forces, els propis errors, les divisions internes i la fatal interferència de la dinàmica basca (amb l'atemptat d'Hipercor) impediren de consolidar un gran projecte polític. Comptat i debatut, l'MDT i la Crida han contribuït a elaborar un discurs que avui és al carrer i han forjat generacions de joves que recorregueren els Països Catalans, que aprengueren a pensar i a actuar en clau de política de país i que s'impregnaren de consciència social i de voluntat transformadora. Avui en trobaríeu molts entre els quadres d'ERC, però també entre la classe periodística, en el món artístic, en sectors professionals, en cooperatives, en sindicats, entitats i casals o en candidatures municipals alternatives (com les CUP). No hi ha miracles. La Història s'ha d'escriure. La Història continua. Ω

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

DÉU I ELS HUMANS.

RELACIÓ DÉU–HUMANS- 1ª part

RECULL A CÀRREC

D' EN RICARD-JOAN COLOM

(Pot ser lliurement reproduït)

Conèixer Déu

"Qui és, doncs, el creador i pare d'aquest Univers? Difícil és trobar-lo; i quan és trobat, impossible fer que la multitud el conegui" (Plató, 427-347 a.C., filòsof idealista grec).

"No us descoratgeu, seguiu. Les coses divines sempre jauen amagades.

Jo us jur que les coses divines amagades en llur si, són més belles del que pot ser dit en paraules" ("Càntic del carrer", Walt Whitman, 1819-1892, poeta estadounidenc, cantor original i molt vital de la llibertat).

"Sé...que mai no hagués conegut Déu si no hagués lluitat contra el mal àdhuc a costa de la vida mateixa. M'esforç per veure Déu a través del servei prestat a la humanitat perquè sé que Déu no està en el cel, ni aquí baix, sinó en cadascun de nosaltres" "Déu és veritat, i la veritat és Déu" (Gandhi, 1869–1948, el major independentista).

"Benaurats els de cor pur, perquè ells veuran Déu" (Sermó de la Muntanya, a l'Evangeli de Mateu 5:8, s. I).

"Jo sóc un Déu de prop i no un Déu de lluny. O és que hom pot amagar-se dins algun amagatall sense que jo el vegi?. No sóc jo qui omple el cel i la terra?. Oracle del Senyor" (Profeta Jeremies 23:23-24, oracle de devers 627-650 a.C.).

"Déu no exigeix gaire, Déu dóna a muntó" (P. Mendizabal, clergue catòlic basc).

"Un parell de castes de persones coneixen un sol Déu: les qui tenen un cor humiliat...amb diversos graus d'enteniment; i els qui tenen prou enteniment per albirar veritat..." (Blasi Pascal, 1623-1662, savi catòlico-bíblic, nat a L'Alvernya).

"La vera obra d'art és tan sols una ombra de la divina perfecció" (Michelangelo Buonarroti, 1475-1564, gran artista del Ple Renaixement italià).

M. BUONARROTI.

J.K. JUBRAN.

"No plau a Déu de ser adorat per un ignorant que sols imita allò que fa un altre" (J. Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor libanès).

"Allò que és la llum per als qui veuen i són vistos, Déu ho és per als qui entenen i són entesos" ("*Centúries*", 2:29, d'en Talassi de Líbia, s. VII).

"Ningú no ha vist Déu.
Car en tot esguard és Déu qui veu"
"No n'hi ha de cap manera prou, per a l'home, de saber si hi ha Déu. Vol saber si és algú i si respon".
(Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, a *"Principis del retorn a l'evidència"*).

"La preocupació de debò de la religió no és pas la religió, sinó la vida. El do de Déu en el Crist no és pas per a l'Església, sinó per a tothom, i l'Església és enviada no pas a si mateixa, sinó al món" (Rauel L. Howe).

"Podem saber quin Déu no és, però nosaltres no podem saber el que Ell és".
"Déu és liberal i pacient, car és etern".
"Ningú no copsa Déu si no l'imagina com a sublim i incanviable Bé, i que sols en participar-hi Ell ja ho fa tot bo".
"Déu, bondat i bellesa, en Qui, de Qui i per Qui tot és bo i bell".
(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg, en temps de l'ensulsiada de l'Imperi occidental).

"Tres són les qualitats invisibles de Déu: potència, saviesa i bondat. La potència crea; la saviesa governa i la bondat conserva (Ricard de S. Victor, ?-1173).

"Déu és subtil però no és maliciós" (Albert Einstein, 1879-1955, físic juevoalemany, el major científic del s. XX).

"Segons l'Escriptura, Déu és incomprehensible encara que cognoscible, absolut encara que personal" (Herman Bavinck, 1854-1921, professor holandès de Teologia sistemàtica).

H. BAVINCK.

MEISTER ECKHART.

"Veritablement, rau en foscor qui troba la llum, talment quan som a l'ombra, llavors aquesta claror és a prop de tots nosaltres" (Meister Eckhart, místic alemany medieval).

"Amb Déu no existeixen ni el dia ni la nit, ni la distància ni la proximitat" (*Xin Tao*, religió xinesa significa *'El Camí dels déus'*).

Bons Consells

"Qui de Déu fuig, debades corre" (Refrany català).
"Invoca a Déu, però no naveguis al costat dels esculls" (Proverbi xinès).
"Creu en Déu, però corre" (Proverbi valencià)
"A Déu pregant però amb la maça donant cops" (Proverbi castellà).

"...l'home es lleva amb el cant dels ocells... L'ametller floreix..., però l'home se'n va al seu estatge etern, i les ploraneres ja ronden pel carrer. Sí, recorda't del teu creador abans no es rompi el fil de plata i el llantió d'or s'esberli, abans no s'esmicoli la gerra a la font i la corriola del pou es trenqui, abans la pols no torni a la terra, el lloc on era, i l'alè de vida retorni a Déu, ell que l'havia dat. Vanitat i més vanitat, diu *Cohèlet*: i tot és en va" (Cohèlet -o Eclesiàstès- 12: 4-8, llibre bíblic que significa "Home d'Assemblea", ca. S. V-IV a. C.).

"Quan estàs duent els teus problemes sense l'ajuda de Déu, l'estàs decebent"
"¿Creus que el sol existeix quan no el veus per causa d'un núvol?; aleshores no dubtis de la bondat de Déu amb tu, quan sembla que Ell amaga el seu rostre". (No en consta l'autor).

"Lliura't plenament a la Providència misericordiosa i queda en pau. Viu sempre com si aquest fos el darrer dia de ta vida, car el demà és incert, l'ahir no et pertany, i sols l'avui és teu" *(St.* Maximilià Kolbe, frare catòlic màrtir, *1894 prop de Lodz, Polònia sota ocupació russa- 14·8·1941 camp d'extermini nazi d'Auschwitz).
"-Si vols atènyer Déu hi ha un parell de coses que has de menester de saber. La primera és que tots els esforços per abastar-lo no serveixen de res.
-I la segona?
-Que has d'actuar com si no sabessis la primera".
(Anthony de Mello, *"Qui pot fer resplendir l'alba?"*, 1985, Índia).

A. DE MELLO.

J. JOUBERT.

"Amb Déu no cal ser ni savi ni filòsof, sinó nin, esclau, col·legial i, com a molt, poeta" (Joseph Joubert, 1754-1824, agut escriptor convers francès). Ω

Ai, Mouraria

Ai, Mouraria
da velha Rua da Palma,
onde eu um dia
deixei presa a minha alma,
por ter passado
mesmo ao meu lado
certo fadista
de cor morena,
boca pequena
e olhar troçista.

Ai, Mouraria
do homem do meu encanto
que me mentia,
mas que eu adorava tanto.
Amor que o vento,
como um lamento,
levou consigo,
mais que ainda agora
a toda a hora
trago comigo.

Ai, Mouraria
dos rouxinóis nos beirais,
dos vestidos cor-de-rosa,
dos pregões tradicionais.
Ai, Mouraria
das procissões a passar,
da Severa em voz saudosa,
da guitarra a soluçar.

Ah, Moreria

Ah, Moreria
del vell Carrer de la Palma,
on jo un dia
deixí presa la meva ànima,
per haver passat
just al meu costat
cert cantador de fados
de pell bruna,
boca petita
i esguard penetrant.

Ah, Moreria
De l'home del meu encís
Que me mentia,
Però que jo adorava tant.
Amor que el vent,
Com un lament,
Se'n va emportar,
Però que encara ara
A totes hores
Duc amb mi.

Ah, Moreria
Dels rossinyols en els verals,
Dels vestits color-de-rosa,
Dels pregons tradicionals.
Ah, Moreria
De les processons que van passant
De la Severa en veu malenconiosa,
De la guitarra sanglotant. Ω

POESIA DE XARQ-AL-ANDALUS: EL VALENCIÀ IBN AL-ZAQQâc

● "Quantes vegades atravessí,
sols per veure-la,
el fosc onatge de la nit!
Quantes, n'arribí a les tendes
de la seva tribu
amb coratge més esmolat que la meva espasa!
La nit m'amagà,
com s'amaga l'envermelliment
en el rostre d'un etíop".
(Ibn Al-Zaqqâc, poeta andalusí, s. XII, Al-Balansija / València).

● "Del vostre costat la mort m'aparta;
inexorable llei dels humans.
Jo us hi vaig anar davant.
Al capdavall, però,
no trigarem a trobar-nos plegats.
Digueu: per vostra vida i pel meu somni:
No fou el nostre viure una delícia?.
Pregui per mi qui per la meva tomba passi,
I pagui a l'amistat la fe jurada"
("Epitafi per a si mateix", Ibn Al-Zaqqâc). Ω

Sexe i porno online en català

Lesbianes, noies, parelles, orgies, sado, gais, novetats, recomanacions i fotos gratis. Botigues i sex-shops, contactes i acompanyament, intercanvi de parelles, locals i clubs nocturns, saunes d'ambient, webs pornogràfiques... per no parlar del Museu d'Eròtica i el Festival de cinema eròtic que es celebra cada any a Barcelona. Si, efectivament, hi ha una gran oferta de sexe en català a Internet. Només cal buscar-la.

Com que a Catalunya també ens agrada el porno, -o això diuen els alts nivells d'audiència que té el Canal + els divendres i dissabtes de matinada, fins i tot on no hi ha descodificador-, i perquè estem tips de llegir "nuke", "nude", "sex", "pics" on hi hauria de dir despullada, sexe o fotografies, els catalans han posat fil a l'agulla i han decidit crear pàgines porno en català.

Entre elles s'hi poden trobar fotografies de tota mena, començant per les estrelles pornogràfiques que més agraden -fins i tot n'hi ha una amb la Mari Pau Huguet "al natural"-, les típiques fotos anals, consoladors, dobles penetracions, mamades, etc. I també relats escrits en la llengua de Pla.

Amb tot, la cosa es troba en fase inicial. Totes aquestes fotografies solen ser recopilades d'altres adreces d'internet internacionals i, per tant, és possible que molts assidus al tema X per Internet ja les hàgiu vist, tot i que serà la primera vegada que ho feu en català, que no és poc.

Amb poc temps hem recollit el nom de fins a 21 webs especialitzades en els encants virtuals dels sexe, somnis, passions i tot el que hom pugui imaginar, en català.

Alguns dels seus noms són Amateur 2000, Àrea de Sexe, Barcelona I Love You, Callejón Oscuro, Catalax Sex, Ciberpubilla, Conrad Club, Conrad Son Company, Cyberfotoxxx, El llit rodó, Figues sucoses, Nenes boniques, Nou Party Sex, Paradís Gay, Petó X, Porno en Català, Sex Catalonia, Sexe en Català, Top Sexe o Zitone. Ω

PREMI BARCO I PREMI LLAÜT

Com cada any, el LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA ha procedit a concedir el PREMI BARCO i el PREMI LLAÜT. Aquesta vegada els guardonats han estat:

PREMI BARCO DE REJILLA, per a l'Honorable Conseller d'Interior del Govern balear, JOSÉ Mª RODRÍGUEZ (Daya Nueva, Alacant, 30 d'agost de 1947), pel seu tarannà excloent, per la seva mentalitat franquista, pel seu odi racista contra els indígenes mallorquins, i per haver rebaixat el nivell d'exigència de català a l'Administració. A partir d'ara el nivell C deixarà de ser un requisit i passarà a considerar-se un mèrit. I també per haver aprovat un període de 5 anys d'exempció del coneixement de la llengua pròpia de Mallorca als funcionaris majors de 50 anys. D'altra banda, el Sr. José Mª Rodríguez forma part d'un Govern que els últims mesos ha pres les següents mesures de repressió i extermini contra la llengua i cultura dels mallorquins:

* Clausura de l'emissora SOM RÀDIO i acomiadament dels onze treballadors. SOM RÀDIO, des de la seva creació ha tengut un paper fonamental com a plataforma de promoció d'autors i intèrprets de les Illes Balears, de tots els estils i gèneres, i ha estat una eina clau en la difusió de la música feta en la nostra llengua. El tancament de SOM RÀDIO perjudicarà tots els elements vinculats a la indústria discogràfica de les Balears: autors, intèrprets, estudis d'enregistrament, etc.; a part que suposa per part del Govern incomplir descaradament els articles 3, 13 i 14 de l'Estatut d'Autonomia i els articles 2, 4, 27, 29 i 31 de la Llei de Normalització Lingüística de les Illes Balears. L'argument que ha defensat el Govern Matas dient que amb la clausura de SOM RÀDIO estalviarà 151.000 euros és una barrabassada com unes cases si tenim en compte que el mateix Govern se gastarà 4 milions d'euros en l'adquisició de Costa Nord i 6 en un equip ciclista.

* El Govern ha retallat un terç el pressupost destinat a normalització lingüística quan resulta que aquests els últims anys Balears està registrant el major increment de població forània -sobretot d'origen sudamericà- de tota la història.

* Retallada dràstica de les subvencions al Consorci de Foment i Ús del Català.

* Concessió d'un nou termini de tres anys més als mestres peninsulars per aprendre català quan la Llei de Normalització Lingüística, aprovada per unanimitat el 1986 pel Parlament balear, establia que el 1999 tot el professorat ja havia d'estar reciclat. Ara, un cop han passat 15 anys, el govern Matas s'ha tret de la màniga un nou termini de 3 anys.

* Retallada de les hores de llengua catalana a l'escola, fet que va contra el punt 2 de l'article 19 de la Llei de Normalització Lingüística que estableix que: "La dedicació horària, dins els programes educatius, referida a l'ensenyament de la llengua i literatura catalanes, serà en harmonia amb els plans d'estudis estatals i com a mínim igual a la destinada a l'estudi de la llengua i literatura castellanes". El més greu de tot, però, és que la retallada d'hores de català per afavorir la llengua colonitzadora, l'espanyol, s'ha produït en un moment crucial en el qual més del 9% dels alumnes de les aules de Balears ja són estrangers. D'aquest 9% un 33'77% són d'origen europeu, un 44'86% d'origen americà, un 3'39% d'origen asiàtic i un 17'98% d'origen africà, etc.

PREMI LLAÜT, per a la PLATAFORMA SOMISEREM RÀDIO, per la seva defensa de l'única emissora radiofònica que emetia en català per al conjunt de les Balears; per la seva lluita contra la repressió de la cultura pròpia de Mallorca; i per la protecció de la llibertat d'expressió, de creació i la pluralitat informativa. **Ω**

Mallorca, 6 de gener de 2004

En nom del LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA, signa,

Jaume Sastre

• PREGUNTES I RESPOSTES AL VOLTANT DEL SEXE

- Hem puc quedar embarassada durant la primera relació sexual?

  Sí

- Es pot agafar una malaltia de transmissió sexual com la SIDA al practicar sexe oral o anal?

  Sí

- Les carícies sense contacte del genitals son segures per evitar una malaltia de transmissió sexual com la SIDA?

  Sí

- La masturbació compartida amb la meva parella té cap risc?

  No

- Fer l'amor de peus evita l'embaràs?

  No

- Quan s'ha de fer servir un preservatiu?

  Abans de qualsevol contacte sexual, ja sigui vaginal, oral o anal

- Com puc evitar trencar l'ambient de la relació sexual per posar-me un preservatiu?

  La noia pot posar-te'l, amb les mans o la boca, o pots continuar estimulant-la amb la boca mentre tel poses

- Puc quedar-me embarassada amb una relació sexual durant la regla?

  Sí

- Les carícies, els petons humits, les abraçades, la masturbació compartida, tenen risc per el SIDA?

  No

- Com pots evitar la transmissió de malalties durant l'estimulació bucal dels genitals de la noia?

  Col·locant un full de plàstic tipus Albal a sobre del genitals i estimulant per sobre

- Quins son els líquids corporals que transmeten la SIDA?

  La sang, el semen, els fluids vaginals i la llet materna. **Ω**

* *Si tens qualsevol dubte pots dirigir-te a la consulta jove del teu institut o de la Fundació Sant Hospital de la Seu d'Urgell tel 973 350050, e-mail:* joveseu@yahoo.com

Nou missatge als irlandesos

El mes d'abril de 1886, Josep-Narcís Roca i Farreras -pare del nacionalisme progressista català- va redactar i encapçalar les firmes del famós "Missatge d'Adhesió al Poble Irlandès" que es va fer arribar a Charles Stewart Parnell, líder nacionalista irlandès. El missatge de suport del poble català al poble irlandès va aconseguir un considerable ressò mediàtic en el seu temps ja que el van acabar firmant més de sis mil catalans, una bona representació del catalanisme progressista de l'època.

Per què van enviar els catalans aquest Missatge... als irlandesos en aquell moment concret? Des de feia més d'una dècada, Parnell havia aconseguit enfortir la presència del seu partit -l'Home Rule Party- a Irlanda, país encara governat per Westminster però on la consciència nacional anava creixent de forma ostensible. A les eleccions de 1874, Parnell havia guanyat la meitat dels escons irlandesos al Parlament de Londres amb un programa que reclamava una cambra legislativa pròpia. L'any 1882 Parnell va aconseguir un importantíssim acord per a l'autonomia irlandesa amb el líder liberal William Gladstone i a les eleccions de 1885 la proporció de diputats home-rulers elegits per Irlanda va ser aclaparadora. L'any següent Gladstone va defensar a Westmintser l'Home Rule Bill, projecte de llei que pretenia facilitar l'atorgament d'un estatut d'autonomia a Irlanda, però la iniciativa no va reeixir per un escàs marge de vots. No cal dir que en tot aquest període els avenços de Parnell van ser seguits amb admiració per totes les famílies del catalanisme.

Però a qui més va interessar el desvetllament irlandès va ser a Josep-Narcís Roca i Farreras. Va fer desenes d'articles sobre la lluita d'Irlanda a la premsa catalana de l'època i va convertir-se en el principal propagandista de la causa irlandesa. En un article publicat a El Diluvio, el desembre de 1886, destacaria el "gran triomf (que) ha obtingut en els nostres dies la causa de la independència regional i dels nacionalistes a Irlanda". Roca i Farreras -inicialment sorgit dels rengles republicans i federalistes- va ser dels primers a transplantar i fomentar les idees nacionalistes d'Irlanda a Catalunya. També era especialment conscient que el nacionalisme irlandès, per tal d'obrir-se camí, havia hagut d'estendre "ambdues mans a les classes populars, als desheretats que no posseeixen propietat, als llauradors de remensa i al quart estat irlandès", segons apuntava l'any següent a La Publicidad.

El Missatge d'adhesió al poble irlandès -conegut amb el nom de Missatge als irlandesos- es va publicar l'abril de 1886 a les pàgines del periòdic catalanista L'Arch de Sant Martí. De fet constava d'un text molt breu, que resava així:

"L'Arch de Sant Martí, periòdic defensor de la reivindicació dels drets civils i polítics de la Pàtria Catalana, en nom propi felicita enèrgicament Mr. Parnell pel triomf obtingut per Irlanda. Els sotasignants, decidits defensors dels drets de Catalunya en tota sa integritat, s'adhereixen a aquesta mostra de simpatia per al gran poble irlandès que amb tant de zel i activitat defensa sa llibertat i autonomia. Tant de bo que aviat puguin els irlandesos tornar-nos semblant obsequi! Visca Irlanda lliure!".

Avui, l'any 2004, per a Irlanda les coses han canviat molt. Una bona part de l'illa d'Irlanda s'ha convertit en República independent. I no sols això, sinó que s'han obert unes expectatives per a la resolució del conflicte a l'Ulster i la possibilitat d'una reunificació de l'illa en base a una consulta popular. Per coronar-ho tot, el primer semestre de 2004 Irlanda ostentarà la presidència de torn del Consell de la Unió Europea, confirmant així el seu paper d'Irlanda entre el concert de les nacions. En canvi, la nació catalana continua segmentada entre dos estats ancorats en l'autoritarisme i en una actitud refractària al seu fet nacional. Els autors sotasignants d'aquest Missatge... volem promoure la tramesa d'un Nou Missatge als Irlandesos, text que farem arribar a l'actual màxima representant de la República Irlandesa, la senyora Mary McAleese. El text fa així:

Benvolguda senyora Mary McAleese, presidenta de la República d'Irlanda i del Consell de la Unió Europea,

A la primavera de 1886, fa cent-divuit anys, milers de catalans van enviar a Charles Stewart Parnell -aleshores màxima figura política dels irlandesos- un Missatge d'adhesió al poble irlandès. En un temps en què les nostres dues nacions es veien del tot mancades de llibertats, aquests catalans volien fer arribar la seva solidaritat als irlandesos en la seva lluita per la recuperació de les llibertats nacionals. El missatge -al qual Parnell va respondre a través del seu secretari Edward O'Sikley- acabava amb una expressió d'esperança perquè aquella solidaritat regnés entre les dues nacions germanes a través del temps. En aquest sentit, els catalans d'avui ens volem tornar a dirigir al poble irlandès, en la persona de la seva Presidenta, en el moment en què Irlanda, constituïda en República independent i amb plenitud de drets nacionals entre els estats de la Unió Europea, comença a ostentar la Presidència del Consell d'Europa, durant el primer semestre de 2004.

Els catalans volem felicitar els irlandesos per aquesta fita històrica alhora que ens congratulem que llur govern hagi fet pública la seva intenció de marcar com a prioritats la facilitació de l'entrada de nous estats a la Unió i "el manteniment de la llibertat, la seguretat i la justícia" dels pobles; alhora que hagi anunciat que proposa afavorir que els ciutadans europeus "puguin involucrar-se molt més en aquells processos que influeixen en les seves vides". Essent així, estem segurs que vós, com a presidenta d'Irlanda i del Consell d'Europa, sabreu entendre en tot el seu dramatisme el que significa per als catalans que el projecte de Constitució i la configuració de l'Europa actuals no garanteixin en absolut els nostres drets com a poble i ni tan sols atorguin una oficialitat a la nostra llengua, el català, parlat per gairebé onze milions de persones.

Amb l'evocació de la simpatia que les nostres nacions s'han expressat històricament, voldríem que vós, com a presidenta de la Unió, vetlleu avui pels nostres drets nacionals com a catalans com nosaltres fa cent divuit anys vam fer vots per a l'assoliment dels drets nacionals del poble d'Irlanda

Primers signants i promotors d'aquesta campanya:

Imma Albó, Víctor Alexandre, Albert Balcells, Josep Benet, Xavier Borràs, Agustí Colomines, Josep Gifreu, Enric Padrosa, Jordi Porta, Eva Serra, Toni Strubell i Josep Maria Terricabras.

Per firmar també el "Nou Missatge als Irlandesos":

Si voleu signar aquest missatge, si us plau, feu arribar un correu electrònic a xavierborras@mac.com . Escriviu a l'assumpte "Adhesió" i al cos del missatge feu-hi constar les vostres dades personals (nom i cognoms, població, adreça electrònica).

Re: Campanya per un 'Nou Missatge als Irlandesos'

Anònim, el 12 de Gener a les 22:28

Hi ha un errada... el Conflicte no està a l'Ulster, sino que està a Irlanda del Nord. L'Ulster és una de les 4 regions de l'illa d'Irlanda, l'Ulster esta dividit en 9 comtats dels quals 3 pertanyen a la República d'Irlanda i 6 pertanyen a l'estat invasor del Regne Unit

Independència, Socialisme i Països Catalans
Free Old Ireland NOW!!!! Ω

Caiguda dels cabells

L'alopècia es defineix com la pèrdua o caiguda del cabell de qualsevol tipus i origen. Suposa fins a un 8% de les consultes dermatològiques.

La més comuna és l'alopècia androgenètica que afecta molts homes i algunes dones.

En un 5% dels homes comença abans dels 20 anys, però és més habitual, que ho faci en l'edat madura. Als 60 anys, la calvície es manifesta en el 40% dels homes. En dones l'alopècia androgenètica es presenta amb menor freqüència i no sol fer-ho fins a la menopausa.

Els preparats següents han estat seleccionats per l'equip d'aquesta farmàcia pels seus resultats a no molt llarg termini:

ALOSTIL (minoxidil 2-5% flascons de 60 ml):	Solució per a aplicació cutània, utilitzat en l'alopècia androgenètica.
PROPECIA (28 comp):	El seu principi actiu, la finasterida, actua bloquejant un enzim que intervé en la regulació del fol·licle pilós. S'utilitza a les primeres fases de l'alopècia androgenètica en barons.
VICHY DERCOS ANTICAIGUDA (18 amp):	Ampolles anticaiguda amb aminexil. S'ha demostrat que amb l'aminexil el nombre de cabells en fase de creixement és un 8% superior respecte al placebo. Es troba en dues presentacions: · Dercos-home.- Solució a l'1'5% d'aminexil que afavoreix el creixement del cabell, triclosan i pirictona olamina per a les irritacions de l'arrel i aigua termal de Vichy, calmant i antiirritant. · Dercos-dona.- Solució a l'1'5% d'aminexil i vitamines PP/B5/B6 que afavoreixen el creixement natural del cabell.
PROSCAR	PROSCAR (FINASTERIDE)
'Nou PANTOGAR	Pantogar son comprimits per problemes de creixement d'ungles i cabells.

Per a més informació no dubti a consultar-nos.

LLIBERTAT RELIGIOSA

Suposats votants d'ERC, s'han esquinçat les vestidures públicament pel que consideren una traïció a Catalunya el fet d'haver optat per un tripartit amb Maragall com a nou president de la Generalitat, això sí, sempre en medis afins a CiU.

El tripartit, te la missió de recuperar el temps i el terreny perdut en la cursa del progrés i d'apropament a Europa que ens ha imposat el PP amb el recolzament i la pietosa benedicció de CiU per molt que ara intentin aparentar el contrari.

M'estranya molt i començo a sospitar la falsedat d'aquests patriotes tan fatxendes ara i tan callats cada cop que al llarg d'aquests 23 anys de govern de CiU, aquests nacionalistes de casa bona no van dir ni piu per exemple davant la precarietat laboral, la implantació de ETT'S, la repressió social, la manipulació informativa, els atacs als nostres símbols i a la nostre llengua o clarament a favor fins hi tot votant juntament amb l'inspirador PP de lleis injustes com la d'estrangeria, la reforma laboral, el Decret d'humanidades, el Plan Hidrològico, la antiterrorista etc. etc.

On estaven els clams d'aquests patriotes que ens governaven quan el govern integrista del PP va imposar-nos per decret-llei augmentar les hores de "Història Sagrada" que no és més que el nacionalcatolicisme encobert en castellà que arraconen encara més l'ús del català?.

En que medis és publicaren les queixes d'aquells nacionalistes que ara clamen contra ERC?

El govern tripartit, és una excel·lent oportunitat real i no d'escenari per la varietat social que representa, per apartar-nos de l'espiral de túnel del temps cap el passat franquista que ens vol imposar el PP i per deixar, per sempre més de combregar amb rodes de molí. Ω

Medir Alfonso i Ríos
37.664 999-S
Sant Jaume, 1
08184 Palau-solità i Plegamans
93-864 49 85 / 660-54 80 99
Vallés Occidental

JOC DE PARAULES

101) ***Un carro carregat de rocs per la carretera del Garraf.*** *(Daniel Muñoz Manzana)* Desde Mexic us envio aquest frase perquè l'afegiu. moltes gràcies.

102) ***Vaig a bosc a cavall de la post. La post se gira i el "cagarro" s'estira.*** *(Maran Gri)* El meu pare, Carlos, el va aprendre del meu avi, Eudald. Per cert, la post era l'arada.

103) ***Tinc una son, una gana i una set, que no dormo, ni menjo, ni bec; si dormia, menjava i bevia, no tindria ni son, ni gana ni set.*** *(Maite Roqué)*

104) ***Ha fet la fi d'uns calçotets estrets .*** *(Eva Pasarisas)* Us podeu imaginar...

105) ***A genollons pujava la costa. A genollons collia codonys. Codonys collits de la codonyera. Codonys collits per la punta dels dits. Codonys pelats per la punta del nas.*** *(Rafel Moreno i Giménez)*

106) ***De genollons collia, collia; de genollons collia codonys; quan m'ajupia codonys collia; quan m'aixecava codonys agafava.*** *(Rafel Moreno i Giménez)*

107) ***Codonys, codonys collia a l'hort de la tieta Maria i pujava a genollons.*** *(Antoni Espinosa i Pallarès)*. És un embarbussament molt semblat a un altre ja inscrit, però més curt. Ambdós fan referència a la possibilitat d'anar a fer cap a la paraula "collons" si es diu de pressa.

108) ***Tenc fam, tenc son, tenc set; quan menj, quan dorm i quan bec; m'espassa la fam, la son i la set.*** *(Antònia Santandreu)*

109) ***De genollons genollons, collia collia, de genollons genollons, collia codonys; de genollades, codonyades, i amb els dits, codonys collits.*** *(David Gimeno i Ayuso)*

110) ***En quin cap cap el que en el teu cap no cap?*** *(Francesc Vila)*. Ω

Encoratjament

Reqeteaplaudeixo tot l esforç que esteu fent per la llengua, però així i tot us demano que us convertiu en EVANGELITZADORS.... que propagueu la VERITAT sinó la ignorància ens menjarà a TOTS.

Aviat tornarà a haver eleccions, és hora que els VOTANTS sàpiguen a que atener se,, TOTS, ho saben perquè infinitat d'intel·lectuals, polítics i periodistes cada cinc minuts els refresquen la memòria de lo roïns que son els ETARRES. però cap d'ells els ensenya que MES VIL que un TERRORISTA és un BOTIFLER... vostè tindrà la barra de votar a favor dels BOTIFLERS? saben que el delicte de BOTIFLER és 1000 vegades més repugnant que el d'un ETARRA? TINDRÀ VALOR VOSTÉ?... de VOTAR A FAVOR DE CASTELLA?, potser vostè NO ES BOTIFLER sinó que tant sols és un TIRÀ-INVASOR? ha vingut a aquesta terra a ESCLAVITZAR als illencs? no li fa vergonya? si un dia aquests illencs se'ls escalfen els collons i li fan pagar TOT EL MAL QUE ELS ESTÀ fent què dirà, que no hi ha DRET? el que VOSTE VOTE A FAVOR DE CASTELLA SI? Digui'm, es potser vostè qui accepta el BOTIFLERISME? L'INVASOR? L'AGRESSOR? perquè!! perquè ho diu la TV. la radio, el diari.... és que VOSTÉ NO TE CERVELL per pensar per sí mateix?

Recordi, els DELICTES més REPUGNANTS que el de TERRORISTA, no caiga vostè amb ells i si ho fa tinga la gallardia de no dir TERRORISTES als que son més dignes que VOSTÉ... no s'ho prenga a MAL ensenyar al que no sap també és digne... serà VOSTÈ DIGNE?. Ω

JOSEP CASALTA I CASESNOVES
DE VILA-REAL

ON ÉS LA IGUALTAT LINGÜÍSTICA, LOURDES TERRASA?

La col·laboradora del diari Ultima Hora, Lourdes Terrasa, dissabte dia 17 de gener va donar la benvinguda als decrets franquistes del Govern Matas en contra de la llengua pròpia de Mallorca amb un article titulat "Igualdad". Jo pregunt a Lourdes Terrasa: on queda la igualtat entre mallorquins i forasters quan els pares d'alumnes peninsulars podran exigir a les escoles mallorquines que se'ls dirigeixen per escrit en espanyol? Sra. Lourdes Terrasa, si vostè té fills i decideix anar a viure a Madrid, a Badajoz, a París, a Berlín o a Rabat, podrà exigir a les escoles d'allà que li trametin les circulars escolars en català? Podrà escollir que el seu fill aprengui a llegir i a escriure en català? Resposta: NO. De cap de les maneres. Qui va a viure a Madrid, a París, a Berlín o a Rabat s'ha d'adaptar -li agradi o no- a la llengua i costums d'allà. I si no li agrada, que se'n torni per allà on ha vingut, que ningú no l'ha enviat a demanar! Aquestes són les regles de joc que regeixen en un món lliure i democràtic. Cada llengua té el seu territori i és la persona que se desplaça qui s'ha d'adaptar a la llengua i costums del nou territori i no a l'inrevés. A Mallorca, però, la igualtat de persones i llengües no ha arribat. A Mallorca el PP pràctica una política colonialista segons la qual hi ha uns ciutadans de primera, els forasters, que poden imposar la seva llengua a les escoles, al treball, a les reunions de veïnats, etc.; i uns ciutadans de segona, els indígenes mallorquins, que veuen com el PP els reclou en una reserva índia i els fa estrangers a ca seva. Aquí d'igualtat, res de res. Pur i simple colonialisme, pur i simple retorn al franquisme més brutal que farà de cada escola i de cada aula un camp de batalla entre pares, professors i alumnes mallorquins, forasters i estrangers. Però què se pensen Jaume Matas, Rosa Estaràs, Francesc Fiol, Joan Flaquer, Jaume Font, Pere Rotger i companyia! Què se pensen, que tots els mallorquins som una traïdors com ells que han renegat de la llengua i cultura dels seus padrins! Perquè si se pensen, que la majoria del nostre poble es quedarà braços aturats davant aquest atemptat contra la nostra llengua, van ben errats de comptes. Qui sembra vents, recull tempestats. I ara mateix, el govern Matas acaba de llançar una bomba directa contra la convivència als centres escolars. Ω

Atentament,
Jaume Sastre

Iglesias impulsarà la cooficialitat del català a l'Aragó

M.O.

-El PSOE recorda que la varietat lingüística de l'Estat "és una riquesa i no un problema" com creu que es veu des del PP

El president d'Aragó, Marcelino Iglesias, té intenció d'aprovar en el decurs de l'actual legislatura una llei de llengües que reconegui la cooficialitat del català a les comarques de la Franja de Ponent. La intenció de l'executiu socialista aragonès és la d'impulsar la llei -fins ara aturada per la minoria amb què havia governat Iglesias entre el 1999 i el 2003- "amb el màxim consens" de la cambra autonòmica.

Aquesta normativa reconeixerà la cooficialitat del català, però també la de l'aragonès, una llengua minoritària parlada en algunes zones del Pirineu. Si més no, l'executiu d'Iglesias es va haver de defensar ahir dels atacs rebuts des de diferents sectors que l'acusaven de donar suport a les pretensions "expansionistes i pancatalanistes" de Pasqual Maragall.

Des de la conselleria aragonesa de Cultura, el viceconseller Juan José Vázquez assenyalava, doncs, que l'únic que pretén la llei és reconèixer els drets d'uns habitants, ja que en algunes zones de l'Aragó "el català no només és un patrimoni històric, sinó que és la llengua que s'utilitza per establir relacions entre les persones i per a la producció cultural". La iniciativa no amaga, doncs, "cap projecte territorial", va puntualitzar Vázquez. També va explicar que de moment no hi ha cap esborrany de la llei, sinó que la intenció d'Iglesias és començar a demanar el parer de tots els grups.

Mentrestant, des del PSOE, Carme Chacón assegurava ahir desconèixer la iniciativa del president aragonès, però en tot cas recordava que la Constitució protegeix les diverses llengües de l'Estat i que el PSOE aposta per la "pluralitat lingüística" perquè considera que és una "riquesa i no un problema". Així va demanar que ho veiessin els que "tot el dia estan amb la Constitució a la mà", en clara al·lusió al PP. Ω

A les autoritats de Mèxic – Llibertat per a 6 ciutadans bascos

To: Autoritats de Mèxic
Per favor llegir, signar i circular entre amics i defensors dels Drets Humans

xxxxxx

Ernesto ALBERDI, Jon ARTOLA, Axun GORROTXATEGI, Asier ARRONATEGI, Felix GARTZIA i Joseba URKIJO són sis ciutadans bascos detinguts actualment pel sistema judicial de Mèxic, a sol•licitud del jutge espanyol Baltasar GARZON REAL, connotat manipulador de fets tendent a criminalitzar conductes pacífiques relacionades amb la defensa dels drets d'autodeterminació del País Basc (Euskal Herria).

Diverses institucions basques relacionades amb drets humans elementals (periòdics, ràdios, centres culturals,...) estan actualment tancats, així com centenars de ciutadans bascos empresonats (la major part d'ells torturats) sota judicis manipulats, tot acusant-los de pertinença a o col•laboració amb l'organització armada Euskadi ta Askatasuna (ETA). Encara que hi ha evidències de manipulació, preval la situació d'injustícia.

Una protesta contra una eventual "lliurament polític" dels esmentats 6 ciutadans bascos, legalment residenciats a Mèxic, serà enviada en els pròxims dies a les autoritats mexicanes. Us agraïríem el seu suport contra la pretensió d'un sistema "legal" espanyol que busca eliminar el dret d'autodeterminació del poble basc.

Sincerely,

The A les Autoritats de Mèxic - Llibertat per a 6 ciutadans bascos Petition to Autoritats de Mèxic was **created by** Associació Diàspora Basca **and written by** V.J. Los Arcos Ayape. This petition is hosted here at http://www.petitiononline.com/petition.html as a public service. There is no endorsement of this petition, express or implied, by Artifice, Inc. or our sponsors. For technical support please use our simple Petition Help form
http://www.PetitionOnline.com/askmxcat/petition.html

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. X LLIBRE

(La lluita per recuperar la nostra memòria històrica)

Any 2004: Homenatge a Pere Capellà

MIQUEL LÓPEZ CRESPÍ

Mallorca 1936: el reialme del terror

El reialme del terror, ajudat pels germans Vilallonga, s'instal·lava a Mallorca. I, com explica Jaume Pomar al seu llibre El meu Llorenç Vilallonga (pàgs. 48-49), arribava també l'hora de les girades de casaca i les traïdes a la democràcia i a la catalanitat de les Illes. Vejam la posició d'alguns dels intel·lectuals més destacats d'aquella època: "L'Escola Mallorquina era altament conservadora en matèria artística i, arribada l'hora, salvant les honroses excepcions de M. Ferrà i S. Galmés i potser algun altre, reclosos en un digne exili interior, pogueren demostrar que també ho eren en matèria política. Els exemples que podríem adduir, en actituds vitals o literàries, van de Llotenç Riber fins a Maria Antònia Salvà, passant per M. Forteza, G. Cortès i diversos regionalistes que demanaren l'entrada en bloc dins Falange Española, a la qual cosa el Cap de Falange provincial, Alfonso de Zayas y Bobadilla, el sinistre marquès de Zayas, contestà que cada cas seria estudiat de manera individual".

Pere Capellà: exemple cabdal d'intel·lectual d'esquerres

Completament oposat als casos de compromís falangista i dretà dels germans Vilallonga, ens trobam amb l'exemple, cabdal per a tot intel·lectual d'esquerres, de Pere Capellà. Mestre d'escola, oficial de l'exèrcit de la República, fins al darrer dia de la seva vida representa una síntesi perfecta d'activista cultural al servei del poble, sempre compromès amb la seva terra i la seva cultura. En l'època en què personatges del tipus de Pere Deià, Francesc Fiol Juan, Gaspar Sabater Serra, Josep Rosselló Ordinas, Melcion Rosselló Simonet o els esmentats germans Vilallonga, etc., manifestaven "la seva adhesió absoluta al Movimiento" (Bartomeu Mulet, "Repressió franquista contra el magisteri a Mallorca", revista Lluc, núm. 784, pàg. 27), Pere Capellà estava completament lliurat a la tasca de mantenir sempre ben alta la bandera de l'honestedat, la defensa d'unes creences i un principis de justícia i llibertat. A la pàgina 30 del treball citat podem llegir: "Era d'Esquerra Republicana [Pere Capellà], feia de sabater i anava a l'Escola Normal en bicicleta. Del 35 al 36 va fer de mestre a Montcada i a Sants, i per recomanació de Companys, després d'haver-se pogut escapar de Mallorca el juliol del 36 dels matons d'Algaida, va ocupar plaça de mestre a Sant Andreu i posteriorment va exercir també de mestre a Guadalajara, però s'apuntà a l'Escola Popular per ésser militar en el bàndol republicà. El 1940 fou condemnat a 20 anys de presidi, recuperà la llibertat i es va instal·lar a Montuïri. Va morir molt jove. De fet el pecat que havia comès Pere Capellà era la seva significació revolucionària i la seva militància en l'Esquerra Republicana. D'aquesta manera li feren pagar la lluita per l'alliberament individual i col·lectiu en què es va significar expressament en el període a què ens referim".

Pere Capellà.

El més popular de tots els autors

L'any 1980, l'OCB va editar el treball de Joan Miralles i Montserrat Vida i Obra d'en Pere Capellà (Mingo Revulgo), un llibret bàsic per a tot estudiós del nostre fet cultural. En aquesta obra imprescindible es poden trobar tota una sèrie de treballs de Pere Capellà quasi desconeguts fins ara per al gran públic. Entre d'altres, destacam: "De la revolución chica de 'l'Estat Català'"; "Sobre la pena de muerte" (impressionant manifest en contra de la pena de mort escrit [1935] just en el moment en què els senyors i botxins de la dreta mallorquina esmolaven les eines per al matança); "Jo sóc català"; "Terra meva"; els textos publicats a Mallorca Nova l'any 1937; "¡Camaradas!... ¡Camaradas!..."; "Himne a Montuïri", etc., etc.

Com va escriure Gori Mir a Literatura i societat a la Mallorca de postguerra (Ed. Moll, pàg. 104): "El més popular de tots els autors, dins la postguerra, fou En Pere Capellà. Tenia la vena, la intuïció dels grans autors teatrals; sabia moure els personatges -trets de la mateixa realitat- amb agilitat, harmònicament. Encara que el seu món sigui la pagesia, descriu i presenta la pagesia de la postguerra, més dinàmica, més desenvolupada. La facècia, gran protagonista de l'època, és un fet marginal dins les seves obres. Com en el teatre d'En Puigserver, l'humor brollava de les situacions reals, era la mateixa acció dramàtica la que provoca la rialla...". I Antoni Serra ("Presència de Pere Capellà, vint-i-cinc anys després", Última Hora, 30-VI-1979): "Pens que el seu teatre, que va imaginar i escriure amb cura, hauria tengut un altre valor molt distint en un context normalitzat, que no el que li varen obligar a jugar dins la dictadura. Pere Capellà no escrivia 'teatro regional', sinó senzillament teatre".

Fer fideus per a sobreviure

A començaments dels anys setanta, Maria Fornés Vic, la dona de Pere Capellà ("Mingo Revulgo"), confessava a Gabriel Janer Manila (vegeu Implicació social i humana del teatre. Biografia apassionada de Cristina Valls, pàgs. 148-154): "Un dia es presentà a Montuïri en Manuel Sanchis Guarner. Havia preguntat a algú de Ciutat com podia localitzar en Pere i li digueren que habitava devers Montuïri. Havien estat tancats plegats a Alcalà i s'estimaven molt. Nosaltres, feia alguns temps que havíem posat una fideureia i el va trobar amb les mans plenes de pasta. Li va dir: 'Què fas?' 'Faig fideus', li va respondre en Pere. 'Per què no escrius? -continuà dient en Sanchis Guarner-. A la meva entrada, hi viuen alguns elements d'una Companyia de comèdies i els en parlaré'. Per aquí, amb aquest diàleg entre dos expresidiaris dels camps de concentració feixistes (en Pere Capellà, amb les mans plenes de farina, i en Sanchis Guarner) comença la renovació del teatre mallorquí, malauradament truncada per la sobtada mort de Mingo Revulgo.

El dia set d'octubre de 1950 Catina Valls i el seu germà estrenaven Sa madona du es maneig de Pere Capellà. La crítica (Heredero Clar a La Almudaina del 8-IX-50) destaca la dignitat, el bon tacte, l'esperit de renovació que representa aquest nou teatre mallorquí. Tothom coincideix a destacar que Pere Capellà sap tractar com pertoca els temes relacionats amb la pagesia: "de lo que antes era un tópico, un tópico nauseabundo, el autor de Sa madona du es maneig, con unas enormes dotes de observación y grandes disposiciones, ha sabido hacer algo vivo, humano, lleno de picardía, algo, en suma, que huele a verdad". La Almudaina li reconeix "sus dotes de observador, su facilidad para el diálogo, su ingenio e incluso su habilidad de hombre que conoce el oficio".

Però no tot eren flors i violes en aquella època. Martí Mayol Moragas, en la mateixa obra de Janer Manila (Implicació social i humana del teatre) deixa veure a les clares el món d'enveges que envoltà, fins al dia de la seva mort, l'antic defensor de la República i la llibertat. Explica Martí

Mayol: "En Cela també anava al Riskal, i arribà a sentir-ne parlar tant de teatre regional que un dia es va treure: '*El teatro regional es una mujer que está en cinta...*' I tothom li reia les bromes. A en Pere Capellà, com el posaren, fins que va ésser mort..! Llavors, ben aviat tot foren alabances".

Encara avui hom té mal d'explicar aquest sobtat èxit teatral (i les conseqüents enveges de què parla Martí Mayol) d'un home que ha perdut la guerra i tot el món d'il·lusions de la joventut. O potser per això mateix! Qui sap si aquesta força vital, aquesta autenticitat, li ve de saber-se derrotat i que l'única possibilitat que té al davant, si vol sobreviure, és aferrarse al que sigui, i aquest "al que sigui" és, quan Sanchis Guarner toca a la porta de Pere Capellà i Maria Fornés Vic, escriure. Com explica Llorenç, el seu fill a Mallorca teatre (pàgs. 11-26), Mingo Revulgo sempre ha estat fidel a aquesta Mallorca esclafada, capolada per la dreta i la reacció falangista. Des del front de Madrid, en primera línia en la lluita contra el feixisme, aquest home, el combatent que posarà els primers maons de la renovació teatral mallorquina, havia escrit (a Mallorca Nova): "Mallorca. Altre temps, lluny d'ella, el seu nom em sonava com una nota sentimental, però sempre alegre. Ella em guardava totes les rialles de ma joventut, els meus amors i els meus millors afectes; també el record d'alguna tragèdia íntima, que no aconseguia posarme l'ànima trista. *Però, ara, Mallorca em sona com una nota tràgica, que desperta els dolors més grans i els odis més profunds, perquè el seu nom evoca el record de milers de víctimes immolades per haver-la estimada com nosaltres*".

Pere Capellà descriu a la perfecció el món miserable de la postguerra

Hi ha tres obres bàsiques en el primer cicle teatral de l'escriptor Pere Capellà. Parlam del seu gran èxit inicial L'amo de Son Magraner, de Sa madona du es maneig i S'hereu de sa Farinera. Defugint qualsevol mena d'escapisme, Pere Capellà descriu a la perfecció el món miserable de la postguerra. Ell, com ningú en aquell moment, sap donar exacta ressonància a un cert conservadorisme pagès i descriu a la perfecció el món del contraban que, a la postguerra illenca, enriquí moltes famílies enmig de la misèria general (la riquesa produïda pel turisme, aquest "manà" vingut inesperadament del cel, no era ni un somni en la ment dels mallorquins d'aleshores). Tenir un tros de terra per a sobreviure, un lloc fixo de treball o l'emigració: aquest era el món autèntic del poble treballador. No. Pere Capellà no recrea en les seves obres cap "Arcàdia" feliç de senyor de possessió ple de bones intencions i d'amplis i vastíssims horitzons culturals. Que lluny resta l'autor d'Algaida de les fantasies d'un Llorenç Vilallonga o d'aquella mítica i inexistent Mallorca que ens han volgut endolcir els cappares i hereus de l'Escola Mallorquina. Com diu en Llorenç, l'obra de Mingo Revulgo no vol herois (Pere Capellà n'ha vist morir a centenars, a milers, d'herois del poble: ell mateix, amb el fusell a la mà, a les trinxeres de Madrid, ha estat un heroi més). Però ara es tracta de sobreviure, de provar de guanyar silenciosament una darrera batalla als vencedors. Just quan es trobin més confiats, quan creguin que els combatents que volgueren salvar la llibertat l'any 36 (republicans, anarquistes, demòcrates, comunistes, nacionalistes o socialistes) han mort o no en resta ni el record. Per això Pere Capellà ha d'anar viu, ha d'insinuar més que mostrar (de totes maneres la censura franquista tampoc no li permetria mostrar clarament la veritat del seu poble). Per això el nostre autor aguditza la intel·ligència, esmola els caires del seu estilet intel·lectual. Pere Capellà mai no condemna els seus personatges. Ni el mateix Marquès de sa Rabassa ni el Baró del Rei Pepet, són evocats com la personificació del mal, sinó com a instruments del mal que exerceixen unes classes determinades sobre les altres.

El segon cicle d'obres de l'autor d'Algaida (Pere Capellà era algaidí de rel, malgrat en un moment determinat va haver de ser adoptat per Montuïri) és el més desigual. Parlam de Na Catalina de Son Gallard, de El carrer de les tres roses, i De tot i molt (aquesta darrera, una sàtira gruixada sobre els àrbitres de futbol). A nosaltres ens agraden sobretot Val més un dit en es front (potser la seva sàtira més punyent, la reflexió més autèntica que del món mallorquí s'hagi fet en aquella època damunt els escenaris) i la genial Sa Pesta (que demostra ben clarament fins on podia haver arribat Pere Capellà de no ser per la seva sobtada mort). Sa Pesta defuig la seva habitual temàtica eminentment pagesa i ens mostra una crítica ferotge (en plena dictadura franquista!) contra la corrupció del Poder i la manipulació de la ciència i de l'opinió pública.

El feixisme contra un autor del poble, un vençut

Hem de tenir en compte els difícils condicionaments sota els quals Pere Capellà escriu la seva obra (una qüestió que molts d'"especialistes" del fet literari no solen analitzar). Aquí no ens trobam davant un autor que viu de rendes, que té un "enxufe" a l'administració o que ha estat un intel·lectual del movimiento com per exemple els germans Vilallonga (Miguel i Llorenç), amb tots els avantatges materials que això hagués comportat per a Pere Capellà i la seva família. En absolut. Rere l'obra del nostre autor no hi ha cap casa pairal, cap casalot de noble amb més o manco terres, cap renda de la qual pugui viure sense haver d'acotar l'espinada davant l'amo o el propietari. Na Maria Fornés Vic ens ho explica sense embulls. Així era la vida d'un escriptor autèntic en la nostra trista, terrible, desolada postguerra mallorquina feta de llàgrimes, tedèums dels vencedors, festes del nacionalcatolicisme i l'*estraperlo*: "Arribàrem a fer de tot per sobreviure. Oli d'ametlla, escola particular, duguérem representacions de licors... Però l'enviaven als llocs on no eren clients d'aquella marca perquè els convencés. El passaren a El Río de Oro, un cabaret d'un conegut seu, només perquè tengués esment del bar i li donaven cent duros cada mes, però havíem de viure a Ciutat i no trèiem a bastament. Després, li oferiren una plaça perquè anàs a vendre tatxes d'estraperlo... Acudia als fusters i tots n'havien comprades, quan ell arribava. Una vegada anàrem a Manacor. Em va dir: 'Allà fan molts de mobles, i vendrem moltes tatxes, i guanyarem molt... Hi tenc un amic, a Manacor, i ens convidarà a dinar... No haurem de despendre cap cèntim...' Però no el trobàrem i no poguérem dinar, aquell dia. Els doblers només ens bastaren per pagar-nos el tren fins a Sant Joan i haguérem d'arribar a Montuïri a peu..".

El darrer cicle teatral de Pere Capellà seria el format per les obres El Marquès de sa Rabassa i El Rei Pepet, dues obres molt similars, a les quals el paisatge torna a ser idealitzat. A diferència de moltes altres peces teatrals de l'època (el fer riure pel fer riure sense cap mena d'intenció ni ètica ni estètica, no em parlem de qualsevol intenció de sàtira o crítica social!, cosa que no li passa pel cap als autors "regionals" de la postguerra), Pere Capellà fa novament palès l'enfrontament social entre les classes, adobat tot amb una enorme agilitat de diàleg (aquí el nostre autor es demostra un autor de teatre nat, total) i amb una ironia de primera mà.

Sóc de la Pàtria dels agermanats (Pere Capellà)

¿Com hauria estat el futur del teatre mallorquí sense la prematura desaparició de Pere Capellà o d'haver mudat les coordenades socials i polítiques des de les quals escrivia? No ho podem saber. Seria fer suposicions. Gregori Mir, en el seu treball Literatura i societat a la Mallorca de postguerra (pàg. 82), es demana si, amb els condicionants d'una Mallorca caciquil [parla de Gabriel Cortés i Gabriel Fuster] "era possible fer un teatre més evolucionat cap als gustos burgesos? *La creació teatral està al mateix nivell de la demanda i aquesta està supeditada a uns gusts socials concretats en les diferents classes*. A Mallorca, llevat d'un petit grup de famílies, no existia una classe burgesa, i aquest grup de famílies era prou important per a controlar i no consentir un tractament seriós dels seus costums per part dels escriptors que haurien pogut fer-ho. Aquests escriptors n'eren certament presoners per mitjà d'un alambinat sistema de coneixences i relacions familiars".

Però Pere Capellà era un autor combatent, que no es rendia fàcilment al seu entorn hostil. Un home que, amb intel·ligència i tenacitat, sabia convertir les situacions més adverses en quelcom de favorable i útil per a la llengua, el poble mallorquí o, fins i tot, a nivell personal (per defugir la marginació a què estava condemnat pel fet d'ésser un "vençut"). La seva muller, Maria Fornés, explica que, amb motiu de l'estrena de El Rei Pepet, Pere Capellà, el seu home, li digué "Si El Rei Pepet ens va bé, en tenc dotze més de pensades". Pere Capellà estava, doncs, en la seva millor època creativa, amb l'il·lusió d'escriure més de dotze obres. Fins i tot determinats sectors del poder, els mateixos que poc abans dels seus èxits teatrals maldaven per veure'l mort, procuraven acostar-se, enllepolir-lo, "integrar-lo", que diríem ara. Però que era mal d'"integrar" un resistent de raça com era Pere Capellà! Com fer combregar amb rodes de molins un home que havia escrit...

Enmig de la mar/ s'aixeca ma terra/ fins tocar el cel,/ que es deixa en la Serra/

banderes de clau./ Jo sóc balear,/ jo sóc de Mallorca,/ català insular./ Jo sóc de la Pàtria/ dels agermanats,/ Joanot Colom,/ vells antepassats,/ defensors heroics/ de tradicions,/ que en sang ofegaren/ Âustries i Borbons.

Ara que està tant de moda menysprear, amb posat d'aristòcrata estantís, el compromís de l'autor amb la seva terra i el seu poble, em ve a la memòria una anècdota que s'esdevingué al nostre autor. Una història de la plena postguerra i que demostra més que mil paraules el tipus d'home i de resistent, d'intel·lectual autènticament compromès amb el seu poble -el poble pagès, el poble treballador mallorquí- que era Pere Capellà. Hi havia fam a Mallorca. Els vencedors somreien satisfets des de les llotges de la seva suficiència. Un dia trucaren a la porta del matrimoni Capellà-Fornés. Un senyors venien a demanar-li si volia regalar els drets d'autor d'una funció que la Companyia havia de fer per als obrers... Pere Capellà, obrer ell mateix de la ploma, no hagué de trigar gaire per a donarne el consentiment. La dona, preocupada sempre per la difícil supervivència familiar, el reprenia d'una forma amistosa, però ferma. Maria li deia: "Els nostres nins jeuen en una màrfega de palla i tu regales els drets d'autor..." "És per als obrers...". Mai ningú no el va treure d'aquí **Ω**.

EsPPanyolades perilloses

L'estat espanyol rep de la UE en fons de cohesió 1,9 Bilions de Pts. anualment.

D'aquests diners el 68% va directament a la comunitat de Madrid.., quan en teoria són per tot l'estat.

D'aquest 68% una gran part són per concedir crèdits a fons perdut a les multinacionals que decideixin construir una seu a la "Comunidad," per adquirir terrenys on establir-se. Sovint aquests terrenys havien estat declarats per construir vivenda de protecció social, però que al cap i a la fi esdevenen polígons industrials.

Una altra gran part dels centimets, són per quadrar els comptes, car que a les empreses que decideixen establir-se a Madrid se'ls "premia" amb uns sucosos descomptes fiscals.

Això és solidaritat empresarial..!!!

JIMÉNEZ DE PARGA-FRANCO

PSOE i IU critiquen les noves declaracions polèmiques de Manuel Jiménez de Parga

EFE . Madrid

El portaveu del PSOE al Congrés, Jesús Caldera, va considerar ahir «molt desafortunades» i «injustes» les declaracions del president del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, sobre la rebuda dels catalans a Franco, paraules que han provocat que, per la seva banda, IU demani la inhabilitació de Jiménez de Parga. Jiménez de Parga va declarar dijous en una conferència que durant la dictadura «en pocs llocs, jo crec que en cap, es rebia Franco amb l'entusiasme amb què el rebien els catalans els anys 1972 i 1973». Aquestes declaracions van portar el coordinador general d'IU, Gaspar Llamazares, a afirmar que si Jiménez de Parga sap tan perfectament el que passava als carrers catalans és segurament perquè «formava part d'aquells grups que aclamaven el dictador».

En canvi, el ministre portaveu del govern espanyol, Eduardo Zaplana, va qualificar ahir de «reflexions personals» les afirmacions del president del TC durant una conferència. «Són reflexions personals i, per tant, no se n'ha de fer cap mena de comentari», va dir Zaplana.

IBARRAZNAR

Ibarra (PSOE) pide a Aznar que «no abandone el barco» cuando está en peligro la unidad de España

C. R. COLPISA/MÉRIDA

El presidente de la Junta de Extremadura, Juan Carlos Rodríguez Ibarra (PSOE), pidió ayer que ningún político con responsabilidad abandone la vida política debido al «grave momento» que sufre España por el plan Ibarretxe.

«Ningún político con responsabilidad debe abandonar el barco», aseguró el dirigente extremeño en clara alusión al presidente del Gobierno. En este sentido, Ibarra recordó a José María Aznar (PP) que «es más importante la unidad de España y la unidad de la Constitución que cumplir la promesita de permanecer ocho años al frente del Ejecutivo».

Rodríguez Ibarra realizó estas declaraciones durante un pleno ordinario celebrado en la Asamblea de Extremadura para debatir una moción de rechazo a la propuesta del lehendakari, ayer impugnada por el Gobierno central ante el Constitucional. Al respecto, el presidente extremeño se mostró partidario de no recurrir sólo a la vía judicial sino también al debate político, «ya que en los tribunales se puede ganar o perder y no quiero ni pensar lo que pasaría si se perdiera», aclaró. «Esto es un asunto político -matizó Ibarra- y lo que debería hacer el presidente del Gobierno es reunirse con Ibarretxe, decirle que se va a cumplir con la Constitución hasta las últimas consecuencias y que la responsabilidad ante su pueblo y ante España va a ser exclusivamente suya».

MÉS TABARRA D'IBARRA

Ibarra compara els nacionalistes amb un "virus" contra l'Estat

El president de la Xunta d'Extremadura, Juan Carlos Rodríguez Ibarra, va tornar a arremetre ahir contra els nacionalistes catalans i bascos, que va comparar ara a "un virus" que ataca l'Estat "en aquests moments de guerra".

Ibarra va al·ludir a les crítiques dels darrers dies del PNB contra la monarquia i a les propostes de Maragall i Mas per al nou Estatut.

Fins a on arribarà aquest individu? De les paraules d'aquest home només en surt odi i amenaça. És l'amenaça de qui se sap amb força d'esclafar, com un militar feixista.

VÍCTIMES DEL TERRORISME D'E.S.P.A.Ñ.A. RECORDATORI I HOMENATGE: ELS ASSASSINATS PER EXÈRCITS EN UNS ALTRES PAÏSOS AMB ARMAMENT D'E.S.P.A.Ñ.A.,TAMBÉ SÓN VÍCTIMES DEL TERRORISME

Per cada mort per guerrilles i grups terroristes, hi ha al món 10.000 morts per Exèrcits d'Estats constituïts. Recordem un testimoni de com els "hispanos" han tractat tradicionalment els amerindis:

"Des del primer moment li van lligar les mans al darrera, i el van començar a empènyer a cops de culata. Queia el meu germà, no podia protegir-se la cara.

Van estar torturant més de setze dies el meu germà. Hi havia també una dona. L'havien violada i, després, l'havien torturada.

Cada cop que explic això no puc aguantar les llàgrimes...

Ma mare gairebé es moria de tant de dolor. Va abraçar el seu fill, parlava amb el mort, torturat...

Ma mare va ser segrestada i des dels primers dies va ser violada pels alts caps militars del poble.

Desgraciadament, li van tocar tots els dolors que també li havien tocat al seu fill. La torturaven constantment.

Tanmateix, estàvem satisfets perquè sabíem que el cos de ma mare ja no havia de patir més, perquè ja havia passat totes les penes, i era l'únic que ens havia quedat per desitjar, que la matessin ràpidament, que ja no fos viva".

(Rigoberta Menchú, Guatemala. Premi Nobel de la pau, 1992. Fragments del llibre "Me llamo Rigoberta Menchú, y así me nació la conciencia").

És sabut que la producció i exportació (sovint il·legal) d'armament espanyol a infames dictadures genocides (com Turquia) no ha parat d'augmentar geomètricament durant els darrers 10 anys, amb gran mortaldat de civils i nens innocents (tema silenciat pels mitjans desinformatius i manipuladors oficials). El tràfic d'armes per al genocidi és igualment terrorista, per més que el promogui i amagui un Estat amb una Constitució formal. Aquest tema pateix una radical censura informativa antidemocràtica sobre els mitjans d'informació espanyols, venuts als diners.

Trenquem el silenci als morts amb armament i vots espanyols.

MOC - MÓN

Espanya és un del principals productors d'armament per guerra química i bacteriològica.

Expal es dedica a exportar bombes amb capacitat de distribució d'armes químiques o biològiques.

No exporten els productes químics, o les bactèries o les toxines, però sí tota la infrastructura perquè l'usuari final pugui omplir les bombes amb allò que vulgui. Hi ha fotos de la guerra Iran-Irak i dels atacs dels iraquians contra els kurds on es pot veure clarament bombes que tenen escrit "Explosivos Alaveses". Hi ha una filmació especialment interessant on hi havia un inspector de les Nacions Unides recollint unes mostres de gas mostassa d'una bomba que no va explotar. No sé si encara exporten mines, però Expal tenia molt d'èxit amb les mines antipersonal EXPAL P4B i les FMK-1. Tampoc sé qui es el propietari actual d'Expal, pero durant la guerra Iran-Irak Expal era propietat de KIO, es a dir, el govern de Kuwait.

(Tipus de textos que publiquem a primera plana a L'Estel de Mallorca, especialment en època electoral, i que humilment consider és la mena de propaganda política justament santa i efectiva que caldria que fèssim):

CONTINUEN LES EXPORTACIONS D'ARMES ESPANYOLES A DICTADURES TERRORISTES I GENOCIDES COM TURQUIA, QUE LES USA PER A L'ASSASSINAT DE NINS I POBLACIÓ CIVIL KURDA.

Sr. Aznar: Prou de terrorisme espanyol! Prou d'assassinar nins kurds per afavorir els seus fastigosos amiguets del negoci armamentista!!

Vagi-se'n, Sr. Aznar, vostè és un fastigós criminal de guerra!!. VAGI-SE'N!!

Igualment, Sr. Ministre de la Policia i de la Propaganda, Sr. Oreja Mayor!!. I tots els seus còmplices de les campanyetes d'intoxicació i odi en favor del PP: l'ABC, El Mundo, La Razón, la COPE...que tants diners n'estan xuclant, a costa del contribuent.

Afora, sangoneres!!!. Afora, mentiders professionals!!. Llengües de destral verinosa!!.

Sr. Garzón Campiador: A veure si té pebrots de perseguir aquests delinqüents internacionals dedicats a afavorir el genocidi contra una població civil indefensa!!. Els té a dins el seu propi país!!.

http://campanyes.org
http://www.personal.able.es/cm.perez/
http://www.unitat.org/
http://www.aznar.net/
http://storm.prohosting.com/extraofi/
http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html
http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm
http://www.smscatala.com/
http://www.edu365.com/diariescola/
http://www.1eebs.com/Ibec/index.htm

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a tomb de la meva actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meva vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea" (Albert Einstein, al "Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine", 1959, 11). Ω

El fill d'un notari

Enguany tenim entre mans la celebració de l'Any Dalí, i de ben segur, moltes iniciatives de tota mena ajudaran a conèixer millor aquest personatge. La gràcia d'aquestes commemoracions anuals esta en la diversitat de propostes que desperten. Des de reedicions de les obres escrites fins a la divulgació de la seva activitat artística.

Per destacar un sol aspecte de Salvador Dalí, prescindint de tots els tòpics sobre el seva manifesta genialitat, i entre molts altres aspectes, tenim el seu virtuós coneixement de la vida catalana. Efectivament, en el seu llibre Vida secreta , hi ha un torrent de dades sobre la vida infantil i col·loquial catalana. Des de rondalles i faules fins reminiscències folklòriques de caràcter comarcal. No hi ha dubte que aquesta base tan pròpia d'idees i costums, va constituir el referent insubstituïble que informa tota la seva vida i obra, arreu on va ésser, des de Paris fins a Nova York.

Ell mateix explica que el seu primer taller de treball va ésser el safareig de casa seva, ja que des de dins, de petit, ja tenia l'escriptori llest per dibuixar. O com a l'escola, essent un infant, tenia per costum un accentuat aïllament desbordat d'observació constant.

Amb la joventut, les seves inquietuds intel·lectuals guanyaren ambició i buidar tots els continguts que tenia a l'abast, des de la biblioteca del seu pare, home il·lustrat per les influències del tenaç enciclopedisme francès, fins que als divuit anys, ben segur de les seves dots artístiques no dubtar d'anar a Madrid a estudiar Belles Arts. Allà, lluny del imperi empordanès, guanyà definitivament totes les conquestes, i sempre seria lliure de tornar, a plaer, al seu paisatge de promeses: el Cap de Creus.

Si sorprèn per una banda la radical catalanitat de la seva determinació artística, fins al punt, en un moment determinat, de gosar queixar-se d'Àngel Guimerà, el més popular i protegit dels creadors catalans, també sorprèn el camí de reflexió espiritual que sense embuts va descabdellant al llarg de la seva vida. Si per alguns, tot ell, és una contradicció en evolució, feta de provocació continua, per altres, més disposats a conèixer i admirar el valor de l'art, hi percebem el neguit desesperat per apropar-se al món real de les coses humanes. Imatges que tomben en un continu entre el conscient i l'inconscient, somnis i al·legories entorn els misteris eterns de la vida humana. I, com endut per una certesa, arriba a creure dimensions transcendents, lluny d'aquell materialisme determinista que l'ofegava, potser des de petit, en l'ambient familiar.

El llibre La vida secreta de Salvador Dalí (1942) forma part, sens dubte, de la seva evolució humana i artística, i per tant, no és la darrera paraula sobre la seva autobiografia. Sobretot si pensem que, amb el temps, el seu tarannà díscol no seria un entrebanc per conviure amb el règim franquista, sinó tot el contrari. Per això, la seva aportació a la cultura catalana ha quedat sovint una mica fosca. I, segurament, hom no para esment de la poca importància d'aquestes circumstàncies en què hagué de viure. I si n'hi ha que s'obstinen a pensar el contrari, que s'interroguin perquè el general Franco va morir al llit dirigint la política espanyola i catalana fins al darrer moment. Com alguna vegada ens ha recordat mossèn Josep Maria Ballarín, en relació a un altre geni català del tot ignorat, l'escultor Manolo Hugué, que morí a Caldes de Montbui el 1945, sovint no fem justícia amb la gosadia d'aquells que han arriscat i han encertat. Si, precisament, tot sovint, hom castiga o eleva el llistó del judici, envers aquell que és molt bo en la seva matèria, sense tenir en compte que ja és dels millors.

Amb Salvador Dalí, per tant, passa una mica el mateix, doncs hi ha encara arreu dels Països Catalans, pintors, crítics o d'altres entesos que comencen parlant de la seva obra pictòrica dient que té una "innegable qualitat", donant entendre que podria no ser-ho. És una reacció gasiva, de la qual no ens en lliurem des de fa temps i temps.

Tothom recorda de Salvador Dalí el seu posat histriònic davant els periodistes i l'audiovisual, tot assolint de manipular al seu gust aquests poderosos mitjans d'influència social, en un moment en que s'inicia la proliferació de la televisió i el cinema de masses, aquí i arreu del món. En aquest sentit, Salvador Dalí també té el mèrit d'ésser dels primers en relativitzar, amb raó, un medi de comunicació social, que per ell mateix no ha d'ésser ni més veraç ni millor que els altres. És per agrair-ho! Ω

Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA NEGRA: 1593-94

PER RICARD COLOM

Pe com els espanyols reescriuen la Història.

Ple les capitolacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: http://www.unitat.org/colomn.htm

Durant els Austries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la *"leyenda negra inventada por los luteranos"*.

***"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios"*, però en realitat *"picaros, soplones, inquisidores y caciques"*. Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enranciat oficial són *"exageraciones de los enemigos de España"* i del complot judeomaçònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.**

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat,
també estim aquells esclaus,
perquè cegament van besar
els morros de bèsties ferotges,
en calma i beneïda inconsciència,
sense sentir el verí dels escurçons
i cavant, sense saber-ho,
llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(**Jubran Khalil Jubran,** escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

1592-1646: Cornelis Claesz *"Anslo"*, comerciant de roba d'Amsterdam, predicador de la comunitat dels *"Waterlanders"*, seguidors de l'anabaptista frisó Menno Simonsz (1496-1561).

26·1·1593: els Estats generals s'apleguen a París per aclarir el successor al tron francès. El cardenal de Bourbon havia mort el 1590, Felipe II proposa sa filla Isabel, néta de Henri II, però no és acceptada, i així les pretensions espanyoles al tron francès queden anul·lades. Els catòlics s'hi divideixen en dues faccions: els qui reconeixen la legitimitat d'Enric IV i els qui proposen el jove duc de Guisa (integrista catòlic).

6·2·1593: Reial provisió derogant els "Capítols del Redreç" del 1585 que havien permès la constitució de les divuitenes de la Diputació.

3·4·1593: Neix el poeta anglès George Herbert (1593-1633).

1593: Pesta al regne valencià. Els metges utilitzen una careta mullada amb vinagre per respirar i no infectar-se.

El bisbe Joan Dimas Loris funda el seminari bisbal de Barcelona.

Fundació del Col·legi de St. Guillem d'Aquitània, dels agustianans, a Barcelona.

Creació de la diòcesi de Solsona.

Façana de la Catedral de Solsona.

"El viaje de Jerusalem", de Francisco Guerrero, estampat a València, 1593.

A Mèxic sols queden 1.700.000 amerindis indígenes (el 1519 n'hi Havia 23.200.000), es tracta d'una de les catàstrofes demogràfiques més imponents de la Història humana, provocada en gran part per la insaciable avarícia i crueltat dels colons espanyols. Mèxic és potser el lloc on hi ha hagut un genocidi més important de tota època i lloc, i a causa del mal govern hispanopapista.

La Companyia de Jesús promulga una declaració d'adhesió al tomisme.

Primer llibre imprès a Filipines: "La Doctrina Cristiana", catecisme en castellà-tàgal (o tagalog) i castellà-xinès: Els franciscans comencen llurs missions al Japó.

Fundada l'escola que s'esdevindrà Universitat de Quito.

També les tensions religioses són fortes en Anglaterra, on hi ha dues faccions protestants: els intransigents, amb Robert Browne com a cap, influïts pel calvinisme, els quals volen una Església pròpia, i els anglicans oficialistes (barreja de catolicisme amb calvinisme). Hi ha algun avalot i el Parlament emet lleis repressives que porten el principal exponent dels rebels, Henry Barrow, al patíbul.

Suècia adopta la confessió luterana d'Augsburg i estableix el luteranisme com a religió nacional.

Galileu inventa el termòmetre.

Mor Christopher Marlowe (*1564), figura de la literatura renaixentista anglesa.

Un botànic del Veneto P. Alpini, durant el seu sojorn al Cairo, Egipte, en observar les palmeres descobreix que les plantes tenen sexe, però aquest descobriment no és pres seriosament per ningú, ni tan sols la Inquisició no el persegueix, car és ridiculitzat. Però les seves observacions sí que seran tingudes en compte per Linneo, el 1735 (150 anys després) en la seva gran obra de classificacions de les plantes.

Primers jardins botànics a Occitània (Universitat de Montpelhèr).

William Shakespeare: *"Titus Andronicus"* i *"The Taming of the Shrew"*.

Michael Drayton: *"Idea"*, *"the Shepherd's Garland"* i *"Peirs Gaveston"*.

Els teatres de Londres tanquen a causa de la pesta.

Pierre Charron: *"Les Trois Vérités"*, tractat teològic francès.

Bacus borratxo, de Carabaggio, ca. 1593.

Giambattista della Porta: *"De refractione, optices parte"*, amb un informe sobre la visió binocular.

Fundat a Milà el Banc de Sant'Ambrogio.

22·7·1593: El primer rei Borbó aplega els bisbes en una conferència sobre les diferències entre calvinisme i catolicisme romà. Amb humor lleugerament maliciós interromp ocasionalment les discussions amb preguntes complicades: Es tracta de teatre, ja ha decidit apostatar per raons polítiques.

25·7·1593: Enric IV de França, per convèncer tots els catòlics, "es converteix" oficialment al catolicisme, -tot seguint les suggerències del seu conseller el Baró de Rosnay, *"Sully"*, per evidents raons polítiques de desbloquejar la caòtica situació francesa, pacificar el país i donar llibertat de culte. Utilitza la famosa i oportunista frase de "París bé que val una missa": amb un sumptuós seguici d'homes armats, toca a les portes de la catedral de St. Denise, on immediatament li obren les portes. Principi de la fi de la guerra civil-dinàstica i de les guerres de religió a França (1562-1598), tot marcant la victòria d'un poder estatal centralitzat que prefigura l'absolutisme dels Borbons, que posa fi als poders locals. Però la revolta dels diputats i del París catòlic anuncien potser esdeveniment futurs que acabaran amb els Borbons.

BARÓ DE ROSNAY, SULLY

Estiu·1593: En Anglaterra, aliada del Borbó, prenen la "conversió" d'Enric com a traïció, i la reina Elizabeth inicia amb el rei francès un continu joc de mentides i acusacions, però es veu obligada a deixar els sentiments religiosos de banda per no tenir més conflictes amb Espanya, i a formar amb Henri IV aliances defensives i ofensives.

9·11·1593: El Papa Climent VIII autoritza la unió de l'abadia de Sant Benet amb el Monestir de Montserrat. Per aconseguir aquesta unió Montserrat proposa a Felipe III l'intercanvi de St. Benet per un dels seus priorats, concretament de St. Pau del Camp. Aquesta dependència de Montserrat, que comença l'any 1593 i conclou amb l'exclaustració, abarca un total de 245 anys.

Al·lot amb un basquet de fruita, de Carabaggio, ca. 1593.

1593-1606: Guerra entre l'Imperi Otomà i els Habsburg, que acabarà en una victòria relativa occidental, amb la fi dels tributs per Hongria als turcs.

3·1·1594: El parlament d'Aix, principalment de la Lliga –però dividida-, reconeix el Borbó com a rei catòlic francès. Però les condicions seran dures en alguns aspectes: son fill i hereu al tron haurà de ser educat per integristes catòlics que l'educaran en l'odi antiprotestant. El Borbó ha manipulat i subornat amb diners, promès privilegis, etc. els representats lliguers, tot aprofitant la divisió de l'adés poderosa Lliga Catòlica.

Principis·1594: Dieta de Ratisbona, on l'emperador Rodolf requesta inútilment un ajut alemany a causa de la incipient guerra entre el regne d'Hongria i els turcs, que s'estén ràpidament pertot la frontera de manera molt agressiva.

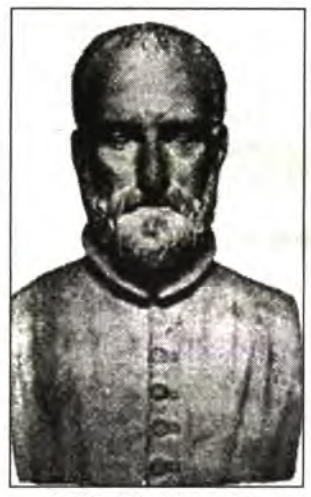

G. PL. PALESTRINA.

2·2·1594: Mor el gran compositor barroc italià Giovanni Pierluigi da Palestrina.

27·2·1594: El Borbó és coronat solemnement com a Rei "catòlic" de França a Chartres. Això no impideix que Felipe II continuï en la seva intervenció en territori francès a fi de mirar d'imposar sa filla en el tron francès.

22·3·1594: Henri IV entra amb gran pompa a París.

5·1594: Davant l'extensió de l'atac otomà, el Kaiser obté, en una nova dieta de Ratisbona, ajut d'alguns prínceps alemanys per a lluitar contra els turcs. Frederic IV, príncep del Palatinat, és el cap protestant al Reich, i, preocupat per l'agressiva política antiluterana dels Habsburg, promou un aplec a Heilbronn.

O. DE LASSUS.

14·6·1594: Mor el compositor renaixentista Orlande de Lassus (1532-1594).

1594: Cristòfol Llorenç pinta Les Ànimes de Capdet, Sant Domènec d'Ontinyent i la Magdalena del Monestir de Sant Miquel dels Reis de València.

Interrogatori presentat per en Baltasar Colombo al Consell d'Índies, on dos testimonis afirmen "que a Espanya hom anomena genovesos a tots els estrangers". Per al fiscal, "Antonio Frasca, sicilià, va dir que en tot aquest temps i (per) moltes xerrades i converses d'aquest regne de Castella ha vist que indiferentment hom sol anomenar genovesos els estrangers d'aquest regne, encara que sien d'altres Nacions". Per ço, aquest fiscal **"creu i fins i tot té per cert que al dit Almirall Cristofor l'havien d'anomenar genovès encara que fos d'una altra nació".**

Edició ampliada, a Londres, del *"Memorial del hecho de su causa"*, d'Antonio Pérez, exsecretari de Felipe II, amb el títol de "Relaciones", implacable al·legat personal contra la brutal crueltat del monarca espanyol, els secrets del qual havia compartit. **Aquest llibre és una de les bases de la dita "Leyenda Negra"** de l'*"antiEspaña"*, juntament amb els escrits d'en Guillem d'Orange (assassinat pels espanyols) i de Las Casas sobre el genocidi americà. Més tard Pérez hi afegirà les "Cartas" i els "Aforismos", publicats a París el 1598 i el 1603 respectivament.

Álvaro Mendaña de Neira explora les illes Marqueses, al Pacífic.

Enric IV destrueix militarment Laon, darrer lloc de refugi de dissidents catòlics contraris. El poder de la Lliga Catòlica va minvant, mentre que Charles de Lorraine i Henri IV intempten aproximar posicions. Bretanya és també alliberada de les tropes espanyoles per francesos ajudats per anglesos. Els espanyols prenen Calais i Amiens, amb gran alarma anglesa. Edicte de St. Germain-en-Laye que atorga als huganots llibertat de culte.

A Irlanda es produeixen revoltes contra els anglesos.

"Tratado para confirmar en la Fe Cristiana a los cautivos de Berbería", del protestant andalús Cipriano de Valera.

El rei polonès Vasa, catòlic però de dinastia suecoluterana, és forçat a jurar tolerància envers el luteranisme a l'Assemblea d'Upsala (Suècia).

CARLES DE LORENA.

Un teòleg anglès inventa un nou sistema de càlcul matemàtic: els logaritmes, que utilitza de seguida Joan Kepler en els seus estudis matemàtics sobre les òrbites dels planetes (impossibles de calcular amb els sistemes anteriors).

"Dafne", de Jacopo Peri, primera opera.

Giordano Bruno és detingut pel Vaticà per donar suport a la teoria de l'univers de Copèrnic.

La Regla d'Or de Galileu.

Neix Poussin.

Mor Tintoretto, pintor manierista italià.

Moren la filla i la muller de Lope de Vega.

William Shakespeare: *"The Two Gentlemen of Verona"*, *"Love's Labor's Lost"*, *"King John"*.

Michael Drayton: *"Matilda"* i *"Idea's Mirror"*

Thomas Morley : *"Madrigals to Four Voyces"*.

Richard Hooker: *"Of the Laws of Ecclesiastical Polity"* (vols 1-4).

Piere Matthieu: *"Histoire des derniers troubles de France"*.

Elizabeth I envia un orgue de Thomas Dallam al Soldà de l'Imperi Otomà.

"Henry IV had the happiness to possess as counselors two men of commanding talent. The first was the Baron Rosny, better known as the illustrious Sully. He was a statesman of rare genius. Like Henry, he was a Protestant; and he bore this further resemblance to his royal master, that his Protestantism was purely political. The other, Mornay Duplessis, was the equal of Sully in talent, but his superior in character. He was inflexibly upright. These two men were much about the king at this hour; both felt the gravity of the crisis, but differed widely in the advice which they gave.

"I can find," said Sully, addressing the king, "but two ways out of your present embarrassments. By the one you may pass through a million of difficulties, fatigues, pains, perils, and labors. You must be always in the saddle; you must always have the corselet on your back, the helmet on your head, and the sword in your hand. Nay, what is more, farewell to repose, to pleasure, to love, to mistresses, to games, to dogs, to hawking, to building; for you cannot come out through these affairs but by a multitude of combats, taking of cities, great victories, a great shedding of blood. Instead of all this, by the other way –that is, changing your religion

–you escape all those pains and difficulties in this world,"said the courtier with a smile, to which the king responded by a laugh: "as for the other world, I cannot answer for that."

Mornay Duplessis (1572-1600) counseled after another fashion. The side at which Sully refused to look –the other world– was the side which Duplessis mainly considered. He charged the king to serve God with a good conscience; to keep Him before his eyes in all his actions; to attempt the union of the kingdom by the Reformation of the Church, and so to set an example to all Christendom and posterity. "With what conscience," said he, "can I advise you to go to mass if I do not first go myself? and what kind of religion can that be which is taken off as easily as one's coat?" So did this great patriot and Christian advise.

But Henry was only playing with both his counselors. His course was already irrevocably taken; he had set his face towards Rome. On Thursday, July 22, 1593, he met the bishops, with whom he was to confer on the points of difference between the two religions. With a half-malicious humor he would occasionally interrupt their harangues with a few puzzling questions. On the following Sunday morning, the 25th, he repaired with a sumptuous following of men-at-arms to the Church of St. Denis. On the king's knocking the cathedral door was immediately opened.

The Bishop of Bourges met him at the head of a train of prelates and priests, and demanded to know the errand on which the king had come. Henry made answer, "To be admitted into the Church of Rome." He was straightway led to the altar, and kneeling on its steps, he swore to live and die in the Romish faith. The organ pealed, the cannon thundered, the warriors that thronged nave and aisle clashed their arms; high mass was performed, the king, as he partook, bowing down till his brow touched the floor; and a solemn Te Deum concluded and crowned this grand jubilation

The abjuration of Henry was viewed by the Protestants with mingled sorrow, astonishment, and apprehension. The son of Jeanne d'Albret, the foremost of the Huguenot chiefs, the Knight of the White Plume, to renounce his faith and go to mass! How fallen! But Protestantism could survive apostasies as well as defeats on the battle-field; and the Huguenots felt that they must look higher than the throne of Henry IV, and trusting in God, they took measures for the protection and advancement of their great cause. From their former compatriot and co-religionist, ever since, by the help of their arms, he had come to the throne, they had received little save promises. Their religion was proscribed, their worship was in many instances forbidden, their children were often compulsorily educated in the Romish faith, their last wills made void, and even their corpses dug out of the grave and thrown like carrion on the fields. When they craved redress, they were bidden be patient till Henry should be stronger on the throne. His apostasy had brought matters to a head, and convinced the Huguenots that they must look to themselves. The bishops had made Henry swear, "I will endeavor to the utmost of my power, and in good faith, to drive out of my jurisdiction, and from the lands under my sway, all heretics denounced by the Church." Thus the sword was again hung over their heads; and can we blame them if now they formed themselves into a political organization, with a General Council, or Parliament, which met every year to concert measures of safety, promote unity of action, and keep watch over the affairs of the general body? To Henry's honor it must be acknowledged that he secretly encouraged this Protestant League. An apostate, he yet escaped the infamy of the persecutor."(*"The History of Protestantism"*, by James A. Wylie 1808-1890). Ω

Investigació històrica i compromís

Miquel Julià

MIQUEL LÓPEZ CRESPÍ

Si ara us hagués de concretar exactament el dia, el mes i l'any que vaig començar a coincidir en la lluita pels nostres drets nacionals i en defensa de la cultura catalana amb l'amic Miquel Julià, no us ho sabria dir amb certitud. Són ja tants d'anys!

Ens hem trobat en totes les Diades en defensa de la llengua catalana i l'autogovern que convocava l'OCB, en les manifestacions per la Independència de cada final d'any, a la redacció de L'Estel, quan Miquel Julià portava a l'amic Mateu Joan Florit les seves col·laboracions i, qui signa aquest article, les meves.

Amb l'amic Miquel Julià hem fet feina plegats en la protesta contra el criminal atemptat contra l'Editorial Moll. Aquesta bestial provocació de la ultradreta era una agressió contra un dels fonaments essencials de la cultura catalana a les Illes. Hem escrit sovint sobre la importància històrica de l'obra de Francesc de B. Moll (la represa del Diccionari, les rondalles, les gramàtiques normatives, les col·leccions literàries d'Editorial Moll, la Fundació de l'OCB i centenars d'activitats semblants de valor inabastable), i per això mateix no podíem romandre indiferents al salvatgisme neonazi desfermat, en forma de foc, contra l'Editorial Moll. De tota la gent a la qual vaig trucar, el més receptiu, qui no oposà cap mena d'entrebanc per a signar públicament un comunicat de repulsa, va ser l'amic Miquel Julià i Prohens. La carta, de la qual serv l'original que signàrem en el bar de davall de casa meva, va sortir publicada al Diari de Balears dia tres de maig de 1997 i, posteriorment, en altres diaris i revistes de les Illes. El manifest de condemna contra la brutal agressió feixista signat per Miquel Julià i per l'autor d'aquest article dia primer de maig de 1997, deia, sota el titular "Editorial Moll: les rels d'un atemptat": 'Per molt que sembli mentida, els hereus dels vencedors en la guerra civil contra el poble (1936-39), la nissaga dels violents que el vint-i-quatre de febrer proppassat va fer seixanta anys que afusellà un metge modèlic i ciutadà exemplar, Emili Darder, i

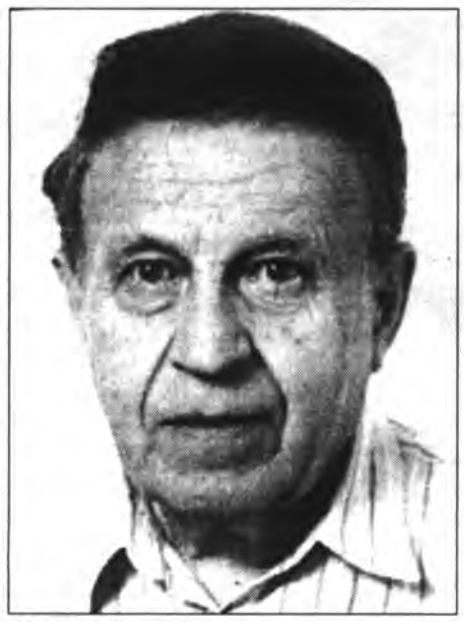

Miquel Julià.

altres, com Pere Reus, jutge de pau i home d'enorme prestigi moral, pel sol fet d'ésser polítics d'esquerres i intel·lectuals mallorquinistes, aquella nissaga avui encara perviu i també s'alimenta de la mateixa carronya de llavors, de l'odi contra les realitats mallorquines i les arrels catalanes d'aquest poble.

'Volem denunciar i rebutjar l'atemptat contra l'Editorial Moll, recentment perpetrat, i la violència de tots aquests grupets antimallorquins (ells s'autoanomenen 'anticatalans') i de tots els enemics de la justícia i la pau. Al mateix temps demanam a la Delegada del Govern, Catalina Cirer, que posi remei a uns brots de violència de conseqüències imprevisibles".

Més endavant, en plena acció de les campanyes rebentistes contra la meva persona per part de determinats sectors dogmàtics, les restes del carrillisme mallorquí, els grupuscles falsament nacionalistes entestats en criminalitzar els intel·lectuals i els partits d'esquerra, Miquel Julià va escriure un article titulat "El deure del combat" en el diari Última Hora de Ciutat. Miquel Julià, del llibre Cultura i antifranquisme publicat per Edicions de 1984, deia: "L'esperit i la idea de combat són tan inherents a la natura humana com el mateix sentit de justícia o d'autoestima; per això les pàgines de la història tenen més lletres de sang que de tinta. Per a un humà combatre és llei de vida i no combatre és com encomanar el seu destí als voltors, perquè segons la dita popular 'qui s'arrufa el fred el se menja'. En igualtat de condicions l'individu, a través del combat, es rescabala dels greuges dels altres; i també les nacions, de les agressions dels estats. Així el combat esdevé pauta i criteri universal de justícia i convivència socials. El poeta Joan Alcover a 'Poemes bíblics', descrivint un gest de la Bíblia, ens diu que 'el fill Jacob, segon per la naixença, / en gloriós combat l'àngel va vèncer...'; Ramon Llull en el Llibre de Cavalleries defineix que 'ofici de cavaller és combatre traidor'; Joanot Martorell no se'n fa enfora en el Tirant lo Blanc dient que 'el cavaller combat per mantenir la lleialtat i la rectitud'; i encara l'experiència popular ho reconeix en aquesta cançó: 'Ara és hora, cosset meu, / que plors i facis combat...'.

'L'home, però, sols s'engresca al combat que li ofereix avantatges evidents i avinents; si no, en fuig com d'una sentència adversa, cosa que recolleix el refrany: 'Justícia, senyor, a ca meva, no!'. Per això és que la gent sols s'apunta a competicions favorables, segures, sense haver-se d'exposar-se al fracàs; això sí molts admiren, segueixen i es rendeixen als combatents triomfadors, dictadors i tot, com a suplents o referents de les pròpies ambicions. Sols així s'expliquen les mogudes populars entorn d'aquests; i sols així s'explica l'aurèola de popularitat que els mallorquins rendiren a cacics com Joan March (verga), que inflaren fortunes reduint el poble a la fam i a la submissió. Aleshores tan perversa esdevé la fama dels tirans, com l'acatament dels favorits. Es precisament dins aquest marc de negror i d'injustícies que s'emmarca i ressalta l'excel·lència dels qui combaten per un gran objectiu humà, com pot ser el de superar una malaltia irreversible o el de fer front a qualsevol injustícia, també les constitucionalment institucionalitzades.

'El combat, però, cobra una lluïssor especial, quan el protagonista és un ciutadà lliure, al qual no agomboia cap nomenament polític ni cap nòmina milionària. L'aurèola de Jordi Pujol, per posar un exemple, apareix més nítida en la sorollosa protesta de 1960 al Palau de la Música Catalana, en els tres anys i mig de presó o en el repartiment clandestí en plena etapa franquista del seu llibre Construir Catalunya (1955); més que en la presidència efectiva de la Generalitat. Sovint la torxa de l'alliberament nacional perd màgia i eficàcia en mans ben remunerades.

'Tantes raons vénen a compte quan em vull referir al llibre Cultura i antifranquisme de Miquel López Crespí, d'Edicions de 1984 (març 2000), recentment presentat a la Casa Catalana de Mallorca (29-V-00), un llibre que recolleix els combats d'un grup d'indòmits mallorquins, protagonistes d'una lluita llarga i calculada, per tal d'obrir bretxa al mur d'opressió de l'etapa franquista. Desfilen per les seves pàgines persones tan significades com Josep Maria Llompart, Antoni Serra, Francesca Bosch, Guillem Frontera, Antoni Figueras, Jaume Adrover o naturalment el mateix Miquel López Crespí, entre molts d'altres. Només l'ideal de combatre per la llibertat, sense més gratificacions, podia engrescar aquesta gent en actuacions i feines oneroses i arriscades, com les Aules de Poesia (1966'68), noves editorials rupturistes (1972), renovació de la revista 'Lluc' (1968), recolzament del Congrés de Cultura Catalana (1976-77), venda o repartida de materials clandestins...; actuacions sempre seguides de prop per la Brigada Social, perseguides per aquesta amb reiteratius interrogatoris, arrestos i detencions i patides estoicament per aquells joves, i no tan joves, rebels a les injustícies. El llibre és un cant a la lluita contra unes lleis i un règim, que es mantenia sobre l'enderroc dels drets de les persones i dels pobles.

'El llibre Cultura i antifranquisme, però, a més d'un llibre d'història, és un retrat d'en Miquel López la trajectòria del qual fins al dia d'avui no és un camí de roses, sinó un camp de combat per a l'alliberament social i nacional d'aquest país, un objectiu sempre present en la seva vida i colpidor en els seus llibres sense el qual aquests estarien buits de contingut. Qualsevol pàgina de la trentena de títols publicats ho corrobora; Miquel López ha seguit, segueix i seguirà obsés i tenaç mostrant a nostra gent, amb llibres colpejants i delectables alhora, històrics ultratges i opressions ben presents. Edicions tan recents com Revolta (poesia) o Núria i la glòria dels vençuts (novel·la) poden deixar, dins la letargia d'un estiu tan sec i calent, empremtes de ràbia i brots d'autoestima". Ω

El nacionalisme d'esquerra a les Illes

Tribuna Oberta de la lluita contra la dreta i per un món més just i solidari

...la història dels Països Catalans, la vida política del PSM, la lluita contra la dreta, l'oportunisme i el menfotisme, les diades en defensa de la llengua catalana, les accions populars contra el feixisme, el racisme i l'imperialisme, el combat en defensa del dret a l'autodeterminació i el socialisme, la necessitat de continuar lluitant per la República, el combat per la normalització de la nostra llengua, les lluites del nostre poble per majors quotes d'autogovern i justícia social, per aturar l'especulació que destrueix el nostre territori i els nostres minvats recursos naturals...

NOVETATS en el web dels nacionalistes d'esquerra: http://www.psm-entesa.org/tribuna.asp

"Tribuna Oberta" del PSM amb articles de Joan Melià, Bernat Jofre, Antoni Marimon, Tomeu Amengual Ventolrà, Miquel López Crespí, Isabel-Clara Simó, Llorenç Capellà, Andreu Caballero, Miquel Àngel Maria Ballester, Gabriel Florit, Gabriel Vicens...

"El tancament de Somràdio, un atac a com som" (Joan Melià)

"No escoltaven" (Miquel López Crespí)

"El PP i el català" (Miquel López Crespí)

"Uns altres terrorismes" (Miquel Àngel Maria)

"Faig comptes de parlar de democràcia" (Andreu Caballero)

"Les futures aliances" (Miquel López Crespí)

"La sanció a Joan Amer" (Llorenç Capellà)

En el web del PSM podeu trobar tot un munt d'informació i de serveis de molta d'utilitat. Notícia de la història del partit, la biografia dels seus dirigents, la feina parlamentària dels diputats i diputades del PSM, les convocatòries a les més diverses lluites en defensa del nostre medi ambient i drets nacionals, la lluita contra la dreta a les Illes...

En aquests darrers temps la web dels nacionalistes d'esquerra ha obert una secció que porta per títol "Tribuna Oberta". En aquest apartat hi ha els articles, notícies, entrevistes i les més diverses informacions relacionades amb el nacionalisme d'esquerres. També s'hi troba una secció especial dedicada als estudis i articles d'alguns intel·lectuals dels Països Catalans que han escrit des d'una perspectiva progressista en defensa dels nostres drets nacionals i per un món més just i solidari

En el web del PSM podeu trobar la majoria d'articles publicats per l'escriptor Miquel López Crespí en EL MUNDO-EL DÍA DE BALEARS en defensa de la cultura catalana, el nacionalisme d'esquerres i per un Pacte de Progrés a les Illes que porti endavant una autèntica política nacionalista, ecologista i d'esquerres. Fonts del nacionalisme progressista mallorquí ens ha informat que nombrosos militants del PSM i simpatitzants de les idees de progrés que aquest partit representa consulten cada dia els articles escrits per Rafel Crespí, Isabel-Clara Simó, Andreu Caballero, Joan F. López Casasnovas, Miquel López Crespí, Llorenç Capellà, Gabriel Florit, Salvador Cardús, Marta Pessarrodona, Xavier Bacigalupe, Miquel Àngel Maria Ballester, Nanda Ramon, Joan Mayol, Bernat Jofre i Bonet, Príam de Villalonga, Tomeu Amengual Ventolrà, Antoni Mir, Tomeu Martí, Carles Canals, i molts d'altres intel◊lectuals progressistes.

En la secció "Tribuna Oberta" dels nacionalistes d'esquerra (PSM) podeu trobar nombrosos articles de l'escriptor Miquel López Crespí que són de gran utilitat per a conèixer la història dels Països Catalans, la vida política del PSM, els encerts i errors del Pacte de Progrés, les malifetes de determinats polítics oportunistes, les diades en defensa de la llengua catalana, les accions populars contra el feixisme, el racisme i l'imperialisme, el combat en defensa del dret a l'autodeterminació i el socialisme, la necessitat de continuar lluitant per la República, el combat del nostre poble per majors quotes d'autogovern i justícia social, per aturar l'especulació que destrueix el nostre territori i els nostres minvats recursos naturals. Entre els articles que tots els nacionalistes d'esquerra poden llegir en el web del PSM dedicats a temes d'actualitat i a lluites concretes en defensa dels nostres drets nacionals i contra la dreta es troben els següents: "En desacord amb Antoni Alemany" (El Mundo, 9-12-02); "Reflexions sobre el PSM (I)" (El Mundo, 11-12-02); "La derrota del PP" (El Mundo, 18-02-03); "L'any Francesc de Borja Moll"

Sebastià Serra.

(El Mundo, 6-03-03); "Un viatge a Barcelona" (El Mundo, 1-IV-03); "El fracàs territorial" (El Mundo, 22-IV-03); "La victòria del PP" (El Mundo, 26-V-03); La derrota del PSM (El Mundo, 30-V-03); "El Pacte i la marginació" (El Mundo, 4-VI-03); "Matas ho ofereix tot" (El Mundo, 11-VI-03); "Renovar l'esquerra" (El Mundo, 18-VI-03); "Barcelona cultural" (El Mundo, 18-VI-03); "El fracàs d'EU-Verds" (El Mundo, 24-VI-03); "Trenta anys de poesia" (El Mundo, 26-VI-03); "Una falsa esquerra" (El Mundo, 1-VII-03); "Buele i la crisi del PSM" (El Mundo, 7-VII-03); "Carles Jover i Calima Edicions" (El Mundo, 13-VII-03); "Uns verds hipotecats" (El Mundo, 16-VII-03); "Antoni Caimari i la Fundació ACA" (El Mundo, 17-VII-03); "Oportunistes i panxacontents" (El Mundo, 30-VII-03); "Els privilegis dels polítics" (El Mundo, 23-VII-03); "El PP i el català" (El Mundo, 10-VIII-03); "Després de la desfeta" (El Mundo, 13-VIII-03); "Per una nova esquerra" (El Mundo, 22-VIII-03); "Dignificar la política" (El Mundo, 1-IX-03); "El control de la cultura" (El Mundo, 10-IX-03); "No repetir errors" (El Mundo, 17-IX-03); "Tots contra Mateu Morro" (El Mundo, 24-IX-03); "Un intel◊lectual marxista" (El Mundo, 10-X-03); "Per una renovació de l'esquerra" (El Mundo, 21-X-03); "Vázquez Montalbán i els oblidats" (El Mundo, 26-X-03); "Els problemes del camp" (El Mundo, 29-X-03); "L'origen de la tragèdia" (El Mundo, 12-XI-03); "El PSM i les aliances" (El Mundo, 19-XI-03); "Gonçal Castelló" (El Mundo, 30-XI-03); "Per una plataforma unitària" (El Mundo, 10-XII-03); "Homenatge a Encarnació Viñas" (El Mundo, 13-XI-03); "El teatre modern a Mallorca" (El Mundo, 14-XII-03) i "No escoltaven" (El Mundo, 17-XII-03). Ω

(Redacció)

EL GOB ATORGA ELS PREMIS "ALZINA I CIMENT " DEL 2003

El passat dia 23 de desembre i al decurs de l'Assemblea General de socis del GOB-Mallorca es va procedir a la votació dels premis Alzina i Ciment corresponent a l'edició del 2003. D'entre els candidats proposats se varen triar els següents:

Els 4 premis Alzina d'enguany

Aquest premi se va crear per a destacar públicament aquelles persones o entitats que al llarg de l'any o per la seva trajectòria hagin destacat per accions positives per la medi ambient. Els premis alzines d'enguany foren per:

Miquel Barceló

L'artista felanitxer Miquel Barceló ha destacat per la seva obra lliure, arrelada i creativa. De la mateixa manera ha denunciat agressions a l'entorn onsevulla que ha anat i alhora ha mantengut i manté un ferm compromís amb la conservació del medi ambient a la nostra illa.

Els Humorístics gràfics

Els periodistes gràfics, i concretament els dibuixants de còmics i vinyetes dels diaris mallorquins, s'han convertit en referències permanents per a seguir la informació i alhora han mantengut una actitud compromesa en la defensa del medi ambient .

Tafones de Sóller: Can Det i Cooperativa Sant Bartomeu

Se tracta d'una empresa familiar tradicional i una cooperativa pagesa respectivament, que al llarg de molts d'anys han ajudat a mantenir viu el món pagès i les activitats agrícoles més característiques de la Serra, com son la dels olivars

Associació de Veïnats del Coll d'en Rabassa

Durant més de 35 anys la central elèctrica de Sant Joan de Deu ha generat greus problemes i molèsties als veïnats del Coll de Rabassa i Can Pastilla. Al llarg d'aquests anys l'associació de veïnats del Coll ha duit a terme una tasca tenaç i difícil contra la central ubicada just devora el nucli urbà, que al final s'ha vist compensat amb el tancament definitiu de la central

Els 4 Premis Ciment

Com a contrapunt, els premi Ciment pretén denunciar aquelles persones, col·lectius, entitats o institucions que s'hagin destacat per accions negatives per a la conservació del medi ambient. Al 2003 aquests han estat els premis Ciment:

Delegat del Govern a Balears

La seva curta gestió al front de la delegació del Govern central, s'ha saldat amb multes milionàries contra les persones i entitats que ha protagonitzat activitats crítiques amb polítiques ambientals (Costitx, Joan Amer, ,,,), en un intent de criminalitzar la discrepància.

Mabel Cabrer (Consellera d'obres Públiques)

La flamant Consellera d'Obres Públiques ha impulsat en pocs més de sis mesos la construcció de noves autopistes i paralitzant projecte d'extensió del ferrocarril.

Maria Antònia Munar/Antoni Pasqual

M.A. Munar, presidenta del CIM i Antoni Pascual, Conseller de Carreteres són els principals impulsors i defensors del Pla de Carreteres, el qual preveu, entre d'altres obres la construcció de l'Autovia Inca-Manacor, la d'Inca-Sa Pobla i el 2n Cinturó de Palma.

Gabriel Escarrer/Miquel Vicens

Gabriel Escarrer (propietari majoritari de la cadena Sol-Melià) i Miquel Vicens (president del Foment del Turisme) han encapçalat enfrontament dels hotelers a la limitació al creixement urbanístic i turístic. S'oposaren a l'ecotaxa i a una millor moratòria turística. Han propugnat la construcció de més parcs temàtics, autopistes i camps de golf a Mallorca. Ω

Tel: 971 496060 Fax: 971 496078 www.gobmallorca.com

En la pau del claustre

En aquest món revoltat i de tenebres,
Fent parella amb la realitat de la vida,
Tots cerquem respostes com deixebles
Per trobar sentit al dia a dia.

En aquest món de foscors i clarors,
en la recerca de la pau i la saviesa,
Què podem demanar sent pecadors
Que no sigui el perdó de la mare naturalesa.

L'afany consumista i la constant recerca de plaers,
L'afany de poder i la prepotència,
Em fa cercar nous horitzons i altres afers
Ajudat per germans, amb un altre afany de consciència.

En la pau, l'oració i meditació del claustre,
En la recerca de la llum i veritat,
Ens caldrà l'ofrena humana,
Per les nostres febleses i vanitat.

Que la pau del claustre em sigui guia,
I els germans i llum, saviesa i meditacoió;
Que el meu pobre esperit en el dia a dia
Sigui fort en la fe i l'oració. Ω

Joaquim Puignau

ACUDITS

Un amic(amiga) diu a un altre:

- No saps? la meva dona es un àngel.

I l'altre li respon:

- Quina sort que tens, la meva encara està viva.

Mallorca de temps enrera

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Jo vaig néixer a Llucmajor
Ciutat de molta grandesa,
De elevada riquesa,
Amb la mar per molt rodó.
Bastit de possessió,
Allà molta gent vivia,
No res allà faltaria,
De carn, fruita i d'amor.

A dins sa possessió,
Ma mare m'hi va parir,
Mil nou cents tretze florí
La meva bona naixó.
Fou alegria major,
Pel meu bon pare i mare,
Una ajuda s'esperava,
Per dur sa possessió.

Dins aquella soledat,
Molt be se me cuidaria,
Cap altre fill no hi havia,
De tot molt alimentat,
Vestidets de novetat,
Me mareta me comprava,
Amb sa moda se fixava,
Perquè jo fos admirat.

Un fill de possessió,
Aquell temps era admirat,
Mes si anava acompanyat,
De milions al seu favor.
Era gent de distinció,
Perquè no res li faltava,
A qualque pobre ajudava.
Tenguent-li compassió.

I quan jo vaig combregar,
Que només set anys tenia,
Va ser grossa s'alegria,
Que en els meus pares causà.
Varen fer un berenar,
Que no res hi mancaria,
Un pràctic se llogaria,
Per novetat demostrar.

Sa padrineta em donà,
Un bon cordoncillo d'or,
Era el ninet del seu cor,
Pel coll me'l volgué penjar.
A sa família va dir,
Ja el faré el meu hereu,
Amb una molt trista veu,
De jo se va despedir.

Jo era prou jovenet,
A escola m'enviarien,
Bicicleta em comprarien,
Tan si feia sol com fred.

Mon pare anava cap dret,
Que cap cosa ingnoràs,
I que jo m'assabentàs,
D'esclatassang o bolet.
Quan arribava d'escola,
Ja era hora de dinar,
Ses mans me feien rentar,
També canviar de roba.

Tot això era sa prova,
Que se feina m'esperava,
Molt de gust jo en passava,
D'anar a fregar s'egua rotge.
Parell per anar a llaurar,
Sa finca ell ja tendria,
Mul somerí hi havia,
I una egua per criar.

Cada any s'ase li donà
I feina un mul eguí,
El ritme seguia així,
No res mai se descuidà.
Quan els set anys vaig complir,
Des porcellets me cuidava,
S'ensegonada les dava,
Cada dia de matí.

També era el meu trotí,
Dur ses truges a sa tanca,
Tenia vessa sembrada,
Per el seu bon mantenir.
De ses ovelles cuidava,
Canviar de sementer,
Aquesta feina vaig fer,
Per cert, molt en disfrutava.

Al meu pare alleugerava,
De molta feina que hi havia,
Ben ordenat ho volia,
Per això molt s'esforçava.
Me mare missió tenia,
Cada setmana pastar,
Es forn sempre preparar,
Amb llenya s'encalentia,
Devers sis pans posaria,
Per sa setmana menjar,
Coca amb verdura hi posà,
Quan aquell pa cuit trauria.

El meu pare me digué
T'ensenyaré a llaurar,
Mai cap problema tendrà,
El qui feina sabrà fer.
A dins sa vida mos ve,
Coses ben inesperades,
Durà moltes avantatges,
Aquell qui serà feiner.

Mon pare m'assenyalà,
Que el parell enganxàs,
I cap al sementer anàs,
Per començar a llaurar.
S'arada amb rodes s'emprà,
Per llaurar en aquell temps,
Els seus inconvenients,
Era a cada cap girar.

Ja mestre me vaig sentir,
Al segon solc en voltar,
Ja vos en podeu anar,
Tot sol deixau-me aquí
Aquell dia jo em sentí,
Ja un pareller major,
Al pare fer el favor,
Per altre feina complir.

Quan veia terra girada,
D'aquelles pales brillant,
Allò m'anava alegrant,
De tan content jo cantava.
Amb so collir bona anyada,
Per molta gent mantenir.
Déu ens obrí el camí,
Perquè fos alimentada. Ω

IEC, L'AUTORITAT NORMATIVA

Que una comunitat lingüística com la nostra tengui diverses autoritats normatives no deixa de ser una clara anomalia. I ho és molt especialment si tenim en compte que, a determinades parts de la nostra àrea lingüística el secessionisme hi és encara ben viu. Allò que és més habitual -especialment per a comunitats lingüístiques que no són de gran abast, amb llengua de comunicació internacional- és que existeixi una autoritat normativa per a cada llengua.

El procés de construcció de la normativa per a la llengua catalana va ser llarg i complex. Pel camí hi hagué nombrosos entrebancs i hi havia diversos sectors (tant a l'interior del país com a l'exterior) que treballaven per obstaculitzar-lo, per fer-lo impossible. Des que Cases Carbó i un aleshores joveníssim Pompeu Fabra començaren a plantejar la necessitat d'establir una normativa unificada per a la nostra llengua, a principis dels anys norantes del segle XIX, fins que es promulgaren les Normes de Castelló l'any 1932 varen passar ben bé quatre dècades. Durant aquest temps, la tasca dels normativitzadors del català va ser intensa, perquè entenien la complexitat de la tasca encomanada. S'havia d'establir una normativa dins la qual es trobassin còmodes els catalans del Principat, però també els valencians, els mallorquins, els menorquins, i els eivissencs i formenterers, així com els rossellonesos o els andorrans. És a dir, una normativa unificada per a una llengua que es volia mantenir unida, premissa fonamental per arribar a aconseguir-ne la plena normalitat.

Els franquisme declinant i la transició a la democràcia formal -transfranquisme, per a algunses va promoure el secessionisme lingüístic, amb una especial virulència al País Valencià. Aparegueren sectors tardofranquistes, disfressats de regionalisme valencià, que promogueren obertament la idea que el valencià era una llengua diferent del català. Aquest intent secessionista, radicalment contrari a allò que es proclama des de posicions més d'acord amb els principis científics, acabà provocant que sorgís un ens "pacificador", no obertament secessionista, però tampoc directament associable a l'Institut d'Estudis Catalans, la nostra acadèmia de la llengua: l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Es tractava de promoure un secessionisme a la pràctica, encara que l'Acadèmia no rebutgi les normes de Castelló: l'autoritat normativa, al País Valencià, per mediació de les forces polítiques dominants, ja no era l'Institut d'Estudis Catalans, sinó aquest organisme de recent creació.

Ara el govern de Jaume Matas ens ha atorgat la seua contribució a aquest espectacle lamentable, dient que l'autoritat "normativa" per a la llengua catalana, a les Illes Balears, recaurà en l'Institut d'Estudis Baleàrics. L'IEB és un organisme que ha portat a terme una activitat meritòria de difusió de la pròpia cultura i d'edició de materials interessants, però que, en cap cas, no fa les funcions d'una acadèmia de la llengua, ni tan sols d'una delegació d'aquesta. En virtut de què ara l'autoritat normativa serà missió de l'IEB i no de l'IEC (a través de la Universitat, com havia ocorregut fins ara)? Existeix, en les intencions profundes de la proposta del Govern una voluntat secessionista, ni que sigui "ligth" i en vista a futurs?

Des de l'àmbit educatiu, des de l'àmbit de la formació de professorat i d'alumnat, des de la Filologia, des de la investigació en lingüística, des del món científic i acadèmic en definitiva, la idea és ben clara: la llengua catalana necessita una sola acadèmia -i ja és ben hora que també s'ho creguin els que són dins l'Institut d'Estudis Catalans- per fer efectiva una normativa unificada.

Tota la resta són ganes d'embolicar, des del món polític, una troca que l'àmbit científico-acadèmic, precisament, ha volgut desembolicar. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel:616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

PLOGUI O NO PLOGUI

Maragall i Carod

JOAN SORELL DE PORRERES

El Pare Noel i els Reis Màgics ens han duit enguany a la parella formada per Pasqual Maragall i Josep Lluís Carod-Rovira, que regirà els destins de Catalunya els propers quatre anys. El que no sabem és quin dels dos és el Pare Noel i quin representa als Reis. És Com dir, sabem que al Rei no li agraden els experiments polítics com el que pretén Maragall. Per altra part, al representant major d'ERC l'hem vist vestit de rei en una revista, Interviu, i al president del parlament català l'hem vist conversant amb al Rei i dient-se que "parlant la gent s'entén". En Maragall i en Carod volen construir una Catalunya amb sentit de nació plena, però serà bo que no es confonguin els papers i es sàpiga quin és el partit que s'encarrega de les relacions institucionals i quin és el partit que s'encarrega de la gestió diària, perquè per aquesta part si que s'acosta un bon merder. A qui cal carregar les culpes quan des de Madrid ens insulten pel fet que no s'entenen amb el govern català? A en Maragall o a en Carod? No ho sabem, però el cert és que aquesta parella és el regal que ens han fet i l'hem d'aprofitar. Que sigui per molts d'anys que hi hagi al Principat un govern progressista i que s'avanci en el nacionalisme. I que no es repeteixi l'error de tornar votar majoritàriament al PP en les eleccions generals que s'acosten. El PP no ens deixa viure. Ω

COM DIR QUE "NO"

Algú vol que tu tinguis relacions sexuals i tu no vols, o desitja fer alguna cosa que no t'agrada

1- Negocia primer. Si no tens les coses clares no vagis amb aquella persona a llocs compromesos com: llocs solitaris, amb gent que no coneixes o no t'agrada o per exemple a casa seva. Parla amb la persona en un lloc públic on et trobis a gust. **Parla clarament del que vols i del que no vols**. Si l'altre continua intentant obligar-te, digues clarament que això no t'agrada i que pot significar la ruptura de la relació.

2- Preparat per l'atac emocional: frases com "si m'estimes vindràs amb mi" o "si no vols fer això es perquè no m'estimes". Prepara respostes adients i intenta dir-les amb seguretat, mirant als ulls a l'altre, per exemple: "doncs si m'estimes t'esperaràs", "si m'estimes de veritat em respectaràs", "no vull fer això per por de la SIDA o de l'embaràs", "no em sento prou gran" o senzillament "no vull". Si l'altra persona t'estima, respectarà el teu desig.

3- Si desitges a l'altre i vols tenir una relació sexual, però amb límits (per exemple, fer petting, que vol dir acaronar-se, inclòs fins arribar a l'orgasme, però sense cap tipus de penetració) i arribeu a un acord, valora ben bé a l'altra persona; si no tens plena confiança en que respectarà les regles del joc, no vagis a cap lloc íntim amb l'altre.

· **No facis mai res que no vulguis fer**, res que no t'agradi. El sexe serveix per comunicar-se profundament amb l'altre i gaudir del plaer. Si no et trobes a gust, i si l'altre insisteix, talla la relació. No deixis que et facin mal o s'aprofitin de tu, digueu clarament. Si no pots evitar-lo, acudeix a la teva família, a algú de confiança o a la policia. No deixis mai de denunciar un fet així. Ω

* Si tens qualsevol dubte pots dirigir-te a la consulta jove del teu institut o de la Fundació Sant Hospital de la Seu d'Urgell tel 973 350050, e-mail: joveseu@yahoo.com

REFRANYS CATALANS

L'amor i el matrimoni

1. A ben aimar i a mal aimar, tothom s'hi ha d'ajudar
2. A boda (o bodes) i a fillol, qui no t'hi convida no t'hi vol. Aconsella no anar allà on no s'és convidat
3. A boda i a parida, no s'hi va si no es convida
4. A bodes em convides
   Denota l'alegria que ens produeix una proposició
5. A bodes i a testaments, no hi posis reverends
6. A casar, a cops de cul s'hi pot anar
7. A casar, riu qui hi va i plora qui en torna
8. A dona bonica, marit gelós
9. A l'home enamorat, no li confiïs negocis, que a tots els esguerrarà
10. A la barca i a l'esposa, sempre els falta (o els manca) alguna cosa
11. A la boda el convidat, mai no hi vagi desganat
12. A la bona muller se li coneix en sortir al carrer
13. A la dona ben casada, el marit li basta
14. A la dona casada, mai li falta promès (o mai li manquen promesos)
15. A la malcasada, mirar-li la cara
16. A la malcasada, se li coneix set anys a la cara
17. A la plaça es coneix si la dona val o no
18. A les bodes, qui menys corre és la nuvia
19. A les tres amonestacions, casament

    Tràmit que s'ha de fer abans de casar-se
20. A marit dolent, capons, gallines, vi i aiguardent
21. A missa, a taula i a llit, la muller dóna la dreta al marit
22. A qui té sínia i mala muller, no li falta mai quefer. Ω

N A D A L A

Mare de Déu mitjancera,
féu que tots els catalans,
tant polítics com votants,
tinguem molta més trempera.

I que a les properes eleccions
el Pesoe i el Pepeé
perdin tots els seus escons
o quasi tots, pel nostre bé.

A Madrid, els aeroports.
I els papers, a Salamanca.
I si aquí no ens fotem forts
no tindrem ni la Petanca.

Si volíem TGV,
esperar vint anys es massa.
I ara, a més, fot-hi calers
perquè si no pel Prat no passa!

A Madrid, els cinturons
i autopistes gratuïtes.
Aquí a pagar per collons,
que qui es queixa es victimista.

En Piqué i en Maragall
com n'Aznar i en Zapatero:
l'un, falangista al capdavall
i l'altre, aspirant a torero.

Estem cecs si no veiem
que ens estafen cada dia
i si a més va i els votem,
som massoques, jo et diria.

Mig milió de signatures
reclamaven seleccions.
Catalanes? Mano dura!
Viva España y de las JONS!

Aquí estem cosits a impostos
i allà tenen subvencions.
Ens munyeixen ben ansiosos,
ens expremen fins al fons.

I menteixen i ens insulten
Razón, COPE i ABC.
Si a Madrid així s'ho munten
no hi tindrem mai res a fer.

I a l'Espanya imperialista,
la que ens buida la cartera,
per si ens queda poca vista
han fet una gran bandera.

L'any 2005 en farà trenta
que esperem tornar a ser grans.
Mare de Deu de l'Empenta,
empenyeu els catalans!

****

AQUESTA ORACIÓ L'ESCRIGUÉ EL REVEREND T. LAZZA I HA DE DONAR 7 VOLTES AL MÓN.

FES-NE 7 CÒPIES I ENVIA-LES ABANS DE 7 DIES.

NO ENVIÏS DINERS.

JA N'ENVIES PROU A MADRID AMB L'IRPF, L'IVA, L'IBI, L'IMPOST DE SOCIETATS I ELS IMPOSTOS ESPECIALS.

PENSA UN DESIG I, SI NO FAS EL PRÉS-SEC, LA MARE DE DÉU DE L'EMPENTA TE'L CONCEDIRÀ UN DIA O ALTRE.

EXEMPLES DE DESITJOS PER ALS DESORIENTATS:

UN AEROPORT COM DÉU MANA, AUTOVIES/AUTOPISTES FINANÇADES PEL MATEIX ESTAT QUE FINANCEM NOSALTRES

SELECCIONS NACIONALS CATALANES

TGV CONNECTAT AMB EUROPA

EL RETORN DELS DOCUMENTS ROBATS A CATALUNYA I ARA EMMAGATZEMATS SALAMANCA

EL RECONEIXEMENT DEL NOSTRE DRET A L'AUTODETERMINACIÓ UN "POLVO" INTERESSANT, ETC., ETC.

BLANCAFORT, VETERINARI, NO VA FER CAS DE LA CADENA, I SE LI VA APARÈIXER N'AZNAR CANTANT EL "CARA AL SOL".

P.VILLANUEVA, AGENT D'ASSEGURANCES, VA TRENCAR LA CADENA, I VA HAVER DE VEURE LA SÈRIE COMPLETA DE "CINE DE BARRIO".

J.M.SUNYER, FARMACÈUTIC, S'EN VA RIURE, I EL GERMÀ DEL GUERRA LI VA VENDRE UN ORDINADOR DE FUSTA. AIXÒ SÍ, BARATET.

N.PONS, ACTRIU, HO VA DEIXAR A MITGES, I SE LI VA ATRAVESSAR UNA ESCUDELLA DUBTOSA. PENEDIDA, VA COMPLETAR LA CADENA I DESSEGUIDA VA TROBAR UN MARIT EX-CONSELLER D'OBRES PÚBIQUES.

E.ATMETLLA, ECONOMISTA, VA LLENÇAR L'E-MAIL A LA PAPERERA. DES DE LLAVORS, CADA NIT SOMIA QUE EL RODRÍGUEZ IBARRA ÉS NOMENAT PRESIDENT DE LA GENERALITAT, I QUE EL GASPART CONTINUA SENT PRESIDENT DEL BARÇA. ESTÀ DESESPERAT.

J.RODERGAS, FEMINISTA, NO VA FERNE 7 CÒPIES, SINÓ 25. LA MARE DE DÉU DE L'EMPENTA PREMIARÀ LA SEVA DEVOCIÓ AMB LA CONSELLERIA DE SANITAT DEL PROPER GOVERN, ON PODRÀ IMPULSAR LA NOVA DIRECCIÓ GENERAL DE CASTRACIONS.

P.MANZANARES, MONJA CLARISSA, NO CREU EN AQUESTES HISTÒRIES, PERQUÈ ÉS AGNÒSTICA. PERÒ ALGUNA COSA DEU HAVER FET, PERQUÈ SE LA VEU MOLT CONTENTA, DARRERAMENT. Ω

DITES RELACIONADES AMB LLOCS

71) ***A Moja, poca gent i boja.*** *(Brillant)* Moja (alt Penedès)

72) ***De dones de La Llacuna, a cada poble n'hi ha prou amb una. I a on no n'hi ha, n'hi volen posar.*** *(Brillant)*

73) ***De Sant Hilari a Arbúcies, dotze cases i tretze bruixes.*** *(Quim)* NO SÉ PAS SI ÉS DEL TOT CERT, PERÒ EL LLOC ÉS PRECIÓS.

74) ***D´OLOT, ni dona ni porc.*** *(Xiquettanocademiloca)*

75) ***Mura, Talamanca i Rocafort, tres pobles de mala mort.*** *(Daniel Albiñana i Rosique)* Dita de tota la vida a Terrassa.

76) ***A Sineu veuen es gep dets altres i no veuen es seu.*** *(Maria Antònia)* Sineu és un poble de Mallorca. S'aplica per indicar que veiem els defectes dels altres i no els propis. He sentit respondre: " I això passa a Sineu i a fora de Sineu"

77) ***Palafrugell, peix fregit.*** *(Carles Bisbe)*

78) ***Sant Pol la mata, la gent amarganta que no sap quina hora és.*** *(Dolors Terradas i Ginesta)*

79) ***De Bellcaire a Albons set pons.*** *(Empar Vinyoles)*

80) ***A Bordils, es mengen les botifarres i llencen els fils.*** *(Jordi Bassa)*

81) ***Boira al castell, pluja al clatell.*** *(Mireia)* Quan el castell del Montgrí desapareix enmig de la boira, segur que plou!

82) ***A Pacs pocs i maleducats, i a Sant Martí mal parits .*** *(Daniel Muñoz m.)*

83) ***Valencià, si no te la ha feta te la farà.*** *(Oriol Granés i Segret)*.

84) ***D'Esparreguera Judes n'era, però a Olesa el van criar.*** *(Maria Mas)*. Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitorios, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Centric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pàti. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil.la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m2. + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suitte) armaris emportrats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climalit i persianes mallorquines d'alumii, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

A Alaró venc solar hort de 500 metres. Amb solls per animals, aigua, llu, i arbres fruiters. 8.500.000. Tel. 661 872 342.

Venc casa nova a estrenar a la vila de sant Joan. Tel. 615 514 409.

Inca. Particular ven planta baixa nova, 3 dormitoris. Carrer tranquil. 33.000.000 ptes. Tel. 666 212 404.

Particular ven a Cala Pi apartament 36 m2. Bon estat bones vistes damunt Cabrera, jardí comunitari, aparcament, pocs veïns i porques despeses. 11 milions i mig de les antigues pessetes. Tel. 666 212 404.

Alaró, venc casa mallorquina amb caràcter. 4 dormitoris, bany, lligador, corral 65 m². Necessita reforma menor. 171.288 €. Tel. 661 427 008.

Alaró, venc casa mallorquina amb caràcter. 3 dormitoris dobles, bany suite, lligador, corral 75 m². dues terrasses, piscina opcional. 156.253 €. Tel. 661 427 008

SERVEIS PROFESSIONALS

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jttp://paisoscatalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol.licitar termini al 639 518 471.

Senyora mallorquina de 53 anys, no fumadora, seriosa i responsable, s'ofereix per tenir cura de nins o ancians a ca seva. Tel. 666 212 404.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia,32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortit a cinema i platja. Carles Lloveres.Rocacorba,15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna,58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

A noia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

Al.lota de 26 anys, s'ofereix per a fer feina a tintoreria amb experiència de 6 anys. Entre Palma i Inca. Tel. 971 870 532.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620 776 181.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol,1.Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@.servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenniansa a distància de'la Yenwa Andalussa) P. Pedro Romana,1-4-2 –14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com//lluita

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripapera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtongo Dukea,2-01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http:/www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives...que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net . Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobilette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil.la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. $21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pí. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb vàries habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m². 3.000 €. Escriptura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

Se regalen dos moixets, nascuts fa 2 mesos. Zona Pont d'Inca. Tel. 971 601 249 - 686 176 047.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ
- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

CUINA DELS PAÏSOS CATALANS

Anguila ofegada

Anguila a la mallorquina. És com l'allipebre sense patates (que té els seus partidaris). Recomanable la de "Can Tomeu", de Muro

Ingredients:
Anguila, patates, alls, pebre vermell, pa sec, vi blanc, oli i sal.

Preparació:
Es fregeixen, en una cassola amb oli i un pessic de sal, les patates, tallades a llesques, rentades i eixugades. Quan són rosses, s'abaixa el foc i s'hi tira els alls pelats i trinxats, una bona cullerada de pebre vermell, una llesca de pa sec esmicolat, un bon raig de vi blanc, l'anguila, neta i tallada a trossos (v. recepta anterior) i la sal. Es deixa coure l'anguila i es serveix.

Truites a la llosa

Ingredients:
Truites de riu, llard i sal.

Preparació:
Es fa una bona foguera i si escalfen unes lloses de pissarra o altra pedra plana. Quan són ben calentes, s'hi posa un trosset de llard al damunt de cada una. Quan s'haurà fos, es posa una truita, neta i salada, damunt una llosa i es tapa amb l'altra. Quan les lloses són tèbies, les truites es poden menjar.

Nero (o orada) al fonoll

Ingredients:
El peix, patates, uns quants alls, tomàquet, una bona quantitat de fonoll bord sec, bitxo, vi blanc, oli, sal i pebre negre.

Preparació:
En una paella amb un raig d'oli i un pessic de sal, es fregeixen uns quants alls. Quan han agafat color, s'hi tira una mica de ceba tallada pel llarg, una mica de tomàquet ratllat, el fonoll a trossos i un bon raig de vi blanc. Es deixa reduir. En una plata per anar al forn es posa un sostre de patates tallades a rotllanes, el peix sencer, net i escatat, i el sofregit al damunt. S'enforna a mitja alçada, a 180ºC., entre 30 i 45 minuts, fins que sigui cuit, però sense que es cogui més del compte.

Orada a la sal

Ingredients:
Una bona orada i força sal granada.

Preparació.
S'escalfa el forn a 200ºC. Es treu la moca al peix i s'esbandeix a raig d'aixeta, sencer (amb cap i tot) i sense escatar-lo. Sobre una plata que pugui anar al forn, es posa capa de sal granada d'uns 3 cm. de gruix. Sobre la sal, s'hi posa el peix i es tapa amb més sal (una capa del mateix gruix, aproximadament). S'enforna i es deixa coure, fins que la sal es comenci a esquerdar. Llavors es treu i es trenca la capa de sal amb el caire d'una cullera. Se li treu la sal i la pell, procurant que no vagi sal a la carn de l'animal i es desmunta. Es serveix el tall i es deixen a la plata la sal, la pell i les espines.

DITES RELACIONADES AMB EL TEMPS

101) ***Febrer curt, pitjor que turc.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

102) ***Febrer curt, brau i tossut.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

103) ***Neu de febrer, aigua en un paner.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

104) ***Quan trona pel febrer, tremola el vinyater.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

105) ***Març marcedor, nit freda i dia amb calor.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

106) ***Quan per març trona, l'ametlla és bona.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

107) ***Aigua de març, herba als sembrats.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

108) ***Si trona en abril, bon estiu.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

109) ***Per l'abril, cada gota en val mil.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

110) ***Per l'abril, de matinet, que a gust s'està al llitet.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

111) ***Fins que la lluna d'abril no haja passat, no donis l'abril per acabat.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

112) ***En abril, no et llavis ni un fil.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

113) ***Abril plujós i maig ventós, fan l'any ric i profitós.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

114) ***Al maig, cada dia un raig.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

115) ***En maig, vaig com vaig.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

116) ***Maig humit, fa al llaurador ric.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

117) ***Maig ventós i juny calent, fan bon vi i millor forment.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

118) ***Al juny, corbella al puny i la roba lluny.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

119) ***En juny la pluja és lluny, i si plou, cada gota és com el puny.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

120) ***Nit de juliol, pluja no vol.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

121) ***En juliol, ni dona ni caragol.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

122) ***Qui no bat pel juliol, no bat quan vol.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

123) ***En juliol, trau les garbes al sol.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

124) ***No és pot dir oliva, si a l'agost no és eixida.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

125) ***En agost, figues i most.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

126) ***A l'agost, bull el mar i bull el most.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

127) ***Al setembre, qui tinga blat que sembre.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

128) ***Al setembre, el vi està per vendre.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

129) ***De l'aigua d'octubre i del sol de maig, naix el blat.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*

130) ***Quan a l'octubre es fa fosc, busca la vora del foc.*** *(M. Teresa ÀLvaro Martí)*. Ω

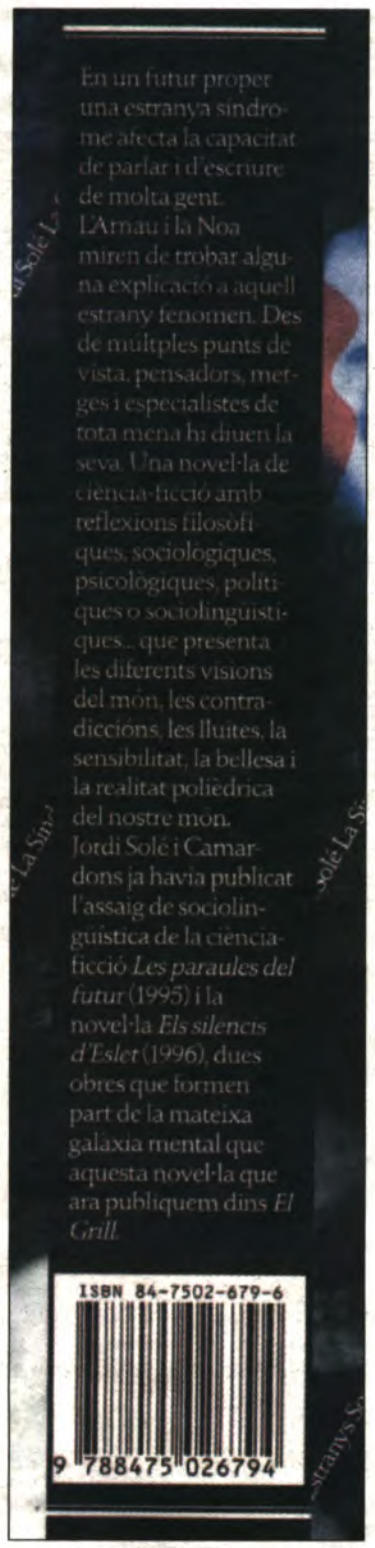

BINIAMAR

Fa 5 anys que n'Aina Maria Pons va obrir la Perruqueria Aina Maria a la Plaça de sa Quintana de Biniamar. Tel. 971 514 475

Fa 18 anys que en Bartomeu Pons és el rector de la parròquia de Biniamar. Durant 10 anys fou el rector de Lluc-major i 6 vicari episcopal de la zona d'Inca. Ara, també és el rector de Santa Maria la Major d'Inca i arxiprest de Lluc-Raiguer. Tel. 686 417 819

I Concurs de Poesia Antimonàrquica

Les JERC de Cerdanyola del Vallès han preparat el primer certamen de Poesia antimonàrquica. El tema d'aquesta primera edició és: "El pitjor poema per Letízia Ortiz". S'ha triat aquest tema per la gran riquesa de contingut que pot aportar la "torrada de collons" a que ens sotmet la premsa espanyola d'ençà que va sortir a la llum aquesta "senyora". Les bases del certàmen són:

1._ Concurs obert a tothom: sense tenir en compte edat, procedència sexe o ideologia.

2._ El poema ha d'estar escrit en qualsevol llengua no oficial a la comunitat de Madrid.

3._ Tema: el poema ha de ser el pitjor poema de compromís dirigit a la senyoreta Letízia Ortiz, pròxima reina de l'estat veí.

4._ El jurat serà compost pels membres de l'assemblea local de les JERC Cerdanyola del Vallès, es valorarà el sentit irònic i l'esperit humorístic.

5._ El poema guanyador serà publicat al diari oficial de les JERC "Pamflet" i als mitjans de premsa locals (si volen). També tots els participants seran obsequiats amb una samarreta commemorativa.

6._ Dades personals adjuntes al poema:

- 6.1._ Nom i cognoms.
- 6.2._ Any de naixement.
- 6.3._ E-Mail o direcció postal.
- 6.4._ Telèfon de contacte.

* Totes aquestes dades només seran utilitzades pel concurs única i exclusivament.

7._ Hi haurà una fulla model a la plana web de les JERC Cerdanyola

8._ Els poemes han de ser enviats a:

- 8.1._ Correu electrònic: cerdanyola@jerc.net o accio_cerdanyola@hotmail.com.
- 8.2._ Adreça postal: C/ Anselm Clavé núm. 3 - 08290 Cerdanyola del Vallès (Barcelona)

* En cas de ser un E-Mail l'assumpte a de ser Poema de compromís.

9._ La data límit de lliurament serà el 1 de Març 2004.

Amb els millors poemes es confeccionarà un llibre. Animeu-vos! Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....
.....
Adreça.....
C.P. ..... Població .....
C.I.F..... Tel .....

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu L'ESTEL per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

***Signatura*:**

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca

L'ESTEL DELS Països Catalans • **Editor i director**: Mateu Joan i Florit • **Col·laboradors**: Josep Serra, Ramón Muntada, Joan A. Estades, Pere Felip, Andreu Salom, Ricard Colom, Climent Garau, Miquel López Crespí, Quim Gibert, Miquel Alemany, Llorenç Prats • **Depòsit Legal**: PM 473-80 • **Maquetació i impressió**: OMNI • **Publicitat i subscripcions**: Camí de les Pedreres, 30. Bústia Postal 124. 07600 s'Arenal de Mallorca • **Tels.** 971 26 50 05 - 657 012 568 • **Fax:** 971 269 941 • **Correu electrònic: esteldemallorca@racocatala.com** • **Delegació al Principat:** Quim Gibert, Jacinto Benavente, 9, 2n. B - 22520 Fraga. • **Delegació al País Valencià:** Ricard Colom, Bústia Postal 1022-12005, Castelló. • **La nostra web:** www.racocatala.com/esteldemallorca